

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 470. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/05 (45) ● 02 Şubat 2002 ● 500.000 TL

**"Demokrasi paketi"nden yeni yasaklar çıktı...
"Demokratikleşme" adı altında baskı, terör
ve yasaklar rejimi pekiştiriliyor...**

**Temel demokratik hak ve
özgürlükler için devrimci
sınıf mücadelesi!**

İÇİNDEKİLER

Liberal enkaza dönüşen ÖDP	3
Demokratik hak ve özgürlüklerin kapsamı sınıf mücadelesinin düzeyine bağlıdır . .4-5	
Düzenin yaydığı sahte umutlar ve devrimci çözüm	6
Kürt halkı üzerindeki faşist ablukaya son!	7
İşçi kıyımlarına karşı mücadele yolu seçilmeli	8
Sömürü düzeninin ücretli köleleri olmayalım!	9
“Direniş hergün kendisini yenileyen ve güçlendiren bir tarzda sürüyor”	10
Değerlendirme ve hesaplama ihtiyacı”	11
Kültür-sanat sorunları ve sınıf mücadelesi (Orta sayfa)	12-14
“Paralı eğitime hayır!” kampanyamız sürüyor.....	15
Tecrit, işgal, abluka ve katliamlara rağmen Filistin halkı direniyor.....	16
Katil Şaron Sabra-Şatilla katliamındaki suç ortağını ortadan kaldırdı	17
Emperyalizmin kanlı yüzü gizlenemiyor	18
Devletin “muhtırası”na PKK yanıtı	19
Kürt aydınlanmasının sorunları	20-21
Ayşe Nur Zarakolu yaşamını yitirdi	22
Mücadele postası.	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/05(45) • 2 Şubat 2002

Fiyatı: 500.000TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Burjuva siyasal gündemi AB'ye uyum yasaları etrafında süren tartışmalara kilitlenmiş bulunuyor. Adalet Komisyonu'ndan geçen yasa değişikliği tasarıları önümüzdeki günlerde meclise gelecek. Büyük bir olasılıkla bir kaç küçük rotuştan sonra değişiklik önerileri aynen kabul edilecek.

Baskıcı ve yasağcı ruhu eskisinden daha da ağırlaştırılan yasa değişiklik önerilerine karşı toplumda ciddi bir muhalefetin geliştirilememesi meydanı ayak oyunları ile imaj tazelemeye çalışan burjuva temsilcisi düzenbazlara bırakıyor. Yasa tasarılarını hazırlayan hükümetin ve komisyonun içinde yer alanlar, demokratikleşme ve ülke çıkarları üzerinden söz düellosuna girerek bir taraftan kendilerine prim yapmaya çalışırken diğer taraftan belli emperyalist odaklara yaranmaya çalışıyorlar.

Bu danişıklı dövüş neredeyse geleneksel bir görünüm kazandı. Sermayenin elindeki en büyük imkan, yasalarla artırılacak olan cezaların ve getirilen yasakların asıl muhatabı olan işçi ve emekçilerin içinde bulunduğu derin suskunluktur. Yasaklanan, cezalandırılan işçi ve emekçilerin en temel hak ve özgürlükleri, milyonların geleceğidir. Paket paket çıkarılan ve üstüne “reform”, “demokratikleşme” vb. etiketler yapıştırılarak gerçekleştirilen saldırılara karşı bugünkü sessizlik ve suskunluk geçicidir. Hiçbir yasa ve yasağ, aldatma ve yalan üzerine kurulu hiçbir oyun sonsuza kadar süremez. Ayağa kalkmış işçi ve emekçiler mücadelenin diliyle konuştuğu sürece demokratik hak ve özgürlükler üzerindeki yasakların, artılan baskıların hiçbir hükmü olmayacaktır.

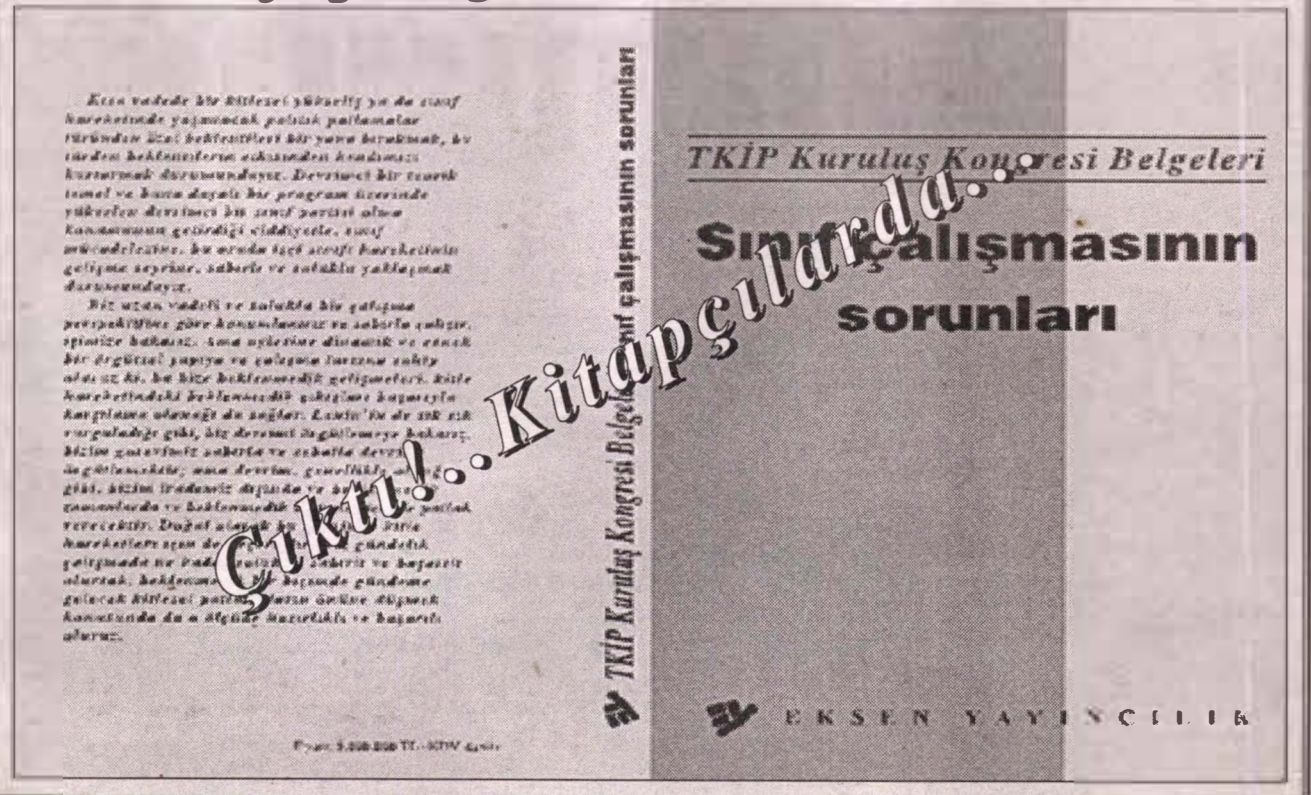
Her yıl Davos'ta yapılması gelenekselleştirilen Dünya Ekonomik Forumu bu yıl güvenlik gerekçesiyle 31 Ocak'ta New York'ta gerçekleştirildi. Kuşkusuz bu değişikliğin asıl nedeni, New York'a taşınarak Avrupa'da gelişecek protesto eylemlerinin önünü kesmektir. Nitekim, bu korku bu yılki toplantıların içeriğine de yansdı. Gelen ilk haberlere göre toplantıların, tartışmaların ana konusu geçmişteki gibi daha fazla nasıl zenginleşiriz değil, artan yoksulluk ve bunun getirdiği tehlikelere karşı neler yapabiliriz, yoksul ülkeler için neler yapmalıyız vs. oldu. Kısaca bu toplantıya küreselleşme karşıtı hareket ile Arjantin'deki isyan

damgasını vurmuş oldu.

Emperyalist saldırganlığın vahşi biçimlerle yeniden tırmandırıldığı 11 Eylül'den bu yana küreselleşme karşıtı kitlesel muhalefetin bu tür önlemlerle geriletilmeyeceği çok açık. Nitekim Porto Alegre (Brezilya) gelenekselleşen küreselleşme karşıtı Alternatif Zirve'ye bu yıl 60 bin kişi katıldı. Kısaca, emperyalist saldırganlık dünyanın dört bir yanında yeni bir sınıf ve kitle hareketini de beraberinde getiriyor. Böyle bir hareketlenmenin daha da güçlenip başarılı sonuçlara ulaşabilmesinin en önemli koşulu ise devrimci önderlik ihtiyacına yanıt verebilmekten geçiyor. Dünyanın tek gündemi emperyalist-kapitalist sömürü, talan ve saldırganlık. En önemli ve acil görev devrimci önderlik. Tüm çabamızı bu görevi yerine getirmeye yoğunlaştırmalıyız.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Sınıf çalışmasının sorunları

Liberal enkaza dönüşen ÖDP

ÖDP'deki kriz birbirini izleyen kopmalarla sonuçlandı. Parti bünyesindeki çeşitli gruplar peşpeşe yaptıkları açıklamalar ve yayınladıkları bildirilerle ÖDP'den kopuşlarını ilan ettiler. Böylece uzun zamandır fiilen yaşanan durum nihayet resmi bir ifade kazandı. Kopuşları hızlandıran gelişme ise Kasım ayı içerisinde toplanan Tüzük Konferansı oldu. Yönetimi elinde tutan ve esas olarak eski Dev-Yol kalıntılarında oluşan grup, bu konferansta yaptığı tüzük değişiklikleri ile, herşeye rağmen ÖDP içerisinde kalmakta direnen muhalif gruplara kapıyı göstermiş oldu. Sonuçta onlara da ayrılışlarını gerekçelendiren bildiriler hazırlayıp ÖDP'yi terketmekten başka yapacak bir şey kalmadı. Geride siyasal geleceğini burjuva düzen soluyla ilişkilerde ve onunla bütünleşmede arayan Dev-Yol artıklarıyla, şimdilik onlarla kader birliği yapmış görünen bazı eski TKP'li ve troçkist unsurlar kaldı. Ayrılanların gerek düşünsel gerek siyasal açıdan ÖDP'nin nispeten diri kesimleri olduğu düşünülürse, geride ÖDP adına artık tümüyle liberal bir enkazın kaldığı da söylenebilir.

Bu sonuç, 6 yıl önce şaşalı bir biçimde kurulan ve başta sermaye medyası olmak üzere düzen çevrelerinin ilgi ve desteğine mazhar olan ÖDP'nin iflası demektir. Böylece çıkışında rüzgar olmak iddiasındaki bir girişim siyasal yaşamda bir esinti bile olmayı başaramasızın geride kaldı. Bugün hala ÖDP tabelası taşıyan bir oluşumun varlığı bu sonucu değiştirmiyor, bildiğimiz şekliyle ÖDP artık yok. (Enkaza dönüşmüş bugünkü haliyle uzun süre yaşayacağı da kuşku).

Devrim kaçınlarının geçici sığınağı

Bu sonuç kaçınılmazdı ve işlerin buraya varacağı bir bakıma daha baştan belliydi. ÖDP, birbirini izleyen ilki ulusal öteki uluslararası iki yenilginin yarattığı geniş ölçekli tasfiyeciler çürümenin peşinen çürük bir meyvesiydi. Bugün kendisi enkaza dönüşen bu yapı çifte yenilginin enkaza dönüştürdüğü 12 Eylül öncesi bazı sol yapıların kalıntıları üzerinde kuruldu. Bu şekliyle o taze bir doğumun, diri ve bilinçli bir tercihin ve yönelimin ifadesi değil, fakat tümüyle güçsüzlüğün ve çaresizliğin ürünü bir ölü doğumdu. ÖDP; yenilmiş, yorulmuş, kendisine ve davasına inancı tükenmiş, kendi çizgisinde kendi başına yürüme gücü ve yeteneğini tümünden yitirmiş, devrimci mücadele ve örgütten kaçan çevre ve unsurların altına yığıldıkları şekilsiz bir yapıydı. Böyle bir yapının herhangi bir geleceğinin olmayacağını daha baştan görmek için devrimci olmak yeterliydi. ÖDP ise devrimcilerin değil devrim kaçınlarının toplanma alanı, bir tür geçici sığınağıydı. Böylelerine hem devrimci ve sosyalist olma iddialarını sürdürme, ve hem de bunun gerektirdiği tüm sorumluluklardan kurtulma ve getireceği tüm belalardan korunma olanağı sağlardı. Özetle ÖDP, tüm devrimci örgüt ve mücadele kaçınları için bir süreliğine de olsa zararsız bir solculukla oyalanma, bununla kendini aldatma ve olanaklıysa başkalarını aldatma ortamı ve olanağıydı.

"Çoğulcu parti"de iç didişmeler

Bugün ondan kopan, daha doğrusu kopmak zorunda bırakılan ve bu zorunlu kopuşu devrimci söylemlerle süslemeye çalışanlar, ÖDP'de geçirdikleri yılların ne işe yaradığına ciddi bir açıklama getirememenin gizlenemeyen sıkıntısını yaşıyorlar. Tümünün biricik ortak tesellisi, ÖDP'nin Türkiye soluna, dahası dünya soluna bir "çoğulcu parti" deneyimi kazandırdığıdır. Bunu ayrılık bildirilerinde, aynı amaca yönelik yazı ve açıklamalarında tekrarlayıp duruyorlar.

Kulağa hoş gelen bu "çoğulcu parti" söyleminin gizlediği ilkesiz-liberal parti anlayışını bir yana bıraksak bile, kopanların bu ortak tesellisinin gerçek bir dayanaktan yoksun olduğunu görmek için

kendimizi yine de çok zorlamamız gerekmez. Herşey bir yana, ÖDP'nin yıllardır yaşadığı iç kriz ve bu krizin bugün vardığı çöküntü bile kendi başına, ortada ilgililerin "katkı" ve "kazanım" saydıkları herhangi bir "çoğulculuk" deneyiminin olmadığını tüm çıplaklığıyla göstermeye yeter. Tarafları hiç de örnek bir "çoğulcu parti" yaşamı ve deneyimi değil, fakat başlangıçta yalnızca karşılıklı mecburiyet, arkasından ise medyatik destek ve kayırmanın körüklediği parlamenter hayaller bir süreliğine de olsa bir arada tuttu. Bu hayaller '99 Nisan seçimleriyle boşa çıkınca deniz de bitti ve sanal rüzgarlarla yol alan ÖDP gemisi karaya oturdu.

O günden bugüne, yani neredeyse üç yılı aşkın bir süredir kriz içinde debelenen ÖDP'de yaşananlar, kısır iç çekişme ve didişmelerden ibarettir. Bu ortamda örnek olabilecek "çoğulcu" bir parti yaşamı bir yana, normal bir parti yaşamının gerektirdiği asgari disiplinin ve demokrasinin izine rastlayamazsınız. Aşırı bir bürokratizmle aynı aşırılıkta bir liberalizm birbirini tamamlamış, karşılıklı körükleyip beslemiş ve ÖDP'nin bugünkü kaçınılmaz sonunu hazırlamıştır. "Parti olmayan bir parti" söylemini övünme konusu bir yenilik olarak sunanlar, böylece gerçekten partiden başka herşeye benzeyen bir kaosu ve dağılmayı elbirliği ile yaratmışlardır. Devrimci parti teorisi ve pratiğinden koparak çok kanatlı ve çok sesli bir parti yaşamı ve kültürü yaratmak iddiasıyla yola çıkanlar, karşılıklı olarak "kanat"ları etkisizleştirmek ve "ses"leri boğmak için olmadık yol ve yöntemlere başvurmuşlardır. Burjuva ayak oyunlarından ve entrikalardan kaba zorbalığa ve örgütsel tasfiyeye kadar... Açık fikir tartışmaları, ilkeli ideolojik eleştiri ve mücadele yerine bunlara dayalı bir kör döğüşü egemen olmuştur ÖDP'ye. Öylesine ki, tarafların birbirinden kopuşu bir seneyi aştığı halde, ayrılıklarının ideolojik-politik çerçevesini ortaya koymaları ve kamuoyuna açıklamaları ancak resmi kopuşların sonrasında yaşanabilmektedir. Türkiye solunun aydın birikimini de temsil etmek iddiasındaki bir yapı için pek hazin bir durum sayılmalıdır bu iç karartıcı tablo ve sonuç.

Bu gerçeklerin ışığında bakıldığında, ÖDP Türkiye soluna parti yaşamı çerçevesinde herhangi bir demokratik kazanım sunmak bir yana, onun en kötü yanlarını en kötü bir biçimde tekrarlamaktan öteye gidememiştir. Bu sonuç şaşırtıcı da değildir. Devrimci partilerin demokratik yaşam ve gelenekleri ancak devrimci mücadelenin zemini ve olanağı olarak bir varlık kazanabilir, bir anlam ve işlev taşıyabilirler. Ciddi bir siyasal mücadeleye girişme gücü, dahası buna niyeti bile olmayanların bir yığılma alanı olarak ÖDP'den ise bu alanda herhangi bir olumlu deneyim ve katkı beklemek eşyanın tabiatına aykırı olurdu.

Devrimcilik adına ortaya çıkıp da her türlü devrimci görev ve eylemin kıyısında bile değil tümüyle uzağında duranları, parti iç yaşamında bekleyen kaçınılmaz akıbet, hiç de demokratik ortam ve ilişkiler değil, olsa olsa örgütsel didişme ve entrika olabilirdi. Nitekim olan da bu oldu. Ama tuhaftır, mecburiyetin ve dayanaksız umutların birbirlerine bir süreliğine katlanmak zorunda bıraktığı birileri, şimdilerde kalkıp ciddi ciddi bunu bize "çoğulcu parti" deneyimi katkısı olarak sunabiliyorlar. Bir bakıma buna mecburdurlar, zira ortada altı yıldır ÖDP tahribatına ortak olmuş olmanın ağır sorumluluğu var. Öyle anlaşılıyor ki birileri sanal kazanımlarla bu gerçek sorumluluğu bir parça olsun mazur gösterip hafifletebileceklerini umuyorlar.

Her alanda tasfiyeciler tahribat

Fakat bunu böyle sununlar iddialarının dayanaksızlığını da yine kendi sözleriyle açığa vuruyorlar. Ayrılan grupların en büyüğünü oluşturan ve ayrılık deklarasyonlarında "çoğulculuk" katkısı

üzerine en çok laf edenler, bunca lafın hemen ardından, katı bir gerçeği bütün açıklığıyla formüle etmekte de bir sakınca görmüyorlar: "ÖDP'nin altı yıllık ömründe çoğulculuk ilkesini çıkarttığınız zaman geriye hiç, ama hiçbir şey kalmadığını şaşkınlıkla görebilirsiniz." Bu "hiç"liği uzun uzun örnekleyenler belli ki bunun biricik teselli haline getirdikleri sözde kazanımı da hiçleştirdiğinin farkında bile değiller.

Gerçekte ÖDP, Türkiye'nin sol siyasal mücadele yaşamına herhangi bir katkı sunmak bir yana, tam tersine, solu yeni bir düzeye bozan, tahrip eden, zaafa uğratan bir rol oynadı. O Perinçekçi İP'in yanısıra burjuvazinin sol içindeki en berbat ve yıkıcı kolu oldu. Yarattığı tahribatta da ancak Perinçekçi İP'le kıyaslanabilir. İP'in şoven burjuva milliyetçiliği ve ordu yalakalığı üzerinden yaptığını ÖDP burjuva liberalizmi ve parlamentarizm üzerinden yapmaya çalıştı. ÖDP, özellikle altı yıllık yaşamı boyunca ona egemen olan kanadın da etkisiyle, modern anti-komünist bir akım olarak hareket etti, bu çerçevede tümüyle burjuvaziye ve bir bütün olarak düzene sempatisi ve kayırmasıyla ödüllendirilmesi de bundan dolaydır. ('99 seçimleri esnasında Amerikancılıkta en arsız neo-liberal dönemlerin adeta tek merkezden yönlendirilerek ÖDP'ye oy desteği çağrısı yapmaları, bu ödüllendirmenin kaba ve uç bir biçimi sayılmalıdır.)

Bugün iflasla sonuçlanan ÖDP deneyimi devrimciler açısından yine de dikkatle irdelenmeyi hak etmektedir. Devrimden ve sosyalizmden umudunu keserek hiç değilse ülkedeki demokrasi mücadelesinin bir bileşeni olmayı umanlar, sonuçta bunu bile başaramamışlardır. Bugünün Türkiye'sinde elle tutulur bir demokrasi mücadelesi yürütebilmek için bile devrimci olmak gerekir. Devrimcilikle her türlü bağımlı çoktan tüketmiş ve koparmış olan ÖDP ise tam da bundan dolayı demokrasi mücadelesine bile herhangi bir katkı sunamamıştır. Bu alanda bile işlevsizleşmek ÖDP'yi boşluğa düşüren ve dolayısıyla krize sokan temel etkenlerden biridir.

Şimdi partide kalan liberal Dev-Yol artıkları demokrasi umutlarını artık tümüyle AB'ye katılmaya endekslemiş durumdadır. Bu, sıradan bir demokrasi mücadelesinde bile havlu atmak anlamına gelmektedir. Siyasal geleceklerini ise parlamento yaşamında birkaç koltuk kapmak umuduyla sosyal-demokrasiye bağlayan bu çevrenin bu sınırlarda da olsa yine de yarına dönük bir beklentileri var. Durumu belirsiz, dolayısıyla tutarsız olanlar ise devrimci söylem ve iddialarla ondan kopanlardır. Devrim ve sosyalizm üzerine duygusal vurgular bu gericilik ortamında herşeye rağmen olumlu bir davranışın ifadesi kabul edilebilirler, fakat kendi başlarına hiçbir şey ifade etmezler. Devrim iddiası, devrimci örgüt ve devrimci eylem gerektirir. Yıllar öncesinden bunu yitirdikleri için çözümü ÖDP çatısı altına sığınmakta bulanların bu alanda yapabileceklerinin sınırı ise daha baştan bellidir. Devrimci düşünce ve duygularla bu saflara sonradan katılan yeni dönem kadrolara düşen böyleleriyle yollarını ayırarak devrimci sınıf partisinin saflarına katılmaktadırlar.

ÖDP'deki gelişmeler herşeye rağmen devrimci siyasal mücadele açısından son derece yararlı olmuştur. Bozucu ve tahrip edici etkilerin odağı durumundaki liberal sol partilerden birinin içyüzü bizzat kendi içindeki gelişmelerle açığa çıkmıştır. Öteki sol reformist partiler de farklı nedenlerle aynı akıbetle yüzyüze kalacaklardır, biraz erken ya da geç. Yenilgi ve yılmınlığın ürünü bir reformist sol hareketin Türkiye gibi bir ülkede uzun süreli tutunması kolay değildir; ÖDP, bunu kendi akıbetiyle gösteren bir ilk örnek olmuştur.

Demokratik hak ve özgürlüklerin kapsamı sınıf mücadelesinin düzeyine bağlıdır

Hükümetin AB'ye uyum çerçevesinde hazırladığı "mini demokrasi paketi" epey bir tartışma yarattı. Daha da yaratacağı benziyor. Hatta gelen eleştiriler yüzünden hükümetin "koalisyonu"nda bile çatlaklar oluştuğu söylenebilir. Liderler zirvesi, Bahçeli'nin "tartışacak bir şey yok" sözleriyle, konuyu görüşmeden dağıldı ve top komisyonlara ve meclise havale edilmiş oldu.

Düzen cephesinde pek önem verilen "koalisyonun uyumu" imajını zedeleme pahasına tartışma yaratansa, söz konusu "mini" paketten çıkan kısıtlamaların, sadece devrimci ve ulusal (ve de dinsel gerici) muhalefeti değil, burjuva muhalefeti de kapsayacak genişlikte olmasıdır. Bu nedenle de, özellikle burjuva basının satılık kalemleri, sanki tasarı sadece 312 ve 159. maddelerde yapılan değişikliklerden ibaretmiş, TMY'nin 7 ve 8. maddelerine ilişkin değişiklikler yokmuş gibi davranıyorlar. Oysa aslında ilgilendikleri maddelerdeki değişiklikler, hele de üzerinde en çok durulan "olasılık" hesapları, sonuçta yargılanan kişiyi götürüp TMY'nin 7 ve 8. maddelerinden yargılananların yanına, yani dün açılması için en azgın saldırıları, en kanlı katliamları destekledikleri F tiplerine kapatmayı öngörüyor. Sonuçta düzen kendi kalemlerini, kendi hatiplerini bile "tecrit ve ıslah" ile tehdit ediyor.

Bu yönüyle bile ilgili yasal düzenlemeler düzenin korkularının büyüklüğünü açığa vurmaya yetiyor. Oysa, dünya jandarmasının kuyruğuna yapışmış, sırtını ona/onun yeni saldırganlık paktına dayamış bir "Yeni Türkiye Düzeni", uzaktan bakıldığında ne kadar da "güçlü" görünmektedir!.. Bildikleri tek güç unsuru despotluk, gaddarlık, tiranlık, faşistlik olunca, doğal olarak, bu özelliklerini pekiştirecek adımlara önem veriyorlar. Ancak tarih boyunca böylesine bir güce ihtiyaç duyan tüm yönetimler, sonuçta, korkularının mahkumu ve mağlubu olmaktan kurtulamadılar. Bugünün egemenlerine hakim korkuyu biraz da bu tarihin dersinin büyüttüğü belli.

Düzen içi muhalefetin tek marifeti, sadece kendini de bağlayacağını düşündüğü maddelerle ilgilenmek değil. Daha önemlisi, demokrasi ve demokratikleşme kavramlarını iğdiş ediyorlar. Gerçek anlam ve işlevinin dışında ele alıyor, değerlendirmelerini de, eleştiri ve önerilerini de bu çerçevede sunuyorlar kamuoyuna. Hükümetin de gündeminde olduğu için, bu konudaki en etkili araçları AB kriterleri. Bugün tartışılan yasal düzenlemeler içinse bu fazlasıyla geçerli. Adı üzerine "uyum yasaları"dır tartışılan. Mini paket için getirilen eleştirilerin başında da, bu nedenle, AB ile uyumlu olmadığı gibi bir iddia bulunuyor. Yine bu nedenle ve haklı olarak, bu eleştiriye hükümet cephesinden de;

"Hiçbir tehdit altında olmayan Norveç'te bile var. Türkiye, Norveç'ten daha mı az tehlike altında?" türünden yanıtlar veriliyor. Bu yolla ve demokratik hakların daha da daraltılması çabası üzerinden, demokrasi sorunu, düzen içinde (iktidar ve muhalefet arasında) sürdürülecek bir, "AB ile uyumlu mu uyumsuz mu" tartışmasına hapsedilmek isteniyor. Demokratikleşmenin, iktidarların niyet ve çabalarından ibaret bir olay olduğu yanlışlığı yaratılmaya çalışılıyor.

Bu çaba, Türkiye açısından, sadece bu tartışmalar kapsamında da sınırlı değil. Türk devleti bunu Kürt halkının ulusal hak mücadelesini bastırma için

yürüttüğü 10 yıllık kirli savaş sürecinde, F tipini hayata geçirmek için gerçekleştirdiği zindan katliamları sırasında, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri yıkıma sürüklediği İMF-TÜSİAD programlarının uygulanmasında vb., gününbirlik tekrarladığı "demokratik rejim" yakıştırmalarıyla, yıllardır yapıyor. 11 Eylül sonrasında ise ABD, tüm emperyalistler adına, aynı tabiri dünyanın karşısına dikti. Bu fırsatla körüklediği hegemonya savaşının adını, demokrasinin ilkelliğe karşı savaşı koydu. Dünyaya kan kusturmanın, baskı ve yasaklar hukukunu yerleştirmenin, işkence ve infazları yasallaştırmanın adını demokrasi koydu. Tüm emperyalist-kapitalist dünyada olduğu gibi, Türkiye'nin egemenlerince de bu aynen kabul edilip desteklendi.

Hak verilmez, alınır!

Oysa demokratikleşme, düzen cephesinden yaratılmaya çalışılan bu yanlışın tam tersine, ve egemen sınıf ve iktidarının niyetinin aksine (onların niyeti hep daha az vermek, mümkünse hiç vermemektir çünkü), ezilen sınıfın hak mücadeleleriyle sağlanabilir bir olgudur. Demokrasi, örneğin tartışılan konu itibarıyla "düşünce ve ifade özgürlüğü" demekse, düzene övgüyü değil eleştiri hakkını içerir, ki her hak gibi bu da uğruna mücadele vermeden kazanılmaz. Bu nedenle demokrasi genelde "hak ve özgürlükler" kavramından ayrı kullanılmaz. İşçi sınıfı mücadelesinde yerleşik bir kaniyi ifade eden "hak verilmez alınır!" şiarı da tam bununla bağlantılıdır.

Egemen sınıflar, siyasi iktidarı elinde bulundurduğu sayesinde, kendilerini her konuda ve sınırsız "özgür" saydıklarına ve böyle davrandıklarına göre, demokratik hak ve özgürlüklere ihtiyaç duyan, bunları kazanmak ve kullanmak için mücadele etmesi

TÜSİAD neye ve neden itiraz ediyor?

Mini pakete bir tepki de patronlar kulübü TÜSİAD'dan geldi. Söz konusu düzenlemelerin "Türk halkının taleplerini karşılamadığı" ithamıyla ortaya çıkan TÜSİAD, hatırlanacağı gibi, bunu hep yapıyor. Bir yandan IMF ile el ele "Türk halkı" dedikleri milyonlarca işçi ve emekçiyi yıkıma sürükleyecek programlara imza atarken, diğer yandan ve ikide bir de "demokratikleşme" vaazları vererek, kendilerini bu faşizmi pekiştirilmesi süreçlerinin dışında/karşısında göstermeye çalışıyorlar. Oysa artık herkes biliyor ki, Ankara'dakiler onların istek ve ihtiyaçları doğrultusunda yönetmektedir ülkeyi.

Onbinlerce işçiyi işten atmak, ücretleri düşürmek, fiyatları zamlandırmak... Bunlar "sanayici ve işadamları" kapitalistlerin işi. Sefaletle itilen kitlelerin tepkisini bastırmaya yönelik önlem almak da siyasi iktidarın görevi. Buna işkence de dahil, faşist yasaların çıkarılması da. Bu böyle olduğu halde, bir de ortaya çıkıp demokrasi havarisi kesiliyorlar.

Ama, ne TÜSİAD'ın demokrasi havariliği, ne ABD'nin "demokratik rejim" kovboyluğu kitleleri aldatmaya yetebilir. Demokrasiye gerçekten ihtiyacı olan işçi sınıfı ve emekçi kitleler, demokratik hak ve talepleri uğruna ayağa kalktıklarında, kapitalistlerin ve emperyalist ağababalarının tüm bu sahte söylemleri yere çalınacak. Kitlelerin karşısına gerçek yüzleri-gerçek ifadeleriyle çıkmak zorunda kalacaklar.

gerekenler işçi sınıfı ve emekçilerdir. Dünyanın her yanında demokratik hak ve özgürlükler bu yolla kazanılmış, demokrasinin sınırları bu şekilde genişletilmiştir. Bugünkü demokrasinin adı (burjuva demokrasisi) kimseyi yanıltmasın. En gelişmiş burjuva demokrasileri, işçi sınıfı mücadelesinin en güçlü olduğu rejimlerdir. Dolayısıyla, burjuvazinin alt tabakalarının da yararlandığı demokratik hak ve özgürlükler, ezilen sınıfların dışı dış mücadelesiyle kazanılmışlardır. Korunmaları ve geliştirmeleri de yine ancak bu yolla mümkündür. Bu, ezilen sınıflarca böylece bilindiği için de, düzenin demokrasi üzerine tüm yanıltma çabaları sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

İki farklı sınıf, iki farklı yaklaşım

Tartışması bile son derece dar sınırlarda tutulmaya çalışılan "mini paket" kapsamındaki maddelerde, yıkıcı ve bölücü faaliyetlerle dinci gericiliğe karşı demokratik rejimi korumaya yönelik değişikliklere gidildiği söyleniyor. Bu söylem üzerinden yeniden ifadelendirsek, söz konusu maddeler, sınıfsal ve ulusal hak ve özgürlükler ile bireysel düşünce ve inanç özgürlüklerini kapsamakta, bu konulardaki yasak ve kısıtlamaları artırmaktadır.

Bu aynı konuların işçi sınıfının devrimci programında ele alınış ve ifadelendiriliş tarzı, bize iki sınıf arasındaki pek çok farkı da göstermektedir.

Örneğin ulusal sorun konusunda devrimci program sunları söylemektedir:

"a- Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın ortadan kaldırılması.

b- Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı.

c- Tüm dillerin hak eşitliği. Zorunlu devlet dilinin kaldırılması. Herkese kendi anadilinde eğitim hakkı.

d- Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme olanağı." (TKİP programı, II.Bölüm, Türkiye Devrimi içinde)

Devrimci program, bütün bunlar için bugünden kararlılıkla mücadele edileceğini, iktidara gelinir gelinmez de bunların derhal gerçekleştirileceğini belirtmektedir. Her ulusun en demokratik haklarının bir özeti durumundaki bu temel taleplere burjuva iktidarın verdiği yanıtı ise biliyoruz. İnkâr ve imha

üzerine kurulu bir kirli savaş. Bugünkü yasal değişiklik özgürlüğünde de, bu taleplerden herhangi birinin dillendirilmesinin şiddetle yasaklanması.

Yine işçi sınıfının devrimci programındaki inanç ve vicdan özgürlüğü konusu, iki sınıf-iki tutum arasındaki

farkları daha da çarpıcı biçimde gün yüzüne çıkarmaktadır.

"-İnanç ve vicdan özgürlüğü. - Din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması. Diyanetin dağıtılması. Devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son. Gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması. Mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son." (Aynı bölüm, Acil Demokratik ve Sosyal İsteme kısımları)

Bu maddelerde açıkça görüldüğü gibi, işçi sınıfı, inanç ve vicdan özgürlüğünün, devletin bu konulara yardım ve engel, destek ve kısıtlama getiren tüm müdahalelerinin ortadan kaldırılmasıyla birlikte gerçekleşebileceğini bilir ve ifade eder. Oysa burjuvazi, her konuda olduğu gibi (hatta daha fazla), din ve vicdan

özgürlüğü konusunda da tam bir sahtekarlıkla davranır. Bir yandan, dini ve tarikatleri devlet eliyle besleyip kurumlaştırırken, diğer yandan "laiklik ve şeriata karşı mücadele" demagogisi yürütür. Bir dine, bir mezhebe, bir tarikata ayrıcalıklar sağlarken, diğerlerini baskı altında tutar. En hafifinden yok sayar.

Örnekleri tüm haklar konusunda çoğaltabiliriz. Ama öz itibarıyla tümünde aynı veya benzer sonuçlarla karşılaşılacaktır. İşçi sınıfı çıkarlarını

sonunu tüm açıklığıyla ortaya koymakta görürken; burjuvazi yalan ve saptırmalardan çıkar ummakta, her konuda bu yola başvurmaktadır. Fakat daha da önemlisi, haklar ve özgürlüklerin kazanılması ve kullanılması konusundaki farklılıktır. Programda da açıkça ifade edildiği gibi, işçi sınıfı, tüm demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması, kullanılması ve korunmasını bunlar uğruna mücadele edilmesine bağlarken; burjuvazi, kendi istek ve niyetlerine, iç ve dış dengelere vb. bağlı göstermeye çalışır. Bilmezlikten değil elbette, işine öyle geldiği için. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin bugün bu hak gaspları konusunda sessiz kalmaları, haklarını korumak için ayağa kalkmamaları, burjuvazinin aldatmacalarına kandıkları, hakların bahşedileceğini sandıkları için değil kuşkusuz. Bu suskunluğun nedenlerini burada saymak gerekmiyor, ama sonsuza kadar sürmeyeceğini, bundan kimsenin kuşkusu olmaması gerektiğini belirtmekte yarar var. Düzen sahipleri tam da bundan kuşku duymadıkları için, fırsat elde iken hak gasplarına hız veriyorlar. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinde de yapılması gereken, geçmişe ilişkin kuşku, kaygı ve yüklerden kurtularak güvenle geleceğe hazırlanmak, bu çerçevede sınıf mücadelesini yükseltmenin yol ve araçlarıyla ilgilenmektir.

DİSK izin vermeyecekmiş!..

Yeni yasaklar, kısıtlamalar ve ceza tehditleriyle yüklü yeni yasal düzenlemelere bir tepki de DİSK yönetiminden geldi. Yapılan basın açıklamasında değişiklik getirilen yeni yasaklara değinildikten sonra, "DİSK olarak izin vermeyecek"lerini ilan ettiler. Fakat bunu nasıl yapacakları hakkında en küçük bir ima bile yok. Dolayısıyla da kimsenin DİSK'in bunu nasıl yapacağını merakla beklediği de yok.

Nasıl ve niye beklensin ki?

DİSK yeniden kurulduğundan bu yana, bırakın toplumsal-siyasal saldırıları, işçi sınıfı ve emekçilere doğrudan yönelen, onların köleliğini artırmayı hedefleyen ekonomik saldırılar karşısında bile bir kez olsun engelleme niyet ve davranışı göstermemiş. Mezarda emeklilik ve tahkim gibi yasaların çıkarılmasında, tensikatlarda, asgari sefalet ücreti belirlemelerinde, ve daha binbir hak gaspında gıkı çıkmamış. Neredeyse varlığı tartışılır hale gelmiş. Şimdi kim ve nasıl inansın DİSK'in izin vermeyeceğine!

DİSK'in açıklaması, onun bugünkü yapısı nedeniyle tam bir palavradır. Gerçekte engellemenin tek imkanı, tek yolu vardır; işçi sınıfının eylemli karşı duruşu. DİSK açısından bunun (unutturmaya çalıştığı uzak bir geçmişinde de kalsa) somut bir örneği de vardır: DGM direnişleri. Düzen bu mahkemeleri ilk kurmaya kalktığı anda karşısında işçi sınıfının militan direnişini bulmuş ve geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Yani işçi sınıfı DGM'lerin kurulmasına ilişkin yasanın çıkarılmasına izin vermemişti. Direniş kararını verense bir işçi sendikası, DİSK'ti.

Demek ki aslında mümkündür. Saldırı yasalarının

çıkarılması önlenemez. DGM direnişleri bunun yolunu da, aracını da göstermektedir: İşçi sınıfının örgütlü-militan mücadelesi. Başka yol yoktur. Toplumun işçi sınıfının devrimci mücadelesi dışında bir kurtuluşu bulunmamaktadır.

Düzenin yaydığı sahte umutlar ve devrimci çözüm

Kürt gençliğinin yürüttüğü dilekçe kampanyası devletin sert tepkisiyle karşılaştı. Dilekçe veren yaklaşık iki bin öğrenci gözaltına alındı. Kürtçe ders kampanyasını yönlendirmekle suçlanan HADEP'in 90 yöneticisi de gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan bir kısmı çıkartıldıkları DGM'lerce tutuklandılar.

İçişleri Bakanı, 81 ilin valisine, "Anayasa ihlaline" göz yumulmaması ve dilekçe verenlere karşı girişimde bulunulması talimatı gönderdi. Okullar ve üniversitelerde Kürtçe konuşan öğrencilerin güvenlik birimlerine bildirilmesi, okullarda yasaklı dilde afiş asılmasına, tiyatro oyunu sahnelenmesine ve tartışma konferansları düzenlenmesine izin verilmemesi istendi. Kısacası bu konuda sistemli bir sindirme politikası devreye sokuldu.

Bütün bunlar düzen cephesinde bazı tartışmaların önünü açtı. Köşe yazarları ve siyasetçiler bu konuda yazılar yazıp, demeçler verdiler. Konu üzerinde çok çeşitli şeyler yazılıp çizilmekle birlikte iki temel görüş ortaya çıktı.

Bunlardan birincisi, MGK bildirisinde ve başbakanın demeçlerinde dillendirilen resmi görüşün yansımaları. Bu görüşe göre kampanyanın arkasında PKK var. PKK dış dünyanın gözünde Türkiye'yi zor duruma düşürmek için

Kürt gençlerini kullanıyor. Hem zaten kendi örgüt içi eğitimini bile Türkçe yapan PKK'nin Kürt gençlerini Kürtçe eğitim için yönlendirmesi, işin içinde "bölücü niyetler" olduğunu gösteriyor.

Diğer görüşü ise, düzen siyaseti cephesinde kısmen Mesut Yılmaz, medyada ise bir takım köşe yazarları dile getiriyorlar. Bunlar Kürtçe eğitim talebine karşı gösterilen tepkinin Avrupa Birliği'ne girmeye çalışan Türkiye'yi Avrupa karşısında zor durumda bıraktığını savunuyorlar. Örneğin şu türden satırlara düzen medyasında sık sık rastlanır oldu.

"MGK desteğindeki hükümetin, olayları polisiye gözlerle görmesi, insanlara kolayca 'bölücü' damgasını yapıştırması, sadece HADEP'in oyunu bir kaç puan arttırmaya, Türkiye'yi de Avrupa Birliği'nden bir kaç adım daha uzaklaştırmaya yarar." (Nazlı Ilıcak, *Yeni Şafak*, 31 Ocak '02)

"Kürtçe eğitim, Kürt kökenli vatandaşlara iyilik mi, kötülük mü? Kürtçelerin hangisiyle eğitim? Kim verecek? Hangi kitaplarla? diye soranlar var.

Bırakalım onlar düşünsün!

Devlet ille de işin içinde olmasın. Kolektif değil, bireysel haklar çerçevesinde yapılınsın anadilde eğitim.

Demokrasinin, AB'nin gereği bu. Tıpkı 159, 312'nin iyileştirilmesi, yani ifade özgürlüğü alanının genişletilmesi gibi...

Bütün bunlar, devleti ve bayrağı tek olan, resmi dili ve genel eğitimi Türkçe olan Türkiye'de yapılır.

*Yapılmalıdır. Böylece, hem demokrasi ve Avrupa yolunda ilerleriz, hem de iç barışın temellerini sağlamlaştırırız." (Hasan Cemal, *Milliyet*, 29 Ocak '02)*

Her iki tutumun da dikkat çeken yanı, sorunun özüne dokunmadan sahte tartışma eksenleri etrafında dönüp durmalarıdır. Bu sorunun ne olduğunu anlamamaktan değil, tersine son derece bilinçli bir tutumun ürünüdür.

Bu iki görüş, düzenin Kürt hareketini ehlileştirmeye dönük politikasının iki farklı yüzünü oluşturmaktadır. Birincisi, yani MGK çizgisinin temsil ettiği, emperyalizmin ulusal hareketleri düzen içi kanallarda eritmeye dönük o ünlü "ez ve çöz" politikasının "ezme" boyutudur. Sistemli terör ve baskıyla ulusal hareketin en geri mevzilerden de sökülüp atılması, bugüne kadar oluşturulmuş Kürt ulusal kimliğinin bütünüyle inkarı, Kürt halkının herşeye rağmen belli bir düzeyde koruduğu devrimci mücadele dinamizminin yokedilmesi amaçlanmaktadır.

Kürtçe eğitim talebine sahip çıkıyor görünen ve daha çok kimi burjuva köşe yazarları tarafından sahiplenilen ikinci tutum ise, resmi politikanın

eylemini zaten yapamazdı. O PKK ile, bugün Milli Eğitim'den Kürtçe'yi seçmeli ders olarak koymasını isteyen PKK aynı değildir. O zaman, bu değişim neden örgütün ismine de yansımaları?" (*Sabah*, 23 Ocak 2000)

Kürt halkının önüne sürülen en büyük sahte umut ise, "Avrupa demokrasisi"dir. Kürtçe eğitim hakkının Avrupa demokrasisinin bir parçası olduğu fikri alttan alta işlenmekte, Kürt halkı ulusal istemleri için mücadele etmek yerine Avrupa emperyalizminden medet ummaya itilmektedir. Kuşkusuz bu da teslimiyetin başka bir yüzüdür.

Abdullah Öcalan ve PKK yöneticilerinin Avrupa sevdasına düzenin çok özel bir çabası olmadan önce kapıldıkları, Kürt sorunun çözümünü esas olarak emperyalizme havale ettikleri biliniyor. Düzen şimdi aynı şeyi Kürt halk kitleleri üzerinden de yapmaya çalışıyor.

Kürt halkının umudu devrimdedir!

Hem düzen, hem de PKK'nin teslimiyet batağına batmış yöneticileri Kürt halkını emperyalizmden çözüm beklemeye, böylece de tümüyle düzen

politikalarına yedeklemeye çalışıyorlar. Oysa ki ulusal kurtuluş mücadelelerinin son yüz yıllık tarihi, emperyalizmden medet ummanın halklara hiçbir şey kazandırmadığını gösteren örneklerle doludur. Yüzyıllık başında dünyanın hemen her yerinde elini halkların kanına bulamış olan Avrupa emperyalizminin Kürt halkının ulusal istemlerinin güvencesi olamayacağı açıktır. Emperyalist kapitalizm, işçi ve emekçi yığınların sömürülmesi, ezilen halkların

köleleştirilmesi temelinde yaşam olanağı bulmaktadır. Dolayısıyla emperyalist kapitalizmi hedeflemeyen, işçi ve emekçi hareketiyle birleşme perspektifine sahip olmayan ulusal kurtuluş hareketlerinin mücadelelerini gerçek bir başarıyla taçlandırmaları mümkün değildir.

Günümüzde ulusal sorunun gerçek ve kalıcı bir çözümünü ancak işçi sınıfının devrimci mücadelesi ve devrimci iktidarı sağlayabilir. Bu Kürt halkının mücadelesi için de böyledir. Kürt halkının özgürleşme mücadelesinde küçümsenmeyecek bir payı olan PKK'nin son yıllarda düzenden icazet dilenecek duruma düşmesinin gerisinde de, Türkiye'nin işçi ve emekçileriyle devrimci temelde mücadele birliğine gitmek yerine düzen içi politikaların tercih edilmesi yatmaktadır.

Kürt halkı ancak Türkiye'nin işçi ve emekçileriyle birlikte düzenin temellerine karşı devrimci bir mücadeleyi yükselttiğinde, ulusal taleplerini de gerçekten elde etmenin imkanlarını yaratabilecektir.

tamamlayıcısı türünden bir işlev görmektedir. Kısaca söylemek gerekirse, sadece baskı ve terörle yol alınmayacağı bilindiği için Kürt halkına sahte çıkış yolları göstermek de ihmal edilmemektedir.

Bu sahte çıkış yollarından biri, ulusal istemlerle ulusal mücadele arasındaki kopmaz bağın kopartılmasıdır. Burjuva yazarlar Kürt halkının kendi dilini kullanma hakkını bir yere kadar teslim etmekle birlikte, bunun bir mücadele sonucu elde edilmesinden ya da öyle algılanmasından fazlasıyla rahatsızdırlar. Bu nedenle ve çoğunlukla yazılarında Kürtçe'nin kullanımı gibi taleplerin kabulünü PKK'nin koşulsuz ve tam teslimiyetine bağlamaktadırlar. Tıpkı Gülay Göktürk'ün yaptığı gibi:

"Kürtçenin seçmeli ders olmasını savunmak, eski PKK'nın değil, terörden vazgeçmiş ve üniter yapı içinde çözüm arayan bir PKK'nin eylemi olabilir ancak. 'TC'nin sömürgeci eğitimine hayır' diyen ve sapır sapır öğretmen öldüren bir PKK, böyle bir imza

Kürt halkı üzerinde estirilen faşist terörün bir haftalık bilançosu: Yüzlerce gözaltı, onlarca tutuklama...

Kürt halkı üzerindeki faşist ablukaya son!

26 Ocak

* Akdeniz

Üniversitesi'nde okuyan öğrencilerin evlerine, Antalya Cumhuriyet Başsavcılığı'nın talimatıyla, 'Terörle Mücadele Ekipleri' tarafından baskın düzenlendi ve on öğrenci gözaltına alındı. Nöbetçi Asliye Ceza Mahkemesi'ne çıkarılan öğrencilerden Murat Karabulut, Kasım Tosun, Kemal Yıldız, Necat Barut,

Eyüp Kırgıl tutuklanarak Antalya Cezaevi'ne gönderildi.

* Van'nın Bostaniçi beldesinde çocuklarının Kürtçe eğitim görmeleri için başvuruda bulunan Gurbet Tunç ve Hatice Öcek, DGM'ce tutuklanarak Van Kapalı Cezaevi'ne gönderildi.

* YÖK'ü protesto eden Eskişehir Anadolu ve Osmangazi Üniversitesi öğrencilerine bir ve iki dönem okuldan uzaklaştırma cezası verildi.

* Özgür Halk İzmir Bürosu'na yapılan baskında 8 kişi gözaltına alındı. DGM'ye çıkarılan Özgür Halk İzmir Temsilcisi İlhami Çınar ile Özgür Kadın Dergisi çalışanı tutuklandı.

27 Ocak

* Kolluk güçleri Siirt il örgütü tarafından yapılmak istenen basın açıklamasına saldırdı. Olaylardan sorumlu oldukları gerekçesiyle HADEP'lileri gözaltına aldı. Savcılığa çıkarılan 21 kişi ile gözaltına alınmayan İl Başkanı Ahmet Konuk, Mehmet Işıktaş, İl Başkanı Ahmet Konuk, Merkez İlçe Yöneticisi Ali Kaya ile Gençlik Kolları Başkanı Abdullah Gürgeç hakkında tutuklama kararı verilerek cezaevine konuldular.

* Silopi kayıplarının yıldönümü nedeniyle basın açıklaması yapmak isterken gözaltına alınanlardan Bingöl HADEP İl Başkan Yardımcısı M. Hadi Korkutata, İl Sekreteri Yaşar Yurtsever, yönetici Paşa Kılıç, Kadın Kolları Başkanı Saadet Gündoğdu, DEHAP parti meclis üyesi Niyazi Azak, İHD Şube Başkanı Rıdvan Kızgın ve DİSK Şube Temsilcisi Kasım Elçi "toplantı ve yürüyüş kanununa muhalefet etmek" gerekçesiyle tutuklandılar.

* Muş'ta, HADEP Genel Sekreter Yardımcısı Ferhat Yeğin, İl Başkanı Naif Erol ve İl Sekreteri Veysel Sakık'la birlikte 6 kişi tutuklanarak cezaevine konuldu.

28 Ocak

* HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ile İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz'in kaybedilişinin birinci yıldönümü dolayısıyla Tarsus Cumhuriyet Alanı'nda basın açıklaması yapmak istedikleri sırada gözaltına alınan HADEP'lilerden 7 kişi tutuklandı.

* Van'da HADEP'li gençlere yönelik baskılar bir kişinin tutuklanmasıyla devam etti.

* Antep'te üç HADEP yöneticisi tutuklandı.

* İstanbul'daki Kürt Enstitüsü'ne baskın yapan kolluk güçleri, "Özel Eğitim Kanunu"na muhalefet edildiği gerekçesi ile Enstitü'yü mühürlediler

29 Ocak

* Afyon Kocatepe Üniversitesi Rektörü seçmeli Kürtçe ders talebinde bulunan 49 öğrenciyi uzaklaştırdı ve henüz ceza süreleri başlamayan öğrencilerin sınava girişlerini engelledi.

* Adana-Seyhan Milli Eğitim Müdürlüğü'ne Kürtçe'nin seçmeli ders olarak okutulması talebiyle başvuruda bulunan velilerden 10'u daha gözaltına alındı.

30 Ocak

* HADEP'lilere yönelik gözaltı ve tutuklama operasyonları kapsamında Muş'ta 6 HADEP'li daha tutuklanırken, Yüksekova'da da 6 yönetici gözaltına alındı.

* Van'da Yedinci Gündem gazetesi dağıtımıcısı Şirin Harhar'ında aralarında bulunduğu 13 kişi hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı.

* İstanbul'da çocuklarına "Seçmeli Kürtçe eğitim" verilmesi istemiyle Esenler ve Küçükçekmece kaymakamlıklarına dilekçe verdikleri için gözaltına alınan 22 veliden 7'si DGM'ce tutuklandı.

(Özgür Politika gazetesinden derlenmiştir...)

HADEP'in gözaltında kayıplarla ilgili açıklamaları...

Özgürlüğün olmadığı, baskı rejiminin sürekli tahkim edildiği, Kürt ulusunun alabildiğine ezildiği bir ülkede yaşıyoruz. Kontralaşmış rejim işkence yapmaya ve katletmeye devam ediyor.

25 Ocak '01 tarihinde gözaltına alındıktan sonra kaybedilen HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz'in kaybedilmesi Kayseri HADEP il binasında yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Eyleme yaklaşık 30 kişi katıldı. Açıklamada şunlar söylendi:

"... Türkiye'de tam demokrasinin gelişmesini istiyor bunun için mücadele ediyoruz. Demokrasinin gelişmesiyle rant elde edenler rantını kaybedecekler. Çeteler kelle avcılığı yapamayacaklar. Sömürü ortadan kalkacak, hortumcular banka hortumlayamayacaklar. İşte bunun için partimiz kapatılmak isteniyor, yöneticilerimiz gözaltına alınıp tutuklanıyor ya da kaybediliyor. İşte bunun için Silopi İlçe Başkanımız Serdar Tanış, İlçe Sekreterimiz Ebubekir Deniz tam bir yıl önce ifadeleri alınmak üzere çağrıldılar ve bir daha dönmediler. ... Biz HADEP olarak arkadaşlarımızı istiyoruz. Arkadaşlarımız bulunana kadar da istemeye devam edeceğiz, eylem ve girişimlere devam edeceğiz..." SY Kızıl Bayrak/Kayseri

25 Ocak günü, Antakya HADEP binasında, Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in gözaltında kayboluşunun yıldönümü ile ilgili basın açıklaması yapıldı. Açıklamada şunlar söylendi:

"Partimizin Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve ilçe yöneticisi Ebubekir Deniz 25 Ocak 2001 tarihinde gözaltına alındıktan sonra bir daha haber alınamadı. Aradan bir yıl geçti. Buna rağmen sorumlular herhangi bir açıklama yapmadılar ve bir yıldır yöneticilerimizin yaşamlarından endişe duymaktayız. Bu ülkede yaşanan onlarca faili meçhul cinayetleri düşündüğümüzde endişelerimizin ne kadar yerinde olduğuna hak verilecektir..."

"Yöneticilerimizin akıbetlerinin bir an önce açıklanmasını ve işlenen onca faili meçhul cinayetlerin katillerinin bir an önce bulunup adalete teslim edilmesini istiyoruz. ..." SY Kızıl Bayrak/Antakya

Bursa İHD'den "üç kapı üç kilit"e destek...

Barolar tarafından önerilen "Üç kapı üç kilit" formülüne destek sunmak amacıyla 30 Ocak günü Bursa İHD Şubesi tarafından Adalet Bakanlığı'na faks çekme eylemi gerçekleştirildi.

İHD üyeleri ve devrimcilerin katıldığı eylem, Bursa'da uzun süren sessizlikten çıkış anlamında önemliydi. Polisin yoğun önlem aldığı eyleme yaklaşık 35 kişi katıldı. Faks çekmeden önce basının sorularını yanıtlayan İHD Bursa Şube Başkanı Av. Ayşe Batumlu'ya polis müdahale etmek istedi. Yaşanan tartışma sonrasında açıklama yapıldı. "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" sloganı atılınca polis tekrar müdahale etti, yaşanan gerginlik alkışlarla protesto edildi. Faks çekilerek eylem bitirildi.

SY Kızıl Bayrak okuru/Bursa

İşçi kıyımlarına karşı mücadele yolu seçilmeli

Ocak ayı içerisinde bir dizi fabrikada işçi kıyımları yaşandı. Geçtiğimiz yıl da işçi kıyımları işçi sınıfının öncelikli gündemlerinden birini oluşturmuştu. Hemen tüm fabrikalarda işçi kıyımları yaşanmış, 2 milyona yakın işçi işten atılmıştı. Ocak ayı içerisinde Mutlu Akü, Parsat-Piston, Plastaş, Kale Kilit gibi bir dizi fabrikada tensikatların yaşanması, yeni yılda da işçi kıyımlarının gündemin ilk sıralarında yer alacağını gösterdi.

Tensikatların, hem sendikaların ve hem de işçilerin "yumuşak karnı" olduğunu bilen patronlar, işçi kıyımlarını ücret, ikramiye gibi TİS haklarının gaspı için de bir tehdit unsuru olarak kullanmaktadırlar. Patronlar ücret zamları dönemlerinde sendikalara, "ya düşük zammı kabul edersiniz ya da işçi atarım" tehdidiyle gelmektedirler. Geçtiğimiz yıl metal başta olmak üzere bir dizi sektörde yaşananlar bu açıdan öğreticidir. Türk-Metal, TEKSİF, Öz Çelik-İş gibi gerici sendikalar hem ücret zamları konusunda, hem de tensikatlar konusunda patronlara herhangi bir sorun çıkarmazken, kendilerinin daha ilerici olduklarını iddia eden sendikalar da patronlarla oturup atılacak işçi sayısı üzerinde pazarlık yapmaktadırlar. Mutlu Akü patronu, %68.5'lük enflasyon zammını vermemek için "ya zammı düşük tutarız, ya da 150 işçi atarım" tehdidinde bulunmuş, ardından 21 işçiyi işten atarak tehdidini uygulamaya geçirmişti. Fabrikada örgütlü Petrol-İş Sendikası ise işçi kıyımları karşısında herhangi bir tepki vermezken, suskunluğunu "ücret zammından taviz vermeyiz" demagojisiyle örtmeye çalıştı. Halen işyerinde patronla görüşmeler devam ediyor. Önümüzdeki günlerde Petrol-İş'in sözüne ne kadar sadık kalacağı görülecek.

Tensikatlar yalnızca ücretlerin düşünülmesi için kullanılmıyor, aynı zamanda sendikasızlaştırma için de zemin hazırlıyor. Kıyımlar taşeronlaştırma ile birlikte uygulanıyor ve bu sayede işyerlerindeki sendikal örgütlenme tasfiye ediliyor. Patronlar en gerici ve

patron yanlısı sendikaların bile varlığına tahammül edemiyorlar.

İşçilerin örgütsüzlüğü sendikal ihaneti besliyor

Geçtiğimiz yıl işçi kıyımları hem sendikalar cephesinden, hem de işçi sınıfı cephesinden büyük bir suskunlukla karşılandı. Ocak ayında yaşanan kıyımlarda da suskunluk kırılmadı. Sadece Parsat Piston işçilerinin kıyımlara karşı belli bir direnç gösterdiği görülüyor. Sözleşme imzalanmadan önce 120 işçiyi işten atacağını ilan eden Parsat Piston patronu, işçilerin tepkisi sonucunda bu tutumundan çark etti. Fakat sözleşmenin imzalanmasının hemen ardından 95 işçiyi kapı dışarı etti. Öz Çelik-İş Sendikası ise bir taraftan üretimdeki düşmeyi bahane gösteren patronu savunmaya yöneldi, diğer taraftan ise "120 kişi atılacaktı, sendikamızın çabaları sonucu bu sayı 95'e indi" diyerek böbürlenme utanmazlığı gösterdi. İşçilerin eli kolu sendika tarafından bağlanmıştı.

Parsat Piston'da patron geçen hafta da 3 sendika temsilcisini işten attı. Bunun üzerine fabrikada üretim durduruldu. İki vardiyada çalışan 200 işçi fabrikanın yemekhanesinde toplanarak temsilcilerin geri alınması

talebiyle direniş başlattılar. Patronun içeriye polis sokması işçilerin kararlılığını kırmaya yetmedi. İşverenin imdadına bir kez daha sadık uşakları olan sendikacılar yetiştile. Fabrikadaki direniş sendikacıların çabalarıyla bitirildi. Fakat o gün üretim yapılmadı. Parsat Piston'da yaşananlar da somut olarak gösteriyor ki, işçilerin örgütsüzlüğü, patronlara ve sendikal bürokrasiye rahat hareket etme imkanı vermekte, aynı zamanda patronları yeni saldırılar için heveslendirmektedir. İşçilerin örgütlü tepki göstermemesi sendikal ihaneti de beslemekte, bu tepkisizlik sendika bürokratlarına koruma kalkını olmaktadır. İşçi kıyımları karşısında kimi sendikacılar patronları destekler yönde açıklamalar yaparken, kimileri de "işçi arkadaşına sahip çıkmıyor" türünden densiz laflar etmektedirler.

İşyeri komiteleriyle saldırılara yanıt verelim

Önümüzdeki toplu sözleşme ve ücret artışları döneminde yeniden işçi kıyımları ve hak gaspları gündeme gelecektir. Her toplu sözleşmede, her geçmiş sözleşmeden doğan ücret artışları dönemlerinde patronlar işçilerin ve sendikaların önüne "ya düşük zam, ya işçi kıyımı" dayatmasıyla gelmekte, işçilerin örgütsüzlüğünü kendilerine dayanak edinen sendika bürokratları her iki dayatmada da işçiler adına "fedakarlık" yapmaktadırlar. Bu saldırılar giderek sendikaların fabrikalardan sökülüp atılmasına yol açsa da durum değişmemektedir.

Bu durumu değiştirecek ve sermayenin saldırılarını tersine çevirebilecek tek güç işçi sınıfıdır. Fakat fabrikalarda örgütlü bir duruş sergilenmedikçe bu başarılamaz. Başarının güvencesi örgütlülüktedir. İşyerlerinden başlayarak örgütlenmek, işyeri komiteleri, sektör komiteleri gibi bir dizi örgütlenme aracını yaratmak en acil ihtiyaçtır. Bu türden örgütlenmeler yaratıldığı ölçüde sendikal ihanetin de önüne geçilebilecektir.

Parsat Piston'da saldırı, direniş ve ihanet

Parsat Piston İstanbul'da belli bir örgütlenmenin ve mücadele geleneğinin oluşturulduğu fabrikalardan biri. Bu sayede Parsat işçileri, patronun hak gasplarına karşı durabilmenin yanısıra, kendi işyerleri dışındaki sınıfı ilgilendiren gelişmelere de belli bir duyarlılıkla yaklaşabiliyorlardı. Elbette ki bu durum Parsat işverenini fazlasıyla rahatsız etmeye yetiyordu.

Geçtiğimiz yılın sonlarına doğru patron kriz nedeniyle satışların azaldığı, bu yüzden üretimin düştüğü bahanesiyle 120 civarında işçiyi işten çıkarmak istediğini açıkladı. İşçiler patronun bu açıklamasına, onun yalanlarını teşhir ederek ve direniş kararlılıklarını göstererek yanıt verdiler. Eğer tensikat olursa buna karşı mücadele edeceklerini açıkladılar. Sendika şube

yöneticileri araya girerek, bu meselenin TİS kapsamında masaya getirileceğini, şimdilik eyleme gerek olmadığını söyleyerek ortamı yumuşattılar. Zaten patron da bu kararlı duruş karşısında tensikattan o an için vazgeçmişti.

Sözleşmeden sonra saldırı

Çok geçmeden sözleşme imzalandı. Sözleşmenin imzalanmasının üzerinden çok geçmemişti ki, patron bu kez sendikaların da onayını almış olduğu için yeniden harekete geçti ve 95 işçiyi kapı dışarı etti. Yaşananların da gösterdiği gibi, işçilerin eyleme geçmesini önleme işini sendikacılar üzerlerine almışlardı ve bunu başardılar da. Tensikat ciddi bir eylemlilik yaşanmadan hayata geçirildi. Sonraki günlerde de patron küçük gruplar halinde işçi çıkarmaya devam etti. İşten çıkarılanların toplam sayısı kısa sürede 120'yi geçmişti. Bardağı taşıran son damla 3 işyeri temsilcisinin hiçbir inandırıcı neden gösterilmeden atılması oldu. Patron "Gazetelere işletmenin ticari itibarını bozacak beyanlar" verdikleri gerekçesiyle 26 Ocak'ta (Cumartesi günü) 3 temsilcinin işine son verdi. Bunun üzerine Pazartesi sabah işe gelenler, gece

vardiyasından çıkan işçilerle birlikte yemekhanede toplandılar. Yaklaşık 200 işçi, atılan işyeri temsilcileri geri alınana kadar üretim yapmama kararı alarak eyleme geçti. Patronun çağrısıyla fabrikaya giren polis işçilerin kararlı tutumunu görünce saldırmayı göze alamadı ve geri çıktı.

Bunun üzerine Parsat'ın örgütlü olduğu Öz Çelik-İş Sendikası'nın İstanbul Şube Başkanı bir kez daha devreye girdi. İşçileri kararlı tutumlarından tümüyle vazgeçiremeyeceğini gören şube başkanı, gündüz vardiyasındakilerin üretim yapmamak kaydıyla makinalarının başına gitmelerini, diğer vardiyalardakilerin ise evlerine dönmelerini istedi. Tartışmalardan sonra işçiler bu isteğe uydular. İşçiler makinaların başına geçti, ama üretim yapılmadı.

Üretimi durdurma eylemi Salı günü de devam etti. Fakat o gün akşam saatlerine doğru patron, bazı işçileri daha işten attığını ve bir kısım işçinin de ücretli izne gönderileceğini açıkladı. Patrona bir destek de devletin kolluk güçlerinden geldi. Gündüz vardiyası çıkışında fabrikanın işçi servisini durduran polis, işten atılan temsilcilerden Hüseyin Özcan'ı döverek gözaltına aldı.

Amaç örgütlenmeyi dağıtmak

Patron niyetinin örgütlenmeyi dağıtmak olduğunu gizlemiyor. Sendikacılarla yaptığı görüşmede, ne yapıp edip işyerindeki örgütlülüğü dağıtmak istediğini, bunun için de temsilcilerden özellikle ikisini atmasının şart olduğunu açık açık söylüyor. İşçi atmak için öne sürdüğü kriz nedeniyle üretim düşmesinin yalnızca bahane olduğunu da böylece itiraf etmiş oluyor.

Sendikacılara güvenmenin faturası

Parsat işçisi saldırının geleceğini aylardır biliyordu. Hemen her vesileyle bunu dile getiriyordu. Fakat her seferinde de sendikanın oyalayıcı tutumuna takılıp kalıyor, gelişecek saldırıya karşı sözü edilir bir hazırlık içine giremiyordu. Bugün ise sendika bürokratlarına bel bağlamanın olumsuz sonuçlarını yaşıyor. Öz Çelik-İş İstanbul Şubesi'nin yöneticileri tensikatin yaşanacağını bile bile buna karşı mücadeleden kaçındılar. Sözleşme görüşmelerinde ise tensikata doğrudan onay verdiler.

Taban örgütlenmesi ve Parsat deneyimi

Tüm bunlara rağmen, Parsat işçisi büyük emeklerle yarattığı bir işyeri örgütlenmesine, kendi arasında birlik ve beraberliğe sahipti. O nedenle sendikal ihanete ve polisin yoğun baskısına rağmen mücadeleyi bırakmadı, kendi gücü oranında direnişi örgütledi, belli bir noktaya kadar da getirdi. Parsat işçisi bunu sahip olduğu taban örgütlenmesi sayesinde başardı. Tüm işyerlerine yaygınlaştırıldığı, sendikal bürokrasinin denetiminden kurtarıldığı ve doğru politikalarla yönlendirildiği takdirde, taban örgütlerinin ne kadar işlevsel olduğu da Parsat deneyimi üzerinden bir kez daha görüldü.

Parsat'ta saldırı ve direniş henüz bitmiş değil. Tabii ki sendikal ihanet de... O nedenle Parsat işçisi bir an önce sahip olduğu örgütlülüğün ve şu an yürütülen mücadelenin zayıflıklarını gidermeli, işyerindeki direnişi çevre fabrikaların ve sınıfın gündemine sokmak için çaba göstermelidir.

Başta Esenyurt ve Avcılar bölgeleri olmak üzere İstanbul'daki tüm öncü işçilerin, ilericilerin ve devrimcilerin ise Parsat işçisine omuz verme sorumluluğu vardır.

İşçiler, emekçiler! Bu çağrıya kulak verelim!

Sömürü düzeninin ücretli köleleri olmayalım!

Kardeşler!

Ocak ayının sonuna geldik. Çalışanlar olarak üç beş gün içinde yeni yılın ilk maaşını alacağız. Zamlı maaş almamız gerekiyor ve neredeyse hiçbirimiz işverenlerin ücretlerimize ne kadar zam yapacağını bilmiyoruz.

Ne kadar zam alacağımızı bilmiyoruz belki ama görünen köy kılavuz istemez. Zira bu yıl uygulanacak asgari ücret 163 milyon lira olarak belirlendi. Bu ülkede az sayıda işçi dışında milyonlarca çalışanın ücreti buna göre belirlendiği için bazılarımızın alacağı maaş bu seviyeye çıkacak. Yani üç aşağı beş yukarı 163 milyon civarında olacak. Bugünkü şartlarda 163 milyon lira ile geçinmek mümkün değil. Bu parayla ancak yokluk ve sefalet içinde her şeyden yoksun bir yaşam sürdürülebilir. Tabii buna da yaşamak denirse.

Adı asgari ücret. Ama çoğu işyerinde patronun maaşımıza bu oranda bir artış yapacağı bile şüpheli. Her zam döneminde yaşadığımız için biliyoruz. Patronların pek çoğu bu sefalet ücretini dahi bizlere çok görecekleler. Kriz diyecekler, battık diyecekler. Bu zam dönemini de 10-20 milyon gibi göstermelik ücret artışlarıyla geçiştirmek, bizi 163 milyonluk sefalet ücretinin altında bir maaşa mahkum etmek isteyecekler. Hele ki sigortasız çalışıyorsan asgari ücret almak epey zor bir iş.

Kardeşler!

Bize reva görülen bu sefalet ücretleriyle insanca yaşamının mümkün olmadığını çocuklar dahi biliyor. Peki patronlar ve onların anlı şanlı devleti bilmiyor mu? Elbette biliyorlar. Biliyorlar ama milyonlarca işçi ve emekçinin yokluk, yoksulluk içinde yaşamayı, evine götürecek ekmek bulamaması, çocuğunu okula gönderememesi onları ilgilendirmiyor. Onları ilgilendiren bu yağma ve sömürü düzenini ayakta tutmak, içinde debelendikleri krizi ne şekilde olursa olsun işçi ve emekçilere fatura etmek. Hortumlanan bankaları, yağmalanan devlet bütçesini işçi ve emekçilerin boğazından lokmasını, sırtından hırkasını çalarak doldurmak. İMF'ye olan borçları da gene bize ödetmek.

Bunun için bir taraftan ücretlerimizi düşürüyorlar, mesai paralarımızın, ikramiyelerimizin üstüne yatıyorlar. Bir taraftan da yeni vergi ve zamlarla elimizde kalan üç kuruşu son damlasına kadar çalıp çırpıya çalışıyorlar. Telefona, elektrige, suya zam üstüne zam yapıyorlar. Belediye otobüslerine yaptıkları zamlar yetmedi, şimdi de yaşlı ve özürülülerin otobüslere ücretsiz binme hakkını gaspediyorlar. Emlak vergilerini görülmemiş ölçüde arttırıyorlar. Pazarda markette ise her şeyin fiyatı el yakıyor. Domatesten, patlıcandan vazgeçtik, pazarlarda pırasa ve ıspanağın bile yanına yaklaşılmıyor. En temel gıdamız ekmeğin de bu yakınlarda zamlanacağı açıklandı.

Kardeşler!

Birileri ekmeğimizle bu kadar rahat oynayabiliyorsa; vergilerle, zamlarla yaşamımızı cehenneme çevirmekten hiç çekinmiyorsa; bir ailenin geçinmesi için 900 milyonun gerekli olduğu koşullarda patronlar devletin belirlediği asgari ücreti bile bizlere çok görüyorsa...

Bizler, bir sömürü ve zulüm düzeninde yaşıyoruz; sefaletin dipsiz kuyusundan bir türlü çıkamıyorsak; artık yaşamaktan bıkar, insanlığımızdan utanır hale gelmişsek, bunun tek sorumlusu patronlar ya da devlet değil.

Bu işte bizim de sorumluluğumuz var. Biz örgütlenmiyoruz, haklarımıza sahip çıkmıyoruz,

sırtımıza vurup lokmamızı ağzımızdan alıyorlar, sesimizi çıkarmıyoruz. Onlar da bizim bu durumumuzdan cesaret alıyorlar. Soydukça soyuyorlar, sömürdükçe sömürüyorlar. Oysa biz sesimizi yükseltirsek, haklarımıza sahip çıkarsak, sömürü ve zulüm düzeninin karşısına örgütlü bir şekilde çıkıp mücadele edersek bütün bunlar olmaz. Kimse köpeksiz köyde değneksiz dolaşamaz. Bizim emeğimizle, onurumuzla, çocuklarımızın geleceğiyle oynayamaz.

Harekete geçmenin, ayağa kalkmanın zamanıdır!

İşçiler, kardeşler!

Yeni yıl zamlarımızın ne olacağı üç beş gün içinde belli olacak. Büyük ihtimalle de patronlar maaşlarımıza bizim beklediğimizin çok altında zamlar yapacaklar. Bu sadece bir işyerinde değil hemen her yerde böyle olacak. Düşük zamlar bir yıl daha ücretli köleler olarak sömürülmemiz, gittikçe ağırlaşan bir sefalet içinde yaşamamız anlamına gelecek. Çünkü ücretlerimiz yerinde sayarken her şeyin fiyatı artmaya devam edecek.

Bu duruma sessiz kalmayalım. İşyerimizdeki arkadaşlarımızla birlik olup bu sömürüye karşı çıkalım. En duyarlı arkadaşlarımızla bir eylem komitesi kuralım ve ne yapacağımızı birlikte kararlaştıralım. Çevremizdeki diğer işyerleriyle ortak bir tavır belirlemek için çaba gösterelim. Patronların bu saldırısını işyerimizde örgütlü mücadeleye girişmenin bir imkanına çevirelim.

Öncü İşçi İnişiyatifi olarak tüm sınıf kardeşlerimizi sefalet zamlarına karşı örgütlü mücadele yürütmeye, güçlerimizi birleştirmeye çağırıyoruz!

- * Krizin faturası kapitalistlere!
- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- * Ücret eşitsizliğine hayır! Eşit işe eşit ücret!
- * İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!
- * Tüm çalışanlara genel sigorta hakkı!
- Sigortasız işçi çalıştırma engellensin!
- * Zorunlu fazla mesailer yasaklansın!

Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!

Öncü İşçi İnişiyatifi

İşçiler, emekçiler! Bu çağrıya kulak verelim! Sömürü düzeninin ücretli köleleri olmayalım!

Direnişe ilişkin olarak TÜMTİS Perpa temsilcisi Tuncay Sağroğlu ile konuştuk...

“Direniş hergün kendisini yenileyen ve güçlendiren bir tarzda sürüyor”

Sendikalaşmak istedikleri için işten atılan Aktif Dağıtım işçilerinin direnişi 6. ayını bitiriyor. Şu güne kadar belli noktalarda mutabakat sağlandıysa da, işçilerin tümünün işe alınması konusunda anlaşma sağlanamadı. Bir hafta öncesine kadar süren görüşmelerin kesilmesi üzerine toplanan işçiler, direnişi ileri bir düzeye sıçratma kararı aldılar.

Hedeflerin başında da direnişin sınıfa maledilmesi ve daha geniş bir kamuoyunun yaratılması var.

Sermayenin karşısına dikilen her hareketlilik gibi bu direniş de baskı ve zor yoluyla kırılmaya çalışıldı. İşçiler ve TÜMTİS Başkanı Sabri Topçu'nun da içinde olduğu sendikacılar birçok faşist uygulama ve baskıya maruz kaldılar. Günlerce gözaltında tutma, sık sık ifade alma bunların başında geliyor. Buna rağmen işçilerin kararlılığı sayesinde direniş sürüyor.

Bugüne kadar yaşananları ve 6 aylık süreci anlatır mısınız?

Yaklaşık bir senedir sendikamızın Aktif Dağıtım'da örgütlenme çalışması var. Bu çalışma işveren tarafından duyulduktan sonra sendikal örgütlülüğe yönelik yoğun bir saldırı gerçekleştirildi. Bu saldırılar işten atmalardan tutun da sendikadan istifaya zorlamalara, hatta işçilerin sendikaya üye olduğu takdirde devreye sokacakları işten istifa dilekçelerinin istenmesine kadar vardırıldı. Bunlar çeşitli eylemlerle geri püskültüldü. Özellikle de İstanbul'da.

Ama işletmenin yaklaşık 64 ilde bürosu var. Oralarda saldırılar büyük oranda gerçekleştirildi. Bu saldırılar karşısında örgütlü güç kendini koruduğu için işveren son çare olarak toplu çıkış hazırlıklarına başladı ve arkadaşlar böyle bir aşamada direnişe katıldılar. Direnişin gelişim süreci içerisinde polis baskınından tutun da 17. maddeden arkadaşlarımızın işten atılmaları gündeme geldi. Ama mücadele içerisinde bunların hepsi aşıldı. İşveren önce, “benim bu işçilerle bir ilişkim kalmamıştır” dedi. İşverende, ne yaparsanız yapın ben kendi işime bakarım anlayışı vardı. Ama mücadele sonucunda farklı bir noktaya geldi. Tabii ben yenildim, talepleri kabul ettim tarzında olmadı bu. Farklı biçimlerde işçilerle görüşme talebi geldi ve çeşitli görüşmeler gerçekleştirildi.

Sendikal örgütlülük daha önceden de vardı. Ancak daha yetki aşamasına gelmeden direnişe başladığımızdan dolayı çoğunluğu alamadık. Dolayısıyla yetkimiz yoktu. İşçiler direnişe çıktıklarında üç talep öne sürdüler: Atılan işçilerin geri alınması, taşeronlaştırmanın durdurulması ve sendikal çalışmanın önündeki engellerin kaldırılması. Bu taleplerimiz hala da geçerli.

İşveren devlet gücünü en etkin şekilde kullanmak, direnişi devletin sorunu haline dönüştürmek noktasında çaba harcadı. İçişleri Bakanlığı ve çeşitli milletvekillerini devreye sokarak polis gücünü en etkin şekilde kullanmaya çalıştı. Tabii bu dönem dönem etkili de oldu.

İfade vermeyen, hakkında dava açılmayan hemen hiçbir arkadaşımız kalmamıştır. Ama buna rağmen arkadaşlarımız hala burada ve saldırılar son dönemde biraz geri çekildi. Dönem dönem polis baskıları, karakolda ifade verdirmeler, gözaltılar oluyor, ama direnişin ilk başlarındaki gibi yoğun değil. Bu süreçte Genel Başkanımız Sabri Topçu ve ben dahil olmak üzere dört arkadaşımız organize suçlarda 7 gün boyunca gözaltında tutulduk. Bu nedenle olay biraz kamuoyuna malolduğu için polis baskısı azaldı.

Şu anda işverenle görüşmelerimiz kesildi. Görüşmeleri hep farklı bir noktaya çekmeye çalışıyor. Burada şiddet uygulanıyor söylemleriyle,

mücadelemizi farklı yönere çekmeye, özellikle de sendikal mücadeleyi yalnızlaştırılmaya çalışıyor. Birçok direniş kırıcısını ihbarcılığa yönlendirmeye çalıştı. En son gelinen noktada; “Ben sendikalaşmaya karşı değilim, ama bu yöntemlere karşıyım. Eğer sendika yetkiyi alıp gelirse, burdan görüşmeleri sağlayabiliriz. Ama yetkiyi almadığı sürece sendikayla

yürütülmesi.

Bundan sonrasında ilişkin yeni araçlar devreye sokacak mısınız? Direnişin bundan sonraki seyri için ne düşünüyorsunuz?

Kazanmamızın ilk koşulu buradaki mücadelenin en etkin şekilde sürdürülmesi. En etkin şey derken kastettiğimiz, işverenin ekonomik olarak zorlanması.

Bu noktada tek bir yol ve yöntem değil bütün yöntemlerin uygulanması. Önümüzdeki dönemde yürüteceğimiz çalışmalarda bundan öncekinden daha farklı bir tarz geliştirme çabamız var.

Şu aşamadan sonra mücadelenin kamuoyuna ve işçi hareketine maledilmesine yönelik bir çalışmamız olacak ve bu noktada da girişimlerimiz var. Örneğin, direnişi ziyarete gelenler şunu ortaya koyabiliyor; mücadele bizim mücadelemizdir, sizin kazanımımız bizim kazanımımızdır. Bunun hayata geçirilmesi noktasında sadece Aktif Dağıtım işçilerinin değil bütün işçilerin, emekten yana olan bütün kesimlerin üzerine düşen görevler var. Bunların onlara tekrar hatırlatılması ve bu görevlerin somutlaştırılması noktasında çalışmalarımız var.

Bunun için sendikaları göreve çağıran ve onların çalışmalarını da planlayan bir yönelim içindeyiz. Birçok fabrikada işçilerle yüzyüze gelmeye çalışıyoruz, birçok sendikamızın temsilciler kurulu toplantılarına katılarak, somut görevlerin ve kararların çıkarılmasını sağlıyoruz. Kitleli ziyaretlerden tutun da ekonomik yardımlara kadar hepsi kullanılacak. Tabii bizim göstereceğimiz çaba da önemli. Kendimizi daha iyi anlatma yol ve yöntemleri de etkili olacaktır.

Patronun saldırıları karşısında direnişteki işçi sayısında bir azalma oldu mu?

Az da olsa bir azalma var. Ama uzun süren bir mücadele bu. Her arkadaşımız sıkıntıları aynı düzeyde karşılayabiliyor olanağına sahip değil. Direniş hergün kendisini yenileyen ve güçlendiren bir tarzda sürüyor. Az sayıda arkadaşımız ayrıldı, ama yeni katılan arkadaşlarımız da oldu.

kesinlikle görüşmem” demektedir. Böyle bir açık kapı bırakarak, özellikle işçi komitesiyle görüşmeye başladı. (...)

Bu arada çeşitli gelişmeler de oldu. İşveren hala kendi değerlendirmesini yapıyor, ama bizim asıl anlamadığımız nokta işçilerin nasıl işbaşı yaptırılacağı noktasında. Kendisi işçilerin ücretsiz izine çıkarılmasını talep ediyor. Bizim bu konuda bir tavizimiz yok. Hep birlikte işe başlayacağız. İçeri girdikten sonra şirketin durumuna göre çeşitli olanaklar sağlanabilir, ama biz kesinlikle topluca işbaşı yapmak zorundayız dedik. Bu aşamadan sonra görüşmeler kesildi. Arkadaşlarla alınan ortak karar mücadeleye devam etmek noktasında. İşvereni bulunduğu konumdan bugünkü konumuna biz getirdik. Buradaki mücadelenin başarıya ulaştırılması için tek yol mücadelenin daha etkili bir şekilde

Direnişçi Aktif Dağıtım işçileriyle konuştuk...

Direniş hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Patron bizi sendikaya üye olduğumuz için işten attı. Kriz burada bahane. Çünkü Aktif Dağıtım kriz döneminde %50 büyüme gösteren nadir şirketlerden birisi. Bunu da biz işçilere borçlu. Ama şimdi bizi kapıya koydu. Dağıtım yapılmaması için arkadaşlarla birlikte bölgelere çıkıyoruz. Dağıtım ne kadar engelleseyebilirsek, kazanmamız o kadar yakınlaşacak. Arkadaşlarla dernekleri, sendikaları dolaşıyoruz, maddi ve manevi destek almak için. Arkadaşlar arasında bir kaynaşma ve dayanışma var. Önceden böyle bir kardeşlik havası yoktu.

2. işçi: Biz sonuna kadar mücadelede kararlıyız. Altı aydır aç kaldık ve aç kalmanın ne olduğunu biliyoruz. Sonuçta ekmeğimize bir parça daha eklemek için hakkımızı arıyoruz. Kazanana kadar devam edeceğiz. Geçmiş dönemde de bir sürü baskı oldu. Ama sonuçta bizi yıldırmadılar. Bu tabii ki örgütlü gücün kazanımıdır. Biz örgütlü olarak birbirimize sahip çıktığımızda, bu işin içinden de çıkarız.

3. işçi: Başlangıçta olduğu gibi hala kararlı bir güç sözkonusu. İnsanlar işinden edilmiş, yoksulluğa itilmiş, hakları gaspedilmiş. Sendikalardan, kitle örgütlerinden ufak tefek desteklerin dışında destek göremedik. Özellikle büyük sendikalardan hiçbir destek alamadık. Yurtdışındaki bazı sendikalardan küçük de olsa destek yardımları geliyor, ama yanbaşımızdakilerin hiçbir duyarlılıkları yok. İşveren burayı bölüp parçalamaya yönelik çalışmalarına devam ediyor; taktikler deniyor, karalama yapıyor. Emniyet güçlerini kullanıyor. Diğer taraftan, kendini medyaya şirin göstermek için gecekondu ve Doğu Anadolu'daki yoksul öğrencilere yardım paketi kampanyası düzenliyor. Öte yandan ise 200'ün üzerinde insanı yoksulluğa itmiş durumda. İkiyüzlülük bu. Herkes mücadele bilincini kavramış durumda. Bu insanların gideceği başka bir yer yok. Tek çaremiz işimize geri dönmek. Diğer sendikalara ve kitle örgütlerine sesleniyorum; direnişe sahip çıksınlar. Buradaki mücadele aynı zamanda işçi sınıfının mücadelesidir. Bugün Türkiye çapında tek direniş bu. Sendikamız varını yoğunu ortaya koyuyor. Bu tutumun diğer sendikalara da örnek olmasını temenni ediyorum.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

KESK kurullarına doğru...**Değerlendirme ve hesaplaşma ihtiyacı**

KESK seçim sürecine girmiş bulunuyor. Şubat ayı içinde gerçekleşecek olan şube seçimleri sendika genel merkez kurullarına, sonrasında da KESK Genel Kurulu'na kadar uzanacak. Bu süreç yasakçı yasanın geçmesinden sonra yapılacak olan ilk olağan kurulları kapsıyor. Her seçim sürecinde olduğu gibi bu seçim sürecinde de hemen hemen tüm çevreler "ilkesiz ittifaklar" olmasın, "kafa sayısı üzerinden hesaplar yapılmamasın", "yönetimlere grupların değil kamu emekçilerinin çıkarını savunan anlayışlar gelsin" vb. söylemleri dillendiriyorlar.

Yasanın geçmesinden sonra KESK MYK'sını tutan anlayışların tabanı da dahil olmak üzere her kesimden KESK'ye yönelik eleştiriler var. Bunlar KESK'in sağa kaydığı, bürokratikleştiği yönlü eleştiriler. Bu haklı eleştirilerde ne kadar samimi olunduğu, sonuçlar üzerinden değil süreç üzerinden yapılacak bir değerlendirme ile inandırıcı olabilir. Ancak böylesi bir değerlendirme ile seçim süreçleri ilkesiz ittifaklardan, delege sayısı üzerinden yapılan pazarlıklardan kurtulmuş, geniş kamu emekçisi kitlelerinin çıkarlarını savunan platformlar haline gelmiş olur.

Yasakçı yasanın yasallaşması sürecini tek başına değerlendirmek ve değerlendirmeyi bu sürecin eleştirisiyle sınırlı tutmak reformist ve uzlaşmacı zeminden köklü bir kopuşu getirmeyeceği gibi geçmiş sürecin olumsuzluklarını da meşrulaştıracaktır.

KESK'in politikalarına ve mücadele yöntemine yön veren anlayışları "bunlar reformist-uzlaşmacı anlayışlar" diyerek mahkum etmek de tek başına bir anlam ifade etmiyor. Bu anlayışların uyguladığı mücadele yöntemleri KESK'i giderek pasifize etmiş ve bunun da işyerlerine olumsuz bir yansıması olmuştur. Bugün KESK'ye yönelik eleştirilerin en başında işyerleri ile bağlarının kopuk olduğu, eylemlere ve şube çalışmalarına sendika aktivistlerinden başka katılan olmadığı ve kitleselleşemediği gelmektedir. Bu somut durum toplam sürecin bir sonucudur.

Reformist-icazetçi çizginin tahribatı

TKİP Kuruluş Kongresi'nin "Kamu emekçileri çalışması"na ilişkin değerlendirmelerinden aktarıyoruz: "*Kamu emekçi hareketi içinde başından beri iki eğilim vardı. Bunlardan icazetçi-reformist dediğimiz anlayışın sendika yönetimlerinde egemen hale gelmesi, yaşanan tıkanmada çok temel bir rol oynadı, hala da oynuyor. Herşeyden önce, hareketin mevcut eylem kapasitesiyle, biriktirdiği güç ile dayatılan mücadele pratiği arasında bir gerilim var. Önüne konulan mücadele tarzı bu eylem potansiyelini kucaklayamadığı gibi geriletiyor, onun önünde engel oluşturuyor. Bu, esas gerilim noktalarından, bizim yüklenmemiz gereken noktalardan biridir. Halihazırdaki egemen mücadele programı, kamu emekçi kitlesinin acil ve yakıcı mücadele gündemiyle bütünleşemiyor. Talepler reformizm tarafından daraltılmış, güdüleştirilmiş durumda.*

Kamu emekçileri hareketi sendikal örgütlenme talebi üzerinden ortaya çıksa da, sendikal bir hareket kimliğini çoktan aştı. Ortaya çıktığı andan itibaren

sendikalarını kurdu, bunlara işlerlik kazandırmaya başladı. Fiili olarak sendikal hak kazanılmış oldu. Ama mevcut egemen anlayışın kendini dayatmasıyla, önce sendikal harekete, sendikal hareket de giderek ücret sendikacılığına doğru daralmış bulunuyor. Bunun yarattığı sorunlar ve engeller var." (Sınıf Çalışmasının Sorunları, Eksen Yayıncılık, s.153)

Değerlendirmedeki reformist-uzlaşmacı anlayışlar ifadesi, sendika yönetimlerindeki ağırlıkları nedeniyle başta ÖDP olmak üzere EMEP ve HADEP'e yöneliktir. ÖDP'nin sendikaları siyasete bulaştırmama adına izlediği uzlaşmacı-pasif mücadele çizgisi reformist bakışından kaynaklanmaktadır. Bu reformist bakış ve bu bakışın pratiği bugün KESK'i savunma çizgisinden daha geri bir konuma getirmiştir. Bu anlayış sendikaları siyasetten bağımsız, kamu emekçilerinin özlük, sosyal, ekonomik ve demokratik hakları için mücadele eden örgütler olarak tanımlamakta, demokratik haklar kısmını ise cila

olarak kullanılmaktadır. Bırakalım demokratik hak ve özgürlük mücadelesi vermeyi, bugün artık KESK ne özlük, ne ekonomik, ne de sosyal haklara yönelik saldırılara karşı savunma çizgisini dahi koruyamamaktadır. Mezarda emeklilik, sahte sendika yasası, sıfır altında ücret zamları, norm kadro yönetmeliği, KHK, vs., KESK'i ücret sendikacılığına indirgeyen reformistlerin tüm iddia ve söylemlerine rağmen kolaylıkla hayata geçirilmiştir.

KESK reformistleri, dar bakış ve taleplerini ve grupsal çıkarlarını geniş kamu emekçileri kitlesinin çıkarları gibi sunmakta, uzlaşmacı-icazetçi mücadele çizgisini ise meşru-fiili, yasal ve hukuksal boyutlarıyla bütünsellik içinde yürütülecek bir mücadele olarak tanımlamaktadır. Somut durum ve yaşanan pratik üzerinden bakacak olursak meşru-fiili mücadele onlar için basın açıklamaları, en ilerisinden Ankara'da gerçekleştirilen merkezi mitingler; yasal mücadele cumhurbaşkanına çekilen fakslar; hukuksal mücadele ise meclis görüşmelerinden ibarettir. Bu mücadele çizgisini eleştirenleri ise mücadeleyi sadece sokakla sınırlı gören, eylemi amaç, eylem yerini fetiş haline getiren bu tarzlarıyla da geniş kamu emekçi kitlesini sendikalardan uzaklaştıran marjinal kesimler olarak tanımlamaktadır. Doğal olarak kitleselleşmek ve güç olabilmek için de bu tarz eylem biçimlerinden korkmakta ve kaçmaktadırlar. Onlar için sendikal örgütlenme ve mücadele geniş kamu emekçisi kitlesini etkileyebilecek bir esneklikte ve genişlikte olmalıdır.

Bu esneklik değil mi onların Türk Kamu-Sen'le aynı platformlarda yer almasını sağlayan burada kalmaması?

Bürokratlar sorumluluktan kaçıyor

Kitleleri sendikalardan kaçırmamak adına uygulanan pasif ve uzlaşmacı eylem biçimleri kamu emekçileri hareketini yormuş, kamu emekçilerinin mücadeleye ve sendikalara olan güvenlerini zedelemiştir. Bu somutluk KESK'e yön veren reformist anlayışların iflası anlamına gelirken, işyerleri ile sendikalar arasındaki bağın kopmasının temel nedenlerinden biri olmuştur.

KESK'in başındaki reformistlerin her eylem ve platformda sıklıkla değindiği bir nokta var: Örgüt disiplini ve hukuku. Örgüt disiplini ve hukukundan kasıt, üstten alta doğru dayattıkları mücadele tarzını sessiz sedasız kabul eden ve uygulayan yığınlar bütünü. Tüzüğünde yer alan talepleri mücadelesine konu etmeyen, bu talepler için planlı ve programlı bir mücadele yürütmeyen bir örgütün ortak bir kültürü, disiplini ve hukuku olabilir mi?

Örneğin Eğitim-Sen'in tüzüğünde, "*Toplumun bütün bireylerinin demokratik, laik, bilimsel ve parasız bir eğitimden kendi anadilinde; eşitlik içinde ve özgürce yararlanabilmesini savunur ve demokrasinin tüm kurum ve kurallarıyla yerleşmesini ve bir yaşam biçimi haline getirilmesini amaçlar.*" hükümleri yer almaktadır. Peki bugüne kadar anadilde, eşit, bilimsel ve parasız eğitim talebini pratik mücadelesine konu etmemiş bir sendikanın üyeleri nasıl ortak bir tavır ve kültür geliştirebilir? Bu nedenle bugün okullarda Eğitim-Sen'e üye birçok eğitim emekçisi katkı payı toplamakta, toplamayanlar ise kişisel tavır sergilemiş olmaktadır.

İş bırakma eylemlerinden sonra sendikanın kararına uyarak iş bırakan emekçilerin uğradığı idari ve adli soruşturmaları göğüsleyemeyen, sürgünleri engelleyemeyen bir sendikanın herhangi bir güvenilirliği olabilir mi? Bu güvensizlik kamu emekçilerini sendikalardan uzaklaştırmakta ve bir sonraki işbırakma eylemlerine katılımı düşürmektedir. Somut durumu sonucu üzerinden değerlendiren KESK bürokratları, sonrasında ise nedeni oldukları bu zayıflamayı veri olarak kullanabilmekte ve "biz ileri eylem kararı alıyoruz fakat kitleler buna uymuyor, henüz kitleler buna hazır değil" diyerek geri politikalarını harekete dayatmaktadırlar.

Benzer bir değerlendirme sahte sendika yasası geçtikten sonra da yapılmıştı. 26 Mayıs'ta onbinlerle Ankara'ya akan kamu emekçilerini geri gönderdikten, defalarca git-gel taktikleriyle yorduktan sonra yasa çatışmalı bir biçimde geçmişti. Sürecin sonunda ise KESK bürokratları "sokak eylemiyse sokak eylemi, çatışmaysa çatışma biz herşeyi yaptık fakat alanda kitleler yoktu" diyebilmişti.

Tüm bunlar, detaylarıyla kongre süreçlerinde tartışılmalı ve kurullar politik birer platform haline getirilmelidir. KESK'in süreci tartışılmadan ve sürecin eleştirisi, özeleştirisine birlikte yapılmadan yöneltilecek her türlü eleştiri ve birliktelik çağrısı samimiyetsiz ve ciddiyetsiz olmaktan öteye gidemez. Reformist anlayışları, KESK'in geldiği bu teslimiyetçi süreçten sorumlu tutan ve mahkum eden ve buna karşı mücadelede ortak hareket etmek noktasında samimi olan herkes politik kimliğinden bağımsız olarak birlikte hareket etmelidir. Aksi durumda hareket eden herkes bu sürecin doğrudan sorumlusu ve suçlusu olacaktır.

Kültür-sanat sorunları

Tarihsel deneyimin dersleri ve yeni görevler

Sınıf savaşımı, yaşamın pek çok alanında çeşitli biçimleriyle, sayısız araç ve örgütlülüklerle yürütülen bütünsel bir savaştır. Marks ve Engels, sınıf mücadelesinin iktisadi temellerini ortaya koymuş, teorik çözümlemesini yapmış, tarihsel çerçevesini ve yönünü bilimsel bir açıklıkla göstermiş ve aldığı siyasal biçimler üzerine çeşitli çözümlemelerde bulunmuşlardır. Ne yazık ki, ömürleri sınıf mücadelesinin diğer bazı alanlarına yeterince eğilmelerine yetmemiştir. Sanat ve kültür, daha genel olarak ise üst yapı kurumları ve sınıf mücadelesinin bu kurumlardaki yansımaları üzerine temel önemde bir yönetsel çerçeve sunmalarına, zaman zaman çok anlamlı şeyler söylemelerine rağmen, bu alanlardaki çalışmaları, kendilerinin de yakındıkları gibi, yeterli ve istedikleri bir düzeyde olmamıştır. Onlardan sonra soruna aynı ciddiyetle eğilen az sayıda marksiste rastlıyoruz. Fakat onların çabası da yeterli bir teorik çerçeveye kavuşmamıştır. Sovyetler Birliği başta olmak üzere devrimin gerçekleştiği pek çok ülkede bu konularda kapsamlı tartışmalar yürütülmüş, bu tartışmaların ötesinde pratik bir takım girişimlerde bulunulmuştur. Pek çoğu daha uygulama aşamasında başarısızlığa uğrayan bu deneyimlerden, eleştirel bir gözle ele alındığında, anlamlı bazı sonuçlar çıkarmak ve belli açılımlarından yararlanmak mümkündür.

Fakat, alınan tarihsel yenilgi, aradan geçen uzun yıllar ve farklılaşan ihtiyaçlar, meseleyi yeni bir göz ve yeni bir iddiayla ele almayı, "sınıfa karşı sınıf" mücadelesinin bu alandaki görevlerini hakkıyla yerine getirmeyi zorunlu kılmaktadır. Böylesine bir çabanın sanıldığından daha büyük bir önemi ve etkisi olacağını yaşanan bir dizi deneyime bakarak söyleyebiliriz. Sosyalizmi inşa deneyiminin geçici yenilgisinin yarattığı tahribatlar kuşkusuz olumsuz bir dizi sonuca yol açmıştır. Alınan yenilginin etkisiyle bütün kazanımlar unutulmaya ve çürümeye terk edilmiştir. Bu esasta politik bir yenilgidir ve kaçınılmaz olarak, pek çok alandaki ilerici birikimi de kendisiyle beraber çürümeye sürüklemiştir. Temel ihtiyaç burada düğümlenmektedir ve buradan başlanarak çözülecektir. Kuşkusuz, burayla sınırlı olmamak durumundadır. Yenilgiye yol açan ve sadece politik ve yönetsel düzeydekilerle sınırlı olmayan bir dizi alandaki zaafın çok önceden boy vermesi, bütünlüklü bir eleştirel bakışı bütün alanlara yöneltmeyi ihtiyaç haline getirmektedir. Ne olursa olsun, devrimci bir eleştirel bakış, yeni bir silkinin için geleneğin bütün olumlu birikim ve değerlerini sahiplenmeyi kalkış noktası yapmalıdır.

Öte taraftan bugünün koşullarında bu alanlar neredeyse bütünüyle ya kendi kaderine terk edilmiş ve bu anlamda bir tür kendiliğindencilik temel bir eğilim haline gelmiştir. Ya da geçmişin mirası devrimci eleştirel bir yaklaşımdan yoksun olarak tekrar edilemektedir. Oluşan boşluğu ise bir takım aydınlar, küçük burjuva kuramcılar kendi eğilim ve tarzlarıyla doldurmaya çalışmaktadır. Her iki durum da ideolojik mücadele alanının daraltılması ve deformasyonu sonuçlanan bir dizi zaafa kaynaklık etmektedir.

Çalışmamızın geldiği yer ve düzey, sınıf mücadelesinin bir takım ideolojik, kültürel sorunlarına, bunların teorik arka planına ilişkin bütünsel ve genel bir yaklaşımı ortaya koymayı

giderek bir ihtiyaç haline getiriyor. Pratikte yol alabilmek, geçmişin hatalarına düşmemek, olumlu deneyimleri süzüp alabilmek için bu ayrıca zorunludur da. Politik mücadelenin görevlerini zayıflatmaksızın bütünlüklü bir sınıf çalışmasını başarmak yarının değil, bugünün görevidir.

Yöntemsel bazı sorunlar

İktidar hedefli bir mücadele, sınıf savaşımının çeşitli alanlarındaki çelişkileri ve sorunları çözmeyi, biriken olanakları değerlendirmeyi, bu alanlardaki dinamikleri harekete geçirmeyi başarabildiği ölçüde etki alanını genişletir, güçlenir ve sonuca ulaşır. Bu tercih değil bir zorunluluktur. Politik, iktisadi, askeri, teorik-ideolojik, kültürel, etik ve sanatsal-estetik vb.

Zoru kolay kılmak/Erdal Mertes

alanlardaki mücadeleden bağımsız, bunlardan koparılmış kendi başına bir iktidar ve iktidar mücadelesi olamayacağı gibi, her bir alandaki mücadele de temel sınıflar arasındaki mücadeleden bağımsız bir özelliğe sahip değildir. İktidarı hedefleyen bir sınıf ve onun partisi, mücadele perspektifini öncelikle bu genişlikte tutmalıdır. Tek bir alana hapsolan ve buna göre şekillenen bir mücadele, sınıfın mücadele ihtiyaçlarını karşılayamaz, giderek deformasyona uğrar. Tarihte başarılı olan devrimlerin hiçbiri farklı alanlarda yürüyen sınıf mücadelesine bütünüyle seyirci kalmamış, olanaklar ve ihtiyaçlar ölçüsünde bütünlüklü bir mücadele kültürü yaratmayı hedeflemiştir.

Marksizm tam da sınıfın ihtiyaçlarına bütünlüklü yanıt verme ihtiyacı ve iddiasıyla yola çıkmış bir teoridir. Ancak değerini ve etkisini kırmak isteyenler onu, örneğin iktisadi alan teorisiyle ya da tarihin genel yorumuyla sınırlandırmaya çalışırlar. Bir de, bu bütünselliğini kavramayanların bilinçsizce Marksizmi daraltmasından, deforme etmesinden bahsedebiliriz.

Bunları söylerken eşitsiz gelişme yasasını göz ardı ediyor değiliz. Teorik ve yönetsel olarak sorunun nasıl ele alınması gerektiğini tartışıyoruz öncelikle. Pratikte, ihtiyaçların hangi yönde ne türden bir gelişmeyi zorladığı ise yaşanarak görülebilir bir şey.

Hangi ihtiyaçların öncelik taşıdığı, hangilerinin diğerleri üzerinde belirleyici olduğu, aralarındaki ilişkilerin nasıl kurulması gerektiği, her bir alanın ne ifade ettiği, her bir alanın kendine özgü yanlarının ne olduğu vb. sorular kaçınılmaz olarak, soruna yönetsel bir açıklıkla bakma ve aralarındaki ilişkileri doğru kurma sorununu gündeme getirmektedir. Ki bu aslında yalnızca yönetsel değil, doğrudan teorik bir sorundur.

Kültürel-sanatsal mücadele alanında ortaya çıkan zaaf nelerdir?

Öncelikle, soruna bütünsellikten yoksun, tek boyutlu, indirgemeci ve ikameci yaklaşımların yol açtığı şekilsizlikler, zaaf ve kabalıklar sözkonusudur.

Marksizmin altyapı ile üstyapı arasında kurduğu ilişkinin (bu konuda Engels'in, Marx'la beraber bir takım akımlara karşı yürüttükleri mücadelenin gereği olarak alt yapı ve iktisadi ilişkilere yaptıkları çubuk bükmenin bir takım sözde marksistler tarafından nasıl çarpıtılarak karikatürleştirildiği konusundaki yakınması ve bu konudaki uyarısı dikkate alınmalı)* bir tür ekonomist indirgemeciliğe vardırılması, ideolojik, kültürel-sanatsal ve siyasal cephede sınıfsal görev ve sorumlulukların tam olarak kavranamamasını, dolayısıyla bu alanda kısırlaşmayı da beraberinde getiren deformasyonlara ve sapmalara yol açmaktadır. Popülizm, ekonomizm, uvriyerizm (kaba işçilik) dogmatizm ve şablonculuk, bu yaklaşımın en yaygın sonuçlarıdır. İşçi sınıfının kültürünü, verili duruma ve verili bir ana indirgeyerek ele alma, giderek buradan popülizme saplanma, sıkça olmasa da günümüzde de karşımıza çıkıyor. Sınıfın bilinçlendirilmesinde, sınıf kültürünün geliştirilmesinde devrimci müdahalenin, iradi müdahalenin önemini karartan böylesi yaklaşımlar kuşkusuz geçmişteki gibi kaba bir biçimde değil, daha inceltilmiş biçimlerde varlıklarını sürdürmektedirler.

Konumuz açısından bakıldığında, bu türden yaklaşımlar, sanatsal ve kültürel alandaki sınıfsal mücadelenin gereklerinin ne olduğunun ve burada biriken olanakların ne ifade ettiğinin yeterince anlaşılıp değerlendirilmesine engel oluşturmaktadır. Sınıf mücadelesinin farklı alan ve dinamikleri arasındaki özgül ilişkilerin keyfi bir biçimde günlük ihtiyaçlar ve dar hesaplar çerçevesinde ilişkilendirilip değerlendirilmesi sorunu, bir güç sorunu değil fakata tümüyle bir anlayış sorunu. Öncelikle şu ya da bu mazeretle ortaya çıkan kabalıklar, şekilsizlikler ve bütünlükten yoksun parçacı yaklaşımlar ayıklanmalıdır.

Tersi bir yaklaşım da aynı zaafalara yol açmaktadır. Sınıf zemininden, sınıf mücadelesinin iktisadi ve siyasal gerçekliğinden kopuk olarak mücadelenin kültürel-ideolojik alanına kendi başına verilen önemin yol açtığı deformasyon ve zaaf, denilebilir ki daha sıklıkla ve açık bir burjuva-küçük burjuva etkisi olarak karşımıza çıkmaktadır. Teorisizm, aydınca yaklaşımlar, sınıf perspektifinden yoksun her türden öncücü yaklaşımlar (sanatta biçimcilik, politikada iradecilik vb.) bu kopukluğun bir ifadesi olarak

ve sınıf mücadelesi

A. Aras

biçimlenmektedir. Teorinin, bilincin, ideolojik gelişmenin, sanatsal ve kültürel alandaki mücadelenin maddi zemininden bağımsız olarak herşeyin önüne çıkarıldığı ve kendi içinde amaçlaştırıldığı bu yaklaşımlar, öncelikle sınıftan ve sınıfsal zeminden ve sonrasında giderek mücadeleden kopmayla sonuçlanıyor.

Bir diğeri, kolaycı bir yaklaşımın sonucu olarak, sorunu ikameci bir mantıkla ele almanın yol açtığı tahribatlardır. Bu zaaf esas olarak sanatsal, kültürel –daha geniş anlamda ideolojik- alanın doğrudan politik alana indirgenmesi olarak öne çıkmaktadır. Nasıl ki, “herşey toplumsaldır” demek toplumsal ilişkiler alanına ilişkin hiçbir şey söylememekle eşdeğerse, “herşey -ve bu arada sanat-kültür de-politiktir” demek de aynı kapıya çıkıyor. Bu yaklaşım kendisini kabaca böyle ortaya koyuyor.

Fakat bu ifade ediş tarzı, bu sınırlarda çok büyük bir sorun yaratmasa da, bu kadarla kalmıyor, sanat ve politika, sanat ve sınıf arasında birbirlerinin varlığını ve yapısını ihlal eden, biri diğerinin varlık gerekçesi haline getirilen bir ilişkilendirmeye gidiliyor. Sapmalarla sonuçlanan bir dizi sakıncalı sonuç üretiyor. Araçlar amaçlaştırılıyor, geçici olanla kalıcı olan bir ve aynı kalıba sokuluyor, farklı türden araçlar ve işlevler birbirinin yerine ikame ediliyor. Politikanın alanı ve araçlarıyla diğer mücadele alanlarının araç ve yöntemleri aynılaştırılıyor. Buradan giderek politikanın varlığına ve yapısına, onun gündelik ihtiyaçlarına bağlanmış, bununla sınırlanmış bir sanat/kültür anlayışına ve sanat pratiğine varılıyor. Adına ne denirse denilsin, kendisini hangi amaçla ifade ederse etsin, böylesine kaba ve yanlış bir yöntemsel yaklaşım, kısırlık ve tahribat üretmekten kurtulamıyor.

Tarihsel gelişme ölçeğinden bakma yoksunluğunun, Marksizmi gündelik ihtiyaçlara göre eğip bükmenin kaçınılmaz bir sonucu olarak yaşanan bu zaaf, çok daha yaygın ve köklü bir sorun. Evet, sanat ve kültür temelde sınıfsal bir özelliğe, sınıfsal bir içeriğe sahip. Ama buradan sanat-kültür=politika=sınıf sonucu çıkarılamaz, bir. İkincisi, en genel anlamıyla sanatın sınıfsal olması onun politikanın bir alt ilişkisi, bir yan bileşeni, onun bir aracı olduğu anlamına da gelmez, aralarındaki ilişki böyle tanımlanamaz. Üçüncüsü, sanatın politikayla, sanatın sınıflarla olan bağı ve ilişkisi ideolojik dolaylımlarla kurulan ve sürdürülen bir ilişkidir. Özgünlükleri ve varlıkları farklı özellikler gösteren iki alanın kaba eşitlenmesinin ilk elden yarattığı sonuç, devrimci sanatın ve devrimci sanatın etki alanının daraltılması ve etki gücünün kırılmasıdır. Sınıf politikasını güçlendirmek adına sanata bu tür yaklaşımların neden politikada istenilen amacı sağlamadığı, neden sanat alanında kısırlık, kalıplılık ürettiği sorulması ve incelenmesi gereken bir sorudur.

Eğer sanatın varlığı sınıfların varlığına ve sınıf mücadelesine indirgenir, böylece ona salt kaba politik bir işlev yüklenirse, o zaman sınıfsız bir toplum hedefine ulaşıldığında sanatın gereksizleşeceğini söylemek ve dolayısıyla ölümünü ilan etmek gerekir. Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Sınıf mücadelesinin bittiği yerde sanat ve kültür de ömrünü tamamlamış mı olacaktır? Sorunun kendisi bile böyle düşünmenin saçmalığını göstermeye yeter.

Böyle değilse eğer (sanatın ortaya çıkışı elbette doğa ile mücadelenin zorunlu bir yan ürünü-etkinliği olarak biçimlenmiş ve giderek doğadan da üretimden

de bağımsızlaşan, ama nihayetinde egemen sınıfların ideolojik damgasını taşıyan bir etkinlik haline gelmiştir), biz, bugünün ihtiyaçları doğrultusunda sanatı yalnızca politik hedeflere ulaşmak için, onun yan işlevlerini yerine getiren ve giderek ona benzeyen, onun kavram ve yöntemlerini kullanan bir araç olarak tanımlayarak, aslında egemen sömürücü sınıfların açtığı tuzağa düşmüş olmuyor muyuz? “Sınıfa karşı sınıf” şiarının tarihsel-politik karşılığını ve anlamını daraltarak, tarihsel gelişim yönü ve hedefler üzerinde sakatlayıcı etkileri kendi ellerimizle yaratmış olmuyor muyuz?

Komünist sanat/kültür pratiğinin köşe taşları

Sömürüyü ortadan kaldırmanın, sınıfsız bir topluma ulaşmanın tek yolu, sömürücü sınıflarla beraber tüm sınıfları, sınıfsal eşitsizlikleri, buna göre biçimlenen kurumları ortadan kaldırmaktır. Proletaryanın sanat ve kültür anlayışına yön verecek olan ve çoğunlukla dikkate alınmayan genel çerçeve budur. Bunun temel aracı ve yöntemi olan politika ve sınıfsal iktidar da bu amaç için kullanılır ve varlıkları sınıfların varlığıyla beraber son bulur. Proletaryanın sınıf iktidarı, tüm sınıflar ortadan kaldırıldığında amacına ulaşır ve kendini ortadan kaldırır.

Oysa, ne kültür ve sanat insanın toplumsal varlığı ve toplumsal ilişkileri son bulmadıkça son bulacak faaliyetlerdir. Ne de varlıklarını bütünüyle sınıfların varlığına ve egemenlik kavgasına borçludurlar. Elbette kaçınılmaz olarak sınıflar mücadelesine göre biçimlenen bir gelişme gösterirler, sınıfsal etkiler taşırlar, ama bu onların sınıflı toplumla varlık bulan etkinlikler olduğu anlamına gelmez. Tersine, üretim ve yönetim sorununu insanlığın bugün için düşünebileceği en mükemmel biçimde giderme olanaklarına kavuşmuş olacak olan geleceğin komünist toplumu, o toplumun bireyi tam da bu türden faaliyetler için sınırsız bir imkan ve zaman bulacağı için, bu alanlarda muazzam bir gelişme kaydedilecektir.

Ayaklarındaki prangaları sınıfları ortadan kaldırarak parçalayan insanlık, düşünsel ve zihinsel anlamda gerçek bir sıçrama yapmanın da olanaklarına kavuşmuş olacaktır. Marx'ın dediği gibi, “komünist bir toplumda ressamlar yoktur, yalnızca başka etkinlikler arasında resim yapmakla da uğraşan insanlar vardır”. Gerçek sanat da bütün sınıfsal ayrıcalıklarından ve sınıfsal tahakkümün yarattığı darlıklardan ve deformasyonlardan kurtulup kelimenin gerçek anlamıyla özgür olacaktır. Geleceğin sanatçıları

ise ürünlerini pazarlayarak yaşamak zorunda bırakılan bir avuç ayrıcalıklı insan değil, istediği için ve istediği gibi üretim yapan özgür insanlar olacaklardır. Sanatçılık sınıfsal ayrıcalıklara dayalı olarak edinilen bir yetenek ve meslek olmaktan çıkıp, isteyen herkesin kendisini geliştirebilme olanaklarına sahip olduğu toplumsal bir yetenek haline gelecektir. Devrimci sanatın tarihsel ölçeği budur. Bunu sağlayacak olan ise sınıfsız toplumun yaratıcısı olacak olan işçi sınıfıdır.

Devrimci proletarya bugünün ihtiyaçları ve zorunlu koşulları nedeniyle mücadele eder, bunun için tüm olanakları kullanmaya çalışır. Bunu yaparken kendisini verili olanla da sınırlamaz, herşeyi kendi nihai hedeflerine bağlı kılarak bugünden şekillendirmeye çalışır. Böyle yaşamaya çalışır, böyle mücadele eder. Onu diğer tüm sınıflardan farklı kılan da budur. Şimdiye kadarki egemen tüm sınıflar, sömürücü konumlarının bir gereği olarak, herşeyi kendi sınıfsal ayrıcalıklarını korumanın ve geliştirmenin, yani kendi sınıf iktidarlarını sürdürmenin bir aracı olarak kullanırken; proletarya, tüm sınıfsal varlık ve ayrıcalıklara son vermek üzere iktidar mücadelesi verir ve bunu yaparken de kokuşmuş sömürücü sınıfların bozduğu, dejenere ettiği tüm değerleri sahiplenerek yeni bir düzeyde geliştirir, onlara hak ettiği yeri ve işlevi kazandırır. Onu devrimci kılan da bunu yapma yeteneği ve zorunluluğudur.

Demek ki onun devrimciliği, şimdiye kadarki bütün devrimci sınıflardan da farklı türden bir devrimciliktir. O bir teoriye, bir örgütlülüğe, bir kültürel ve sanatsal anlayışa, bir ideolojiye ve bir iktidara bu amacına ulaşmak için ihtiyaç duyar. Bunlardan bir kısmı kelimenin dar anlamıyla araçtır. Neyin amaç neyin araç, neyin geçici neyin kalıcı olduğunu bu tarihsel hedefe bağlı kalarak tayin eder. Sınıfsız ve sömürsüz, özgür bir dünya onun kültürünün ve ideolojisinin özü ve esasıdır. Politikasının şaşmaz hedefidir. Böyle bir dünyayı kurmak için gerekli olan ihtiyaçlara bu gözle bakar, onları bu çerçevede biçimlendirir. Bu hedeflere ulaşmak için zorunlu olan araçları kullanır, gerekli olanları yaratır. Yarını bugünden kurmaya çalışırken, kendi değerlerini ve anlayışını yaratmaya ve yaşatmaya çalışır. Mücadelesinin bir dayanağı haline getirmeye uğraşır. Zira hiçbirini bir günde ve bir anda yaratamaz. Kültürünü, ideolojisini iktidar sonrası bir mesele olarak bırakması demek,

onun yıktığı köhne sınıfın köhne değerlerine ve alışkanlıklarına mahkum olması demektir.

Proletaryanın sanata ve kültüre, bu alandaki mücadeleye duyduğu güncel ihtiyaç, burjuva hegemonyası altında ezilen, parçalanan kimliğini ve değerlerini bulma, sınıf bilincini güçlendirme, yarının toplumunu bugünden kurma zorunluluğunun sonucudur. Bu sınıfın devrimleşme, kendi bağımsız ideolojik-politik konumunu kazanma, “kendisi için bir sınıf” haline gelme sürecidir de aynı zamanda.

Ekim Devrimi afişi/Mayakovsky

O zaman şunu söylemek yanlış olmaz: İdeolojik, kültürel ve sanatsal alandaki sınıf mücadelesinin güncel çerçevesi, herşeyden önce proletaryanın “kendiliğinden bir sınıf” olmaktan çıkıp “kendisi için bir sınıf” olma mücadelesine kendi araç ve yöntemiyle güç verme mücadelesidir. Kendi yaşamını, kendi kültürünü, kendi sanat anlayışını, kendi dünyasını ve ilişkilerini kurmak için hegemonyasını kurma mücadelesidir. Bu kaçınılmaz biçimde proletarya üzerindeki burjuva hegemonyasının kırılması mücadelesi demektir.

Devrimci komünist sanat devrimci politikayla bu çerçevede ilişkilendirilirse, işlevini yerine getirir ve devrimci olmayı hak eder. Devrimci politika ile devrimci sanat ve kültürü farklılaştıran ise, her birinin kendine özgü araç, yöntem ve yapısına uygun olarak bu yönde biçimlenmiş ve mücadelede yer almış olmalarıdır. Yukarda aralarındaki farkın biçime ilişkin bir takım özgünlüklerle sınırlı olmadığını daha çok tarihsel ölçekte ortaya koymaya çalıştık. Buradan çıkararak komünist sanat ve kültür çalışmasının ana yönlerini belirleyebilir, güncel çalışma için bir çerçeve çizebiliriz.

Komünist bir sanat/kültür politikasının güncel sorunları

Verili sınıf kültürü, işçi sınıfının kendiliğinden bir sınıf olması durumunun sonucu olarak, bir burjuva kültürüdür. İşçi sınıfı, kendiliğinden taşıdığı ham proleter kültür öğeleriyle burjuva kültür ve ideolojisinin karışık ve karmaşık bir bileşkesi olan bir kültürel ortamda yaşamaktadır. Kimliği ve kişiliği, davranışı ve düşüncesi içinde soluduğu bu atmosfere göre şekillenmektedir. Kendi sınıfının kültürel, etik ve ideolojik alanı bu anlamıyla burjuvazi tarafından işgal edilmiştir. Evde, işyerinde, sokakta, toplumsal yaşamın pek çok alanında kapsamlı bir kuşatma altında yaşamaktadır. Burjuvazi bilinçli olarak onu kendi tahakkümüne tabi kılmak için sistematik bir tarzda, bin bir araç ve yöntemle çok yönlü bir saldırıya tabi tutmaktadır. Beğenisine, dünyaya bakışına, davranışına yön veren güdüler burjuvazi tarafından bilinçli olarak yönlendirilmektedir, vb.

Böylece burjuvazi bir taraftan zor ve baskı yoluyla, bir taraftan açlık tehditi ve ağır çalışma koşullarıyla, diğer taraftan kendi hukuku, kültürü ve ideolojisiyle işçi sınıfının karşına çıkıp, onun kendisi için bir sınıf olmasını, örgütlenip kendisine karşı mücadele etmesini engellemeye çalışmaktadır. Burjuvazinin iktidarını koruması ve sömürsünün sürdürmesi buna bağlıdır.

Komünist kültür ve sanat çalışmasının güncel yakın hedefi bu verili durumu bilinçli bir çalışmayla tersine çevirmek üzerine kurulmalıdır. Bu herşeyden önce sınıf üzerinde egemen olan burjuva ideolojisi ve kültürünü ayıklamak, etkilerini yok etmek görevi demektir. Sınıfın kendi değerlerini geliştirip güçlendirmesinin önünü açmaktır. Başka bir deyişle, işçi sınıfı içinde işçi sınıfının kendi verili durumuyla, verili bilinciyle hesaplaşmasını sağlamak demektir. Bu doğrudan işçi sınıfının burjuva ideolojisiyle hesaplaşması demektir.

İşçi sınıfının burjuvazi gibi düşünmekten, korktuğu için onun istediği sınırlarda davranmaktan kurtulmasını, burjuvazinin söylediği ve dikte ettirdiği şeylerin dışında bir başka gerçek olmadığı yanılığını yıkmasını, onun kendi öz eylemi dışında hiçbir şey sağlayamaz. Ama işçi sınıfı bunu kendiliğinden de yapamaz. Bütün sorun, işin bu cephesinde sanatsal, kültürel ve ideolojik vb. araç ve yöntemlerle bu kopuşu sağlayacak etkili müdahalelerde bulunmak, onun politikleşmesinin önünü açmak, kendi kafasıyla düşünen bir sınıf haline gelmesinin gereklerini ve ihtiyaçlarını karşılamaktır. Devrimci sanat ve kültür, tıpkı devrimci politika gibi ideolojik gıdasını ve

içeriğini buradan alır. Çernişevski bu ilişkiyi şu çarpıcı cümleyle ifade ediyor: “Eğer devrim sanata ruh verebilirse, sanat da devrimin dili olabilir.” Proletarya, en yetkin ruhsal silahlarını bulduğu komünist devrimci sanata ihtiyaç duyar. Komünist sanat pratiği bu ihtiyacın bir ürünü olarak doğar.

Burada şunu bir kez daha belirtmek durumundayız. Mücadele sahnesine çıkan bir sınıf, bütün varlığı, etkinliği ve gücüyle mücadele eder, olanakları bu yönde seferber ederse başarılı olur. Bunun olmazsa olmaz koşulu ise her alana kendi sınıf damgasını vurması, egemen sınıfın karşısına bir sınıf olarak çıkabilmesidir. Bilinciyle, örgütlülüğüyle, politikasıyla, teorisiyle, mücadele pratiğiyle, kültürel ve sanatsal anlayışıyla, etik duruşuyla düzenin karşısına dikilebilmesidir. Sınıf mücadelesi bunların toplamıdır. Burada bir aracın yerine keyfi olarak diğerini ikame etmek, bir alandaki mücadeleyi bu alana uygun olmayan yol ve yöntemlerle gereksiz yere zorlamak, ya da bir alandaki mücadelenin hakkını verememek, pratik güncel sonuçlarıyla bir dizi zaafın kapısını açacağı gibi, uzun vadede daha büyük açmazları ve sorunları da beraberinde getirir.

İkamecilik ve oportünizmin tahribatları

Bugün sınıf mücadelesinin politik sorumluluk ve görevlerini doğrudan politikanın araç ve yöntemleriyle yerine getirmek yerine, başka araçları bu işe ikame eden anlayışlara da sıkça rastlıyoruz. Bir tür kültürel oportünizmdir bu. (Kültürel oportünizmi, politik araç ve yöntemlerle sürdürülmesi gereken mücadelenin zorlukları karşısında politik mücadeleyi kültürel bir çalışma olarak yapma eğilimi olarak tanımlıyoruz).

Bariz birkaç örnek üzerinde durmak istiyoruz.

Birincisi, bu oportünizmin en yalın örneğidir. Politikanın sanat üzerindeki tahakkümünü sanat konusundaki eleştirisinin merkezine yerleştiren M. Belge, bir söyleşisinde mealen şunu söylüyor: O dönemde (12 Eylül darbesinin sonrası) politik bir yayın çıkarmak, politik bir faaliyet yürütmek mümkün değildi. Biz de bunu sanat-kültür formu altında yapmaya çalıştık...

O dönemin TİP, TKP ve Dev-Yol'unun yaptığı da bundan hiç farklı değildi: Politikanın yerine onun işlevlerini yerine getirmek amacıyla kültür ve sanatı kullanmak. Gariptir ki, bu akımlara mensup olanlar yıllar sonra nedense birden bire politikanın sanat üzerindeki tahakkümünü keşfedip buraya yüklenmeyi özel bir duyarlık haline getirdiler. Mücadele kaçınılığının bir ifadesi olarak kültürel formlara sığınanlar, onu politik kaçınılıklarının bir aracı olarak kullananlar, şimdi hiç böyle bir pratikleri olmamış gibi, bağımsız ve özgür sanat şaşaklığı yapmaya çalışıyorlar. Hakkıyla bir politik mücadele yürütemeyenler, kültürel, ideolojik ve sanatsal alanda da asla bunu başaramaz, dahası yapamaz ve yapmazlar.

Bu eğilim, yalnızca devrimci siyasal mücadeleden yıllardır kopmuş olanlar için değil, halihazırda devrimci bir zeminde durmaya çalışanlar için de söz konusu. Üstelik çift yönlü, hem kültürel hem siyasal oportünist bir eğilim olarak. Politik araç ve yöntemlerle bir mücadele yürütülmesi gerektiği yerde en kolay yol ve yöntemlere başvurmak, bunun için kültürel formları kullanmak, giderek yaygın bir eğilim haline geliyor. Bir bölgede üç çalışanı varsa üçünü de böyle bir faaliyete kanalize edebiliyor, vb. Bu politik görevlerden kaçınılığın, şekilsizliğin ve ikameci anlayışın devrimci amaçlarla gizlenmeye çalışması ise işin cabası. Yukarda kaçınanlar için söylenenler fazlasıyla bu çevreler için de geçerlidir; bu yöntemle asla başaramazlar. Başaramayacakları gibi bir dizi tahribat yaratırlar.

Bu işi biraz daha iyi yapanların kültür sanat çalışması ise küçük burjuva vitrinciliğini, dükkancılığı

aşamıyor. Salonlara hapsettikleri ve salon etkinliklerine indirgedikleri kültürel-sanatsal alandaki mücadele, bugün için küçük burjuva bir takım aydın ve kesimlere hitap ediyor, kısmen bir cazibe merkezi haline geliyor olabilir. Ama asla sınıfın bu alandaki ihtiyaçlarını karşılayamaz. Buradaki etkinliklerin devrimci bir tarzda yapılmaya çalışılması ya da sol bir sanat anlayışıyla yapılması bu sınıfsal zeminde, işlev ikameciliğinin ve oportünizmin yaratacağı tahribatları önlemenin bir güvencesi olamaz.

Devrimci sınıf için devrimci sanat!

Bizdeki sorun ise daha farklı. Anlayış olarak, politik mücadelenin yerine kültürel mücadele form ve etkinlikleri, kültürel-sanatsal alandaki mücadele yerine politik mücadeleyi ve araçlarını ikame etmeye karşıyız. Sınıf mücadelesinin bütün alan ve ihtiyaçlarını uygun bir tarzda gücümüz ölçüsünde karşılamaya çalışıyoruz. Fakat henüz sınıf mücadelesinin farklı ihtiyaçları için yürütülen etkinlikler ve kullanılan araç ve yöntemler konusunda birbirini bütünleyen bir tarzda bir çalışmaya geçemiyoruz. Aralarındaki farkı yeterince gözetemiyoruz. Özellikle kültürel sanatsal çalışmanın hedeflerini yeterince gözetemiyor, buna uygun araçları kullanamıyoruz. Daha geniş kesimlere daha kolay ve daha zengin yol ve yöntemlerle seslenme imkanlarını kullanamıyoruz. Bu konuda kötü bir darlaşma yaşıyoruz. Sonuçta faaliyetler arasında birbirini bütünlemesi gereken işlev farklılaşmasını oturtamıyoruz. Zorlanıldığı yerde biri diğerinin yerine geçirilebiliyor ya da kendiliğinden şekilsiz bir ilişki yaratılıyor. Böylece istenilen hedeflere istenilen etkiyi taşımakta zorlanıyoruz.

Bu olumsuzluklara rağmen şimdiye kadar edinilen deneyimler oldukça anlamlıdır ve bundan sonrası için önemli bir dayanak noktasıdır. Diğer yapılardan anlayış ve pratik olarak farklı olmamızın getirdiği bir dizi olanağı yaratıyoruz. Şimdi, bu alanın görevlerini hakkıyla yerine getiren bir çalışma ile bunun geçici ve tesadüfi olmadığını göstermek durumundayız. Kuşkusuz bu alanda biriken tarihsel ve güncel deneyimleri edinmek, çalışmanın bu alanında ustalaşmak gerekiyor. Fakat bunları başarabilmek için öncelikle alana yaklaşımımızın, yöntemimizin eksiksiz olarak kavranması gerekiyor. Bizim halihazırda en temel sorunumuz bu.

Buna bağlı olarak, farklı alanlarda ve farklı araçlarla yürütülen çalışmalar arasında bizim günlük ihtiyaçlarımızı aşan, esas olarak sınıfın ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre biçimlenen bir ilişki ve işleyişi kazanmaya kilitlenmek durumundayız. Şu sıralar bu temel sorunları çözecek bir bakış ve pratik yaratıcılığı hızla edinmek bir dizi sorunumuzun çözüme kavuşturulmasının önemli bir halkasını oluşturuyor.

(*) “Gençlerin zaman zaman ekonomik yana gerektiğinden daha çok ağırlık vermelerinden Marx'la benim de sorumlu tutulmamız gerekir. Hasımlarımız karşısında, onların yadsıdıkları ana ilkeyi vurgulamamız gerekiyordu ve etkileşime katılan öbür etkenleri onlara uygun ölçüde vurgulayacak ne zaman, ne yer, ne de fırsat bulabildik. Ama bir tarih kesimini sunmak, yani, pratik uygulamaya geçmek söz konusu olur olmaz sorun farklıydı ve hiçbir yanlışlığı yer yoktu. Ama, ne yazık ki, yeni bir teorinin ana ilkelerini, her zaman doğru bir biçimde olmasa bile, benimser benimsemeyiz o teoriyi tümüyle anladıklarını sananlar pek sık görülüyor. Şimdilerde yeni “marksist” olmuşların birçoğunu bu kınamanın dışında tutamam; çünkü en şaşkıncı saçmalıklar o çevrede üretiliyor...” (Yazın ve Sanat Üzerine, K. Marx, F.Engels., Sol yay., s 33-34)

"Paralı eğitime hayır!" kampanyamızı sürüyoruz...**Kampanyamızı işçi ve emekçilere taşıyacağız!**

Yeni yüksek öğrenim yasa tasarısı meclis alt komisyonlarında görüşülüyor. Komünist gençliğin bu yasaya ve paralı eğitim uygulamalarına karşı örgütlediği "Paralı eğitime hayır!" kampanyası genişleyerek devam ediyor.

Çeşitli üniversitelerde oluşturulan platformlar tatil dönemine kadar çalışmalarını örgütlü bir biçimde sürdürdüler. Bazı

üniversitelerde ise bu tür platformları oluşturma çabaları aralıksız sürdürülüyor. Dönemin sonuna doğru sık sık verilen tatiller çalışmamızı olumsuz yönde etkiledi. Bu sorun biraz da kampanyanın yalnızca öğrenci gençliğe yönelik örgütlenmiş olmasından kaynaklandı. Ancak genç komünistler şimdi

önümüzdeki ara tatile yönelik bir

çalışma programı çıkardılar. Bu çalışma, okulların açıldığı dönemde de süreklileşmek üzere, sorunu aynı zamanda işçi ve emekçilere götürmek üzerinden planlandı. Tabii bu öğrenci gençliğe yönelik çalışmanın durdurulacağı anlamına gelmiyor.

Ara dönem çalışmamızı şu başlıklar altında özetleyebiliriz:

Kampanyamızı emekçi semtlerine götüreceğiz;

Kampanyamızı paralı eğitim saldırısının doğrudan muhatapları olan işçi ve emekçilere götürmek, toplumun farklı kesimlerini bu sorun karşısında tutum almaya, mücadele etmeye çağırarak ara dönem

çalışmamızın temel eksenidir.

Kampanyamızı işyerlerine, sendikalara, sendika genel kurullarına götüreceğiz;

Yukarıda ifade ettiğimiz temel belirlemeden hareket ederek, işçi ve emekçileri buldukları her yerde sorun hakkında bilgilendireceğiz. Özellikle üretim yerlerinde, fabrikalarda, sendikalarda onlardan imza isteyeceğiz, tutum almaya çağıracağız. Yaklaşan KESK genel kurullarında standlar, bildiriler, afişler ve konuşmalarla sorunu kamu emekçilerine taşıyacağız. Özellikle eğitim emekçilerine özel bir tarzda yöneleceğiz.

Kampanyamızı kitlelere taşıyabileceğimiz her aracı kullanacağız;

Ara dönem çalışmamızda gözeceğimiz bir başka temel nokta da kitle iletişim araçlarının etkin kullanımımızdır. Bazı radyolarda program yapmak, yerel ya da ulusal

gazete ve televizyonlarda mülakatlar yapmak, çeşitli köşe yazarlarına materyallerimizi ulaştırmak, vb...

Ayrıca kampanyamızı tatile girmeyen liselere, dersanelere götüreceğiz.

Ara dönemde çalışmamızı sürdürürken mevcut güç

tablomuza takılmamalıyız. Kampanya çalışmalarına bir yerinden katılabilecek herkesi bir araya getirerek yapılacakları birlikte örgütlemeyi başarmalıyız. Ara dönemde yapacağımız bu çalışma okullar tekrar açıldığında yürüteceğimiz çalışmalara daha sağlam bir zemin sunacaktır. Sorunu geniş kitlelere, işçi ve emekçilere taşımak ise, çalışmamızda her zaman gözetmemiz gereken bir tarz haline gelmek durumundadır.

Ekim Gençliği

Yürütülmekte olan imza**kampanyasının metni:****TC Devleti Başbakanlığı'na...**

Meclis gündeminde olan yeni yüksek öğrenim yasasıyla işçi ve emekçi çocuklarının eğitim hakları tamamen ellerinden alınıyor. Yasayla harç adı altında alınan "öğrenim ücreti" astronomik rakamlara yükseltilerek, yüksek öğrenim tamamen paralı hale getirilmek isteniyor. Üniversitenin yönetimini elinde bulunduran rektöre olağanüstü yetkiler verilerek üniversitelerdeki rektör diktası pekiştiriliyor. Üniversiteler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillendiriliyor.

Biz aşağıda imzası olanlar, yalnızca öğrencileri değil tüm emekçileri derinden etkileyecek olan yeni yüksek öğrenim yasasının derhal meclisten geri çekilmesini, eğitimin her düzeyde parasız hale getirilmesini ve üniversitenin üzerindeki her türlü baskı ve sindirme uygulamalarına karşı özerk demokratik bir üniversite istiyoruz.

YÖK yasa tasarısı;

✓ Rektörlerin patron

✓ Öğrencilerin müşteri

✓ Üniversitelerin işletme olması demektir

**Paralı eğitime hayır!
YÖK yasa tasarısına
karşı mücadeleye!**

Ekim Gençliği

Genç komünistlerin faaliyetlerinden...**YÖK yasa tasarısına karşı kampanya sürüyor**

Genç komünistler olarak, eğitimin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılmasını amaçlayan YÖK yasa tasarısına karşı merkezi bir kampanya başlattık. Ankara'da bulunduğumuz üniversitelerde, yerel çalışmamızın yanısıra yoğun bir biçimde merkezi afiş ve bildirimlerimizi de kullandık.

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde "Rektörler patron, üniversiteler işletme!" başlıklı bildirimizden yaklaşık 1000 adet dağıttık. Afişlerimizden ise okulun merkezi yerlerine 40 adet astık. Uzunca bir zamandır kapsamlı bir politik faaliyet yürütülmeyen Beytepe'de çalışmalarımız ilgiyle karşılandı. Dağıtılan bildirimleri okuyan öğrenciler, açtığımız *Ekim Gençliği* standına gelerek bizimle sohbet ettiler.

Yasa tasarısıyla ilgili yoğun bir çalışmanın yürütüldüğü ODTÜ'de ise 60 adet afiş asıldı, 1000'e yakın bildiri dağıtıldı.

Okulların kapanmasıyla, kampanyamızı emekçi semtlerine taşıdık. Bunu yaparken öğrencilerin dışındaki toplumsal kesimleri de saldırıdan haberdar etmeyi ve taraf olmalarını sağlamayı amaçlıyoruz. Kampanyamızın merkezi materyallerini yaygın bir biçimde kullandık. Hüseyingazi'de 60, Tuzluca'yır'da 180, Dikmen'de 100 adet afiş yaptık. Emekçilerin yoğun ilgisine ve son derece olumlu tepkisine tanık olduk.

Ara dönem tatilini iyi değerlendirip, kampanyamızı ara vermeksizin semtlere, işyerlerine, sendikalara ve dersanelere doğru genişleteceğiz. Ankaralı genç komünistler olarak bu saldırının püskürtülmesi noktasındaki sorumluluğumuzun bilincindeyiz. Bu bilinçle yeni dönemi kazanacağız!

Ekim Gençliği/Ankara

İzmir'den kısa kısa...**İzmir Hücre Karşıtı Platform'un eylemi...**

Hücre Karşıtı Platform tarafından 26 Ocak Cumartesi günü, "3 kapı 3 kilit" formülünün hayata geçirilmesi için Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. Saat 13:30'da yapılan açıklamaya yaklaşık 60 kişi katıldı. Eylemde; "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Direne direne kazanacağız!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "F tipi ölümdür, istemiyoruz!" vb. sloganları atıldı.

BES eylemi: "İMF bankamızdan elini çek!"

29 Ocak günü Konak Gümrük'te bulunan Halk Bankası merkez şubesi önünde biraraya gelen banka emekçileri, zincir oluşturarak Ziraat Bankası önüne kadar yürüdüler. Eylemde "İMF bankamızdan elini çek!" pankartı ve "Sözleşmeli köle olmayacağız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" vb. dövizler taşındı.

Ziraat Bankası önünde BES Şube Başkanı tarafından basın metni okundu. Ziraat Bankası tuvaletlerinin yenilenmesi için 107 milyar lira harcandığını ifade eden Ramis Sağlam, sembolik olarak getirdikleri bir klozeti bankanın önüne koyup, hortumlanan paraların lüks tuvaletlere aktılmasını protesto ettiklerini dile getirdi. Çevrede biriken kitlenin alkışlı-sloganlı desteğini alan eylemde; "Sözleşmeli köle olmayacağız!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

KESK'ten Uğur Mumcu anması...

9 yıl önce "faili meçhul" bir cinayete katledilen gazeteci-yazar Uğur Mumcu ölümünün yıldönümünde KESK tarafından anıldı. Yaklaşık 250 kişi katıldığı eylemde; "Katiller bulunsun hesap sorulsun!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Çeteler halka hesap verecek!" vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Tecrit, işgal, abluka ve katliamlara rağmen Filistin halkı direniyor..

Özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi tel örgülerin arkasına sığmaz!

Genişleyen uluslararası abluka

Filistin'e yönelik emperyalist-siyonist kuşatmanın kapsamı her geçen gün genişletiliyor. Askeri işgal girişimlerine ve katliamlara paralel olarak emperyalist siyasal baskılar da artırılıyor. Filistin halkının uzun yıllara yayılan haklı ve meşru direnişi, bir halkın bağımsızlık davası "terörle mücadele" adı altında başlatılan saldırıların tozu dumanı içinde boğulmaya çalışılıyor. Dün bir takım nedenlerle Filistin'in bağımsızlık mücadelesine destek sunanlar, bugün emperyalist tehditlerden korunmak ve vadedilen kısıntılardan yararlanmak için Filistin halkını yüzüstü bırakıyorlar. Dün ABD emperyalizmi, Arap devletlerinin sunduğu desteği yitirerek bölgede kurmaya çalıştığı hakimiyetini riske atmamak için Filistin sorununda "arabulucu" bir maskenin arkasına gizlenmek ihtiyacı duyuyordu. Bugün ise uluslararası desteğin zayıflamış olmasını da fırsat bilerek "terörle mücadele" konseptinin kanlı uygulayıcılarından olan İsrail siyonizmine tereddütsüz ve kapsamlı bir destek sunuyor.

ABD emperyalizmi Filistin'deki direnişi aynı zamanda kendi egemenliğine karşı sürdürülen bir direniş olarak görüyor. Bunda hiç de haksız sayılmaz. Zira Filistin'in bağımsızlık sorunu, aynı zamanda İsrail'in emperyalist çıkarlar çerçevesinde kuruluşu ve desteklenmesi sorunudur. Kuruluşundan bu yana İsrail siyonizmi sırtını ABD emperyalizmine dayadığı için ayakta kalabilmekte, bölge halklarına pervasızca saldırılarda bulunabilmektedir. Filistin halkının bu çerçevede kazanacağı bir zafer, İsrail'in olduğu kadar ABD emperyalizminin de hanesine bir yenilgi olarak yansiyacaktır. Üstelik böyle bir gelişme, 11 Eylül sonrası tırmandırılan emperyalist saldırganlığa karşı tüm dünyada yükselen mücadeleye de güç verecektir.

Bu nedenle Filistin'in bağımsızlık ve özgürlük sorunu anti-emperyalist bir mücadele sorunudur. Bölgedeki ve daha özelde Filistin üzerindeki emperyalist-siyonist egemenliğin kırılması sorunudur. Anti-emperyalist mücadele çizginden sapılmaması ve enternasyonal bir desteğin örgütlenebilmesi, bu sorunun çözümünde can alıcı bir rol oynamaktadır. Her iki açıdan da Filistin'deki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi giderek daha kritik bir süreci yaşıyor.

ABD Arafat'ı yalnız bırakıyor

Geçen hafta ABD Başkanı Bush, Arafat yönetimini iyice köşeye sıkıştırmak için bir dizi yeni karar aldı. Buna göre, eğer Arafat yönetimi İsrail saldırılarına karşı direnen güçleri kontrol etmezse ABD Filistin ile ilişkileri askıya alacak. Buna ek olarak Filistin'in Amerika'daki temsilciliğinin kapatılması da gündeme getirilecek. Arafat'ın kontrolündeki El Fetih grubuna bağlı El Aksa Şehitleri Tugayı'nın Hamas ve İslami Cihad gibi terör listesine alınması da sözkonusu ediliyor. Bir sonraki adım ise, bir süredir dillendiren fakat henüz olgunlaşmadığı ve gerekmediği için başvurulmayan Arafat'ın kendisinin de teröristler listesine alınması düşüncesinin hayata geçirilmesidir.

İçerdeki ve dışardaki abluka sonuç vermezse ABD bu yola başvurmadan geri durmayacağını çeşitli vesilelerle ortaya koymuş bulunuyor. Bunun yolunu döşemek için, bir süredir sistemli olarak Arafat'a, "bizim için vazgeçilmez değilsin, ayağını denk al" mesajları veriliyor. ABD basınının ve Beyaz Saray'ın, Kızıldeniz'de ele geçirilen silah yüklü geminin Filistin tarafından İran'dan sipariş edildiği, bu yüzden asla Arafat'a güvenilmeyeceği tezini özel olarak öne çıkarması da bunun bir parçası. ABD, arabulucu olarak bölgeye gönderdiği temsilcisini (A. Zinni) geri çekerek, Arafat'ın pek umut bağladığı masabaşı mesailerine varılacak "barış", "uzlaşma" gibi bir derdinin olmadığını da göstermiş oldu.

Kısaca ABD emperyalizmi, çoğu karşılıksız askeri ve ekonomik yardımların yanısıra, Filistin topraklarını

Böylece Filistin halkı Kudüs'ten ve diğer İsrail kentlerinden tamamıyla yalıtılmış olacak.

Kudüs'ün kalın duvarlarla Filistin halkına kapatılmak istenmesinin kuşkusuz ki kendi başına siyasal bir anlamı var. Zira Kudüs, müslüman halk için kutsal sayılan bir kent ve pek çok dini yapıyı içerisinde barındırıyor. Böylesine bir uygulama Kudüs üzerinde Filistin halkının tarihsel hak iddiasının kaba biçimde sona erdirmeyi amaçlıyor. Öte yandan bu uygulama, hapis hayatının ötesinde, binlerce Filistinlinin iş ve ticaret yaşamının tamamıyla sona ermesi anlamına geliyor.

Filistin yönetimine dönük abluka, katliam ve baskı uygulamaları, açlıkla teslim almaya dönük saldırılar, en kaba ve barbar biçimde bir halkın duvarların arkasına hapsedilmesine kadar uzanabiliyorsa eğer, örülen duvarları İsrail siyonizminin içine düştüğü çaresizliğinin bir göstergesi saymak gerekir. Daha uzun ölçekte bakıldığında, 1967'de başlayan işgalin ve 35 yıldır aksik edilmeyen terör ve katliamların, üstelik kendileri açısından en olumlu koşullarda bile, bir işe yaramadığı ve yaramayacağı görülüyor.

İsrail savaş karşıtlarından onurlu bir çıkış

Geçtiğimiz hafta 60 kadar İsrail'li yedek asker "masum ve savunmasız" Filistinlilere kötü muamele yapıldığı, İsrail'in halka karşı suç işlediği gerekçesiyle bir girişim başlattılar. Filistin topraklarında askerlik yapmayacaklarını bir dilekçeyle kamuoyuna duyurdular. Askerler dilekçelerinde, "Bundan böyle Yeşil Hattın ötesindeki topraklarda işgal, çevreye zarar verme, barikat kurma, öldürme ve insanlara kötü muamele etme gibi faaliyetlere katılmak istemiyoruz" dediler. Önerilerine en az 500 kişiye daha ulaşmış bunu bir kampanya olarak örgütleme hedefi koyan yedek askerler, olumsuz tepkilere rağmen bu yöndeki çabalarını sürdüreceklerini belirttiler. Küçük çaplı da olsa da bu türden tepkiler, aslında giderek kalıcı ve gerçek bir barışın nasıl sağlanacağını ortaya koyan anlamlı girişimlerdir. Emperyalizmin dizginsiz siyasal, ideolojik ve askeri terörü karşısında direniş hattının örgütlenebilmesi için bu

türden çıkışların artması ve güçlendirilmesi gerekiyor. Özellikle emperyalist ülkelerde ve sıcak çatışmaların yaşandığı bölgede halkların böylesi bir çaba içinde olmalarının paha biçilmez bir önemi var. Filistin halkına yönelik kapsamlı kuşatma, terör ve baskıyı kırmak için bu topraklardan da anlamlı bir destek örgütlemek, Türkiye işçi sınıfı ve devrimcilerinin önemli bir görevidir. Bu herhangi bir halka karşı yerine getirilmesi gereken bir görevin ötesinde, bizzat Türkiye ve bölgede devrimci mücadeleyi geliştirmek için yerine getirilmesi gereken onurlu bir görevdir. Bu bilinç ve sorumlulukla hareket edildiğinde, en barbarca yöntemler dahi onları kurtaramayacaktır.

"Halkların kardeşliği" şiarı, egemen sömürücü sınıfların yüzyıllardır yıkıma uğrattığı halkların gerçek bir barışa ve özgürlüğe olan özleminin karşılığıdır. Zulme, sömürüye, eşitsizliğe karşı verilen her savaşta bu özlem biraz daha güçlenir ve hayat bulur.

kuşatan İsrail'e uluslararası diplomatik ve siyasal cephede bütün gücüyle desteğini sunmaya çalışıyor. Şaron'un önümüzdeki Mart ayı başında ABD'ye yapacağı ziyarette bu desteğin daha da artırılması ve yeni bir dizi saldırının gündeme getirilmesi bekleniyor.

Filistin halkı duvarların arkasına hapsedilmek isteniyor

Geçen hafta iki Filistin kentini talan eden İsrail, şimdi de Filistinlileri duvarların arkasına hapsedmek için Kudüs'ü Filistin'den ayıracak bir duvarın inşasına onay verdi. Gerekçe yine aynı: Güvenlik! Hazırlanan plana göre zaten dikenli tellerle ve yüzlerce kontrol noktasıyla adeta açık bir cezaevine çevrilen Filistin yerleşim birimleri, üzerinde gece görüşlü kameralar bulunan ve özel birliklerce korunacak olan kilometrelerce uzunluğunda duvarlarla çevrilecek.

Katil Şaron Sabra-Şatilla katliamındaki suç ortağını ortadan kaldırdı

1982 yılında Beyrut'u işgal eden siyonist ordu, deniz, hava ve karadan kenti bombalayarak harabeye çevirmişti. Filistin'in özgürlüğü için silahlı mücadele veren örgütlerin Lübnan'ı terketmeye zorlanmasıyla sonuçlanan savaşın ardından İsrail güçleri tam bir süre avı başlatmıştı. Ancak Beyrut'un işgali sırasında Filistin mülteci kampları Sabra ve Şatilla'da gerçekleştirilen katliam döneminin en vahşi saldırısı olarak tarihe geçti. Bu kıyım o dönem İsrail Savunma Bakanı olan Şaron güdümünde faaliyet gösteren Falanjist milisler eliyle, İsrail ordusu denetiminde gerçekleştirildi. Çoğu kadın ve çocuklardan oluşan iki bini aşkın Filistinli akıl almaz bir vahşetle katledildi.

Türk sermaye devletinin stratejik ortağı İsrail'in başbakanı ve ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki en sadık adamı olan Ariel Şaron, Sabra ve Şatilla katliamının bir numaralı sorumlusudur. Nitekim bu katliamdan sonra Şaron'un lakabı "Beyrut kasabı" olmuştur.

Sabra ve Şatilla katliamından tesadüfen kurtulan 23 Filistin'li, Belçika'da Şaron aleyhine insanlık suçu işlediğinden dolayı dava açmışlardı. Brüksel İstinaf Mahkemesi davayı kabul edip etmeyeceğine 6 Mart tarihinde karar verecek. Bu davadan fazlasıyla rahatsız olan "Beyrut kasabı", Belçika'ya yapmayı planladığı bir gezisini iptal etmek zorunda kaldı.

6 Mart tarihi yaklaşırken, katliamın tetikçisi Falanjist Milisler'in eski lideri Elias Hubeyka, üç korumasıyla birlikte arabası havaya uçurularak öldürüldü.

Hubeyka'nın son açıklamaları, eylemin biçimi ve zamanlaması nedeniyle, bu suikastin MOSSAD tarafından yapıldığına kesin gözüyle bakılıyor. Zira Hubeyka'nın yaptığı son açıklama, siyonistlerin, Belçika'da Şaron aleyhine açılan davadan duydukları rahatsızlığı daha da artıracak bir içeriğe sahipti.

Belçikalı senatör J. Dubie, Hubeyka için, "Sabra ve Şatilla katliamları konusunda söyleyecekleri vardı ve kendisini tehdit altında hissediyordu" dedi. Hubeyka senatöre, "Brüksel'de Ariel Şaron ile ilgili dava kabul edilirse gelir ifade veririm" demiş. Hubeyka'nın bu gelişmelerin hemen ardından öldürülmesi, kirli cinayetler dosyası oldukça kabarık olan ve sürekli yenilerini ekleyen MOSSAD'ın eski sadık müttefikini de ortadan kaldırmaktan çekinmediğini göstermiştir.

Lübnan'da yayınlanan *Daily Star* gazetesi ise, Hubeyka'nın, Şaron'u suçlayan kanıtları teybe okuduğunu, kasetin kopyalarını avukatlarına teslim ettiğini yazıyor ve "Hubeyka'nın ifadesinin, Şaron'un katliamdaki rolünün inanıldığından çok daha büyük olduğu ve Şaron'un kıyımdan doğrudan sorumlu olduğunu ortaya koyduğunu" belirtiyor.

"Beyrut kasabı" Şaron sorumlu olduğu kıyımların canlı tanıklarını ortadan kaldırarak elbette kendini aklayamaz. Burjuva mahkemelerinde yargılansa da yargılanmasa da, bu eli kanlı katil halkların vicdanında mahkum olalı yıllar oldu. İşlediği suçların hesabını da burjuva savcılarını değil, halklar soracaktır.

İsviçre'de inşaat işçileri: "Mezarda emekliliğe hayır!"

İsviçre, Luxemburg'dan sonra kişi başına milli gelirin en yüksek olduğu ülke. Ama böyle bir ülkede haftalık çalışma süresi hala 42 saat. Önümüzdeki Mart ayında haftalık çalışma süresinin 36 saate indirilmesi için bir referandum yapılacak.

Burjuvazi milli gelirden kişi başına düşen payın yüksekliğinden, hayat standartlarının iyi olmasından hareketle, çoktan sersemletici bir propagandaya girişmiş bulunuyor. Haftalık çalışma saatlerinin düşürülmesinin doğrudan hayat standartlarına yansıtacağı verilerle kanıtlanmaya çalışılıyor. Haftalık çalışma süresinin nispeten daha az olduğu Fransa ve Almanya'daki işsizliğin boyutları ve hayat standartları örnek gösterilerek, referandumdan evet çıkması durumunda akibetin aynı olacağı tehditkar bir biçimde dile getiriliyor.

İşte böyle bir süreçte inşaat işçileri tarafından "mezarda emekliliğe hayır", "60 yaşında emeklilik" hakkı için bir mücadele başlatılmış bulunuyor. İsviçre'de emeklilik yaşı 65'tir.

Mezarda emekliliği rakamlar üzerinden açmaya çalışalım. İşkollarına göre emeklilik yaşına varmadan ölümlerin yüzdesi bu konuda açık bir fikir veriyor. İnşaat işçilerinin %43'ü 65 yaşını doldurmadan ölmektedir. Aynı dalda çalışan işçilerin sakat kalma oranı ise yüzde %40'tır.

65 yaşına varmadan malülen emekliliğe ilişkin rakamlar ise şöyle:

İnşaat işçileri: %40, haftalık çalışma 42 saat

Fabrika işçileri: %31.3, haftalık çalışma 42 saat

Araba tamircileri: %25.2, haftalık çalışma 42 saat

Temizlik sektörü: %24.6, haftalık çalışma 42 saat

Restoran, otel vb.: %22.5, haftalık çalışma 45 saat

Şoförler: %20.8, haftalık çalışma 50 saat

Metal işçileri: %18.6, haftalık çalışma 42 saat

Marangozlar: %17.6, haftalık çalışma 42 saat

Boyacılar: %17.4, haftalık çalışma 42 saat

Tarım işçileri: %16.7, haftalık çalışma 42 saat

Büro çalışanları: %11.7, haftalık çalışma 42 saat.

Çalışma koşulları daha hafif olan emekçilerin ömrü ve mezara girmeden emekli olma şansı artıyor. Büyük bir çoğunluğun payına düşen ise mezarda emeklilik.

26 Ocak Cumartesi günü Basel'de inşaat işçileri, Yapı ve İnşaat Fuarını da fırsat bilerek, bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşe 1500'ü aşkın inşaat işçisi katıldı. Canlılıklarının yanı sıra yaratıcılıklarıyla da dikkat çeken işçiler, haklı taleplerini gündeme getirdiler. Fuar meydanında miting sürerken işçilerin kısa sürede evi andıran bir yapı inşa etmeleri, Yapı Fuarı'nın gerçek sahiplerinin kimler olduğunu da bir göstergesi oldu.

Bolivya'da koka üreticisi köylüler barikatlarda

Bolivya'da koka üreten köylüler geçtiğimiz Cuma gününden beri ülkenin merkezi Chapeare bölgesindeki ülkenin en önemli ticari yolunu barikatlar kurarak kapattılar. Köylüler bu eylemleriyle önderleri Evo Morales'in parlamentoda 1979 yılından beri sürdürdüğü milletvekili görevine son verilmesini protesto ediyorlar.

Morales 18 Ocak'ta polislerle köylüler arasında yaşanan birçok köylünün yaşamını yitirdiği çatışmalara, bir polis ve bir askerinin öldürülmesinden sorumlu tutulmuş, geçtiğimiz Çarşamba günü yapılan oylamayla mahkemede yargılanmak üzere dokunulmazlığı kaldırılmıştı. Morales birkaç arkadaşıyla birlikte hafta sonu açlık grevine başladı.

Bolivya hükümeti Morales'in mücadelecilerle tutumlarından rahatsız oluyordu. Önderlik ettiği örgütü de sokak barikatlarında savaşıyor ve Chapare köylülerinin hakları için, 35 bin insanın yaşama koşulları için mücadele ediyordu.

Sokakların barikatlarla kapalı olduğu Pazartesi günü, çok sayıda örgütün yaptığı çağrıyla, binlerce kişi Cochabamba'da hükümetin sosyal politikalarını protesto ettiler. Eyleme rengini veren yine koka üreticisi köylüler oldu. Eylemciler köylü örgütünün tutuklu bulunan üyelerinin serbest bırakılmasını ve bölgede koka yapraklarının ticaretini yasaklayan yasanın geri çekilmesini talep ediyorlar. Başbakan ise, "ben katillerle konuşmam" diyerek görüşmeleri reddediyor. Hükümet, ABD'nin istemi doğrultusunda, koka üretimini büyük ölçüde kısıtlayan önlemler uyguluyor. Geçimlerini koka üretiminden kazanan köylülerin bu uygulamalarla en temel yaşam koşulları ortadan kaldırılmış oluyor.

Sendikalar ve köylü örgütleri ise, hükümet partilerinin bu uygulamalarını ülkenin en yoksul kesimine karşı açılmış "yoğunlaşmış eylem" olarak niteliyor.

Nijerya'da iki günlük genel grev

Nijerya'da geçtiğimiz hafta Çarşamba ve Perşembe günü yaşanan genel grev özellikle büyük kentlerde yaşamı felce uğrattı. "İMF ve yatırımcılar"ın talepleri sonucu petrol sübvansiyonlarının kesilmesi üzerine benzin fiyatlarına 1 Ocak'tan itibaren %18 zam yapıldı. Bu zamma karşı kitleler genel greve giderek protestolarını yükselttiler.

Hükümet grevi baştan itibaren illegal olarak ilan etmişti. Bunu grevcilere saldırmanın bahanesi yaptı. Başkent Nijeriane Labour Congress (NLC) sendikalar birliğinin başkanı ve diğer yöneticilerini tutukladı. Logos'ta polis protestoculara saldırarak gözyaşartıcı bomba kullandı.

2000 yılının Haziran ayında 5 günlük bir genel grev ile %50 benzin zammı engellenmişti.

Afgan savaş tutsaklarına uygulanan vahşet...

Emperyalizmin kanlı yüzü gizlenemiyor

Emperyalist kampın Afganistan'a saldırısının ardından sivil halkın bombalanarak katledildiğine dair haberler, tüm sansüre rağmen, medyada sık sık gündeme geldi. Teslim olmak isteyenler dahil binlerce Taliban ve El Kaide mensubu ise, işgalci güçler ve yerli işbirlikçileri tarafından kural tanımaz yöntemlerle yok edildiler.

Esir alınan savaşçılara karşı yapılan barbarca uygulamalar ise, ABD şahsında emperyalist sistemin kanlı yüzünü tüm çıplaklığıyla ortaya serdi. Öyle ki, aralarında ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell ve AB Dış İlişkiler Komiseri Chris Patten gibi isimlerin de bulunduğu çevreler, kendi kamuoylarında teşhir olmalarından duydukları kaygıyla, Afgan tutsaklara Cenevre Sözleşmesi'ne göre muamele edilmesini istemeye başladılar. Bu talebin nedeni elbette tutsakların işkence görmesi ya da insanlık dışı zulme maruz kalmaları değil. Asıl kaygıları yaptıkları açıklamalardan rahatlıkla anlaşılıyor. Powell talebini dile getirirken; tutukluların savaş esiri olduklarını düşünmediğini, ancak Cenevre Sözleşmesi kapsamında değerlendirilmesi durumunda uluslararası destek kazanılacağına inandığını belirtiyor.

Avrupa Birliği komiserinin gerekçesi de benzer kaygılara dayanıyor. Patten, "Afganistan'daki askeri operasyonu kazanmışken uluslararası koalisyonun barışı kaybetmesi büyük bir hata olur" diyor ve "uluslararası koalisyonun değerlerinin yasalar, uluslararası hukuk, adillik, ılımlılık ve adalet" olduğunu iddia ediyor. Açıklamasının devamı ise şöyle: "Çok tehlikeli adamlarla uğraşırken bu ilkelerin uygulanması zor olabilir. Ama denenebilir. Denemezsek ahlaki temelimizi ve kamuoyunun desteğini yitirebiliriz." Afganistan'ı bomba ve füzelerle yerle bir edip işgal etmenin hangi ahlaka uygun olduğu konusuna açıklık getirmeyen bu "uygar" Avrupalının asıl derdinin ne olduğu bu açıklama ile net bir şekilde anlaşılıyor: Vahşet devam etsin, ama emperyalistler imajlarını kurtarsınlar!

Afganistan'a yapılan saldırı öncesinde ABD kaynaklı açıklamalar, yaşanan ve süren süre avının planlı olduğuna tanıklık etmektedir. Savaşın başında ABD askeri yetkilileri "Esir istemiyoruz" diye ilan etmişlerdi. Yani her Taliban ve El Kaide mensubu ölüle geçirilmelidir. Hem işgalci güçler hem de işbirlikçileri, mecbur kalmadıkları sürece kimseyi esir almadılar. Teslim olduğu halde yüzlerce kişinin katledildiği dünya basınında yer aldı.

Bush ve güvenlik ekibi, savaş esiri statüsünü, "sorgulamalardaki esnekliği ortadan kaldıracığı" gerekçesiyle tanımayı reddediyor. Savunma Bakanı Rumsfeld de, "terörist saldırıların önlenmesi için bilgi almak zorunda" oldukları konusunda ısrarlı. Birbirini tamamlayan bu açıklamalar, işkence gördüğü her halinden belli olan Afgan esirlerinin televizyonlara yansıyan görüntüleri ile bütünleşiyor.

Başta ABD olmak üzere emperyalistler, tıpkı 20. yüzyılda olduğu gibi, tüm dünyayı savaş, yıkım ve toplu insan kıyımlarıyla kan gölüne çeviriyorlar. Afganistan'dan sonra sırada hangi ülkelerin olduğu tartışılıyor. Bu, Afganistan'da tanık olduğumuz vahşi görüntülerinin başka halklara da uygulanacağına işaret ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistem ayakta kaldığı sürece, dünya halklarının özlemine duyduğu gerçek barışa ulaşmak bir yana, kanlı hesaplaşmaların şiddetlenerek devam edeceği, bu sistemin tüm tarihi boyunca defalarca kanıtlanmıştır. Artık dünyada hiçbir halk kendisinin emperyalist saldırılardan muaf olacağını düşünerek gelişmelere seyirci kalamaz. Böyle bir tutum, ya emperyalizme sınırsız köleliği kabul etmek ya da sıranın kendisine gelmesini beklemek anlamına gelecektir. Dolayısıyla anti-emperyalist mücadele ve halklar arası dayanışma her dönemkinden daha büyük bir önem taşımaktadır.

Kapitalizmin dehası

Ergin Yıldızoğlu

Geri kalmış ülkeleri biliyorsunuz. Buralarda, "çağdaş", serbest piyasa ekonomisi yerine, yolsuzluk, hırsızlık, nüfuz ticareti, kısacası "eş-dost" kapitalizmi egemen. IMF'nin reformlarını, ABD ekonomik modelini benimsemek işte bu yüzden, piyasa ekonomisinin kurallarını egemen kılarak "eş-dost" kapitalizminin kökünü kazımak için gerekli.

Bu açıdan, ABD adeta ulaşılması gereken bir "model" az gelişmiş ülkeler için. Bu ülkelerin halkı, aydınları, medyanın da yardımıyla bu modeli arzulamaya, kimliklerini bunun tuttuğu aynaya bakarak kurmaya başlıyorlar. Böylece de ABD modeli, insanların iç dünyasında, kimlik sorununa ilişkin psikolojik bir düzeyde yeniden üretilen bir egemenlik kuruyor. Toprakta önce beyinler sömürgeleşiyor. Ancak, ABD'de Enron şirketinin batmasıyla ortaya çıkmaya başlayan gerçekler, "eş-dost" kapitalizminin geri kalmış ülkelere özgün olmadığını gösterdi.

Kapitalizmin dehasının bir kanıtı

Bir zamanlar, ABD Hazine Bakanı Paul O'Neill, "Enron, kapitalizmin ne kadar dahiyane bir sistem olduğunun kanıtıdır" diyordu (*San Fransisco Chronicle*, 27/1/02). Niye demesin, 1985'te, Texas'ta doğan Enron, faaliyetine, yerel bir enerji üreticisi olarak başlamış, enerji piyasalarının serbestleşmesiyle birlikte enerji malları ticareti alanına geçmiş, burada da durmamış hemen uluslararasılaşmış, giderek enerji mallarının yanı sıra, fiberoptik, içme suyu, yüksek teknoloji malları, sermaye piyasalarında türevler gibi çok çeşitli malın ticaretini yaparak hızla büyümüş. Enron Yönetim Kurulu Başkanı (ve Bush'un yakın dostu) Kenneth Lay'in önderliğinde, yaklaşık 10 yıl içinde, dünyanın en büyük enerji ticaret şirketi, ABD'nin de yedinci büyük şirketi haline dönüşmüştü. Enron sadece kapitalizmin değil, "sonsuz olasılıklar" sloganıyla "Yeni Ekonominin" de onuru, hatta simgesi olmuş.

Enron'un kapitalizmin dehasının ürünü olduğu günlerde yönetim kurulu başkan yardımcılığı yapan John Clifton Baxter, geçen hafta sonu utancından intihar etti. Nasıl etmesin, Enron, hisse sahiplerinin servetinden 70 milyar dolar silerek, piyasalara 10'larca milyar dolar da borç takarak battı. "Olur böyle şeyler, fazla açılan, iyi yönetilmeyen şirketler batarlar. Bu da kapitalizmin dehasını, çürük elmaları nasıl ayıkladığını gösterir" denebilir. Ancak, Enron, yalnızca batmakla kalmadı, batmış olduğunu, türev piyasalarında öğrendiği tekniklerle ve dünyanın beş büyük denetim şirketinden biri olan Arthur Andersen'in de yardımıyla uzun süre yatırımcılardan saklamayı becerdikten, bu arada 128 şirket müdürüne ellerindeki Enron hisselerini, şirket batmadan satma fırsatı sağladıktan sonra battı. Enron, kendisine güvenerek emeklilik fonlarını hisselerine yatıran 20 bin çalışanın, hem işlerini hem de tüm tasarruflarını

kaybetmelerine neden olarak, böylece de alt ve orta gelir tabakasından en üst tabakaya milyarlarca dolar para hortumladıktan sonra battı. Kısacası Enron, piyasanın öz denetim mekanizması olduğu varsayılan bir şirketi de içeren bir yolsuzluk, hırsızlık zinciri içinde battı.

Buyrun "eş-dost" kapitalizmine

Şimdi yasama ve yargı sistemi, Enron'u soruşturmak, bu skandalın gerçek boyutlarını ortaya çıkarmak istiyor. İstiyor ama, Enron'a bulaşmamış birini bulup bu soruşturmanın başına koyamıyor. Senato Soruşturma Komisyonu'nun başındaki Demokrat Parti'den, Liberman bile Enron'un seçimlerde dağıttığı bağışlardan pay alan 71 senatörden biri.

Ama kim pay almamış ki Enron'dan? Bush'un kampanyasına en büyük bağışı Enron yapmış. Bush hükümetinin, yeni gaz ve petrol sondajlarını, nükleer santral programlarını canlandırmayı amaçlayan enerji programını hazırlarken, Enron genel müdürüyle birçok kez görüşen, ama şimdi bu görüşmelerin tutanaklarını açıklamayı reddeden Başkan Yardımcısı Cheney de Enron'un bağış listesinde. *The Times*'in aktardığına göre, bu yeni enerji politikasının 17 uygulaması doğrudan Enron'un işine yaramış. Bush, kara, deniz ve hava kuvvetlerinin başına, bunları bir şirket disipliniyle yönetmesi için üç işadamı atamıştı. *Washington Post*'un aktardığına göre bunlardan, Thomas White, Enron'un sabit fiyatlı, uzun süreli kontratlarla elektrik ve gaz satan, enerji hizmetleri şirketinin müdürüymüş. Eski bir general olan White'ı Enron, orduyu da bu müşterilerinin listesine katmak için bünyesine almış. Bu şirketin yöneticileri, gelecekteki enerji fiyatına ilişkin bir projeksiyon yapıyor, kontrat fiyatıyla bu fiyat arasındaki fark üzerinden, daha kâr gerçekleşmeden, prim alıyormuş. Enron, White'a milyonlarca dolar prim ödemiş. Ama enerji fiyatları çok iyimserce(!) tahmin edilmiş olduğundan bu şirket de batmış. İşte ordudan Enron'a 25 milyon dolar kontrat sağlayan bu adam, Bush döneminde orduya geri dönmüş. Döndükten sonra da orduya enerji gereksinimini piyasadan sağlaması için baskı yapmış. ABD'nin Dünya Ticaret Örgütü'ndeki temsilcisi Zoellick de Enron'un bağış listesinde. Belli ki Enron, ABD'nin enerjiden dış ticarete kadar birçok politikasının oluşmasında büyük rol oynamış.

Serbest piyasanın bu kadar eksiksiz uygulandığı, kurumlarının bu kadar gelişmiş olduğu bir ülkede bile "eş-dost kapitalizmi", yolsuzluk, nüfuz ticareti bu kadar yaygınken bugün Türkiye'ye dayatılan IMF reformlarının Kemal Derviş'in birçok yazar tarafından, "eş-dost" kapitalizmine son vererek ekonomiyi modernleştirecek gerekçesiyle desteklenmesi ne anlama geliyor? Bu fantazi acaba neyi gizlemeye hizmet ediyor?

(30 Ocak 02/Cumhuriyet)

Devletin “muhtırası”na PKK yanıtı

Y. Maden

Anadilde eğitim kampanyası ve devletin aldığı karşı tutumla birlikte toplumun gündemine oturan Kürt sorunu, PKK ve devlet cephesinden atılan yeni adımlar ve tepkilerle birlikte yeni bir safhaya ulaşmış bulunuyor. Bu safha sermaye devletinin soruna dönük çözüm platformu ekseninde şekilleniyor ve iplerini tümüyle devlete bırakmış olan PKK tarafından da yine bu ekseninde yeni bazı adımlarla tamamlanıyor.

Bilindiği üzere sermaye devletinin anadilde eğitim kampanyasına verdiği ilk tepki dizginsiz bir faşist terör olmuş, bunu ise teslimiyetçi platformunun önüne konulan 12 maddelik yeni bir samimiyet sınavı izlemişti. Buna göre artık Kürdistan ve Kürt kimliğini hatırlatacak tüm söylem ve çalışmalardan vazgeçilecek, gerilla kayıtsız şartsız teslim edilecekti vb. Yani açık bir inkar ve tasfiye programı PKK'nin önüne konulup, karşılığı ise devletin “büyüklüğü”ne bırakıldı. Bu, Kürt kimliği ve Kürdistan adına ne varsa tümüyle tarihin derinliklerine gömülmesi anlamına geliyordu. Böylelikle Kürt sorunu sermaye devletinin inkarcı ve imhacı çözüm platformu doğrultusunda güya çözüme kavuşturulmuş olacaktır.

Tüm bunlar esas olarak, Öcalan'ın İmralı savunmalarıyla ortaya koyduğu, PKK'nin ise 7. Kongre'de benimsediği teslimiyet programının nihai sonuçlarına ulaştırılması için yolun açılması anlamına geliyor. Bundan dolayıdır ki sermaye devleti, uzun süredir unutulmaya terkettiği Kürt sorununa ve mücadelesine karşı kapsamlı bir tasfiye operasyonu başlatmış bulunuyor.

Teslimiyetçi platform eliyle kendi kanalında sistemli adımlarla yürütülen tasfiye süreci, anadilde eğitim kampanyasının kendi sınırlarını aşması ve bölgede ABD'nin operasyon planlarıyla birlikte Kürt sorununun farklı bir mecraya girme ihtimali nedeniyle, sermaye devletinin doğrudan ve kapsamlı müdahaleleriyle yeni bir aşamaya sokuluyor. Sermaye devleti teslimiyet sürecinin sadece PKK faktörüne dayanarak ilerletilemeyeceğini görüyor ve bugünkü adımlarını buna göre atıyor. Bunun için bir yandan faşist terör dizginsizce kullanılarak Kürt halkının mücadele dinamikleri sindirilmeye çalışılırken, diğer yandan PKK'nin 8. Kongresi'ne biçilen misyon açıkça tanımlanmış oluyor. Böylece kayıtsız ve şartsız teslimiyetin önü açılıyor, Kürt halkının idam hükmü hazırlanıyor.

Sermaye devletinin teslimiyet sürecini nihai hedeflerine ulaştırma operasyonunu başarıya ulaştırması, teslimiyetçi platformun rolünü tam bir sadakatle yerine getirmesine bağlı. PKK'nin operasyona verdiği tepki ise, sadakatinin ve samimiyetinin yeni bir kanıtı olmuştur.

Teslimiyetçi platform sermaye devletinin güncel teslimiyet programına işlerlik kazandırmak için, rolünün gereklerini bildik yöntemler izleyerek yerine getiriyor. Devletin 12 maddelik “muhtırası”, bir yandan onun inkar ve imhada ısrarcı olduğu yönlü beyanatlarla sözde reddedilirken, hemen arkasından “buna rağmen diyalog için anlamlı bir girişim” demagojik söylemleriyle parlatılıyor. Bunu, anadilde eğitim kampanyasını yine parlak sözler arkasına gizlenerek okuma odalarına kapatan, böylelikle siyasal mücadele alanının dışına iten tutum izliyor. Bu, teslimiyet platformunun Kürt sorununu kültürel bir soruna indirgeyip, bunu ise bireysel haklar çerçevesinde ele alan temel çizgisinin özlü ve güncel ürünüdür. Çünkü bireysel haklar olarak kurgulanan bir talebin siyasal mücadele alanının dışına itilmesi doğal ve mantıklı olacaktır.

Bilindiği gibi, anadilde eğitim talebi bireysel-kültürel haklar düzleminde, güdük “Kürtçe seçmeli ders olsun” biçiminde gündeme sokulmuş, ancak sorunun kapsamı ve Kürt halkının bu vesileyle açığa çıkan mücadele enerjisiyle siyasal mücadele düzlemine taşırılmıştı. Bundan dolayı devlet başlattığı operasyonla, Kürt sorununu bireysel-kültürel haklar sınırlarına ve bu sınırlarda bir “mücadeleye” indirgemeyi hedeflemektedir.

Teslimiyetçiler de kendi cephelerinden aynı hedef doğrultusunda davranmaktadırlar. PKK BK üyesi Nizamettin Taş bu gerçeği şu sözleriyle kanıtıyor: *“Bu kampanyanın değişik yöntemlerle demokratik çerçevede, tahrike gelmeden genişleyerek sürmesi gerekiyor. Öğrenci olur, doksan yaşındaki yaşlı olur, beş yaşındaki çocuk olur, herkesin katılması gerekiyor. Bu kutsal ve başkasından talep edilmeyecek bir haktır. Devletin verip vermemesi önemli değil.”* (Özgür Politika/29 Ocak 2002)

Teslimiyetçi platform cephesinden Kürt halkını dizginlemek, siyasal mücadele düzeyine taşın etkinlikleri sınırlamak için atılan adımlar, Osman Öcalan tarafından açıklanan 5 maddelik “devletten beklentiler paketi” ile birlikte bir program düzeyine çıkarıldı. Bu program, her ne kadar devletin 12

maddelik “muhtırası”na karşı verilmiş karşıt bir “muhtıra” havasında açıklansa da, özünde 12 maddeyle özetlenen “samimiyet sınavı”nın çözüm anahtarı biçimindedir. Kürt halkının hassasiyetlerini gözeten ilk dört maddedeki taleplerin pratik hiçbir değeri yoktur ve tümüyle teslimiyetçi bir öze sahiptir.

İlk madde, Öcalan'ın sosyal yaşam koşullarının düzeltilmesini ve ona daha sağlıklı bir ortam sağlanmasını içermektedir. Yani “Kürt halkının önderi Başkan Apo” için teslimiyet karşılığında istenen, onun özgürlüğü değil, tutsaklık koşullarının iyileştirilmesinden ibarettir. “Devletten beklentiler paketi”nin açıklandığı aynı günlerde bazı burjuva basın organlarında Öcalan'ın “lüks yaşamı”na ilişkin yazılanlar düşünülürse, bu “beklentinin” devlet tarafından yerine getirilecek hiçbir pratik karşılığının olmadığı görülür.

2. madde, Kürtçe'nin eğitim dili olmasının kabul edilmesi biçimindedir. Görünürde “paket” içerisinde en ileri taleptir. Ancak bunun sadece Kürt halkının bu talep ekseninde ortaya çıkmış bulunan ulusal enerjisini pasifize etme niyeti taşıdığı ortadadır. Bu hem, 3. madde (Kürt halkı kültürel gelişmesini sağlayabilmeli) ile beraber ele alındığında, hem de kardeş Öcalan'ın aynı açıklamasında Kürtçe eğitimini bireysel kültürel haklar düzeyine indirgeyen tutumundan dolayı böyledir.

4. madde, “viraneye uğramış Kürdistan dediğimiz ülkemiz”in inşasını içermektedir. Bunun için “ekonomik hamleler başlatılmalı, sosyal düzenlemeler yapılmalı ve bunun için özel programlar uygulanmalı”dır. Bilindiği gibi uzun süredir Türk ordusu tam da bu tanımlamalar altında “Mehmetçik...” kampanyaları sürdürmektedir.

“Silahlı güçlerin tasfiyesi gerekiyorsa” şeklinde başlayan son madde ile dillendirilen beklenti ise genel aftır. Asıl murat da budur zaten. Affedilerek düzen legalitesi içine alınmak...

İşte teslimiyetçilerin Kürt halkına sundukları “çözüm programı” budur. Bu “program” düzenin bataklığına çıkmakta, tümüyle sermaye devletinin ihtiyaç ve beklentilerini esas almaktadır. Bu anlamda ondan dilenmiş utangaç bir özür olarak da nitelendirilebilir.

Kürt halkı, ulusal hak ve özgürlük taleplerini, bu sahte çözüm programının peşine takılarak değil, kaderini işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesiyle birleştirerek kazanacaktır.

Mamak İşçi Kültür Evi'nin Nazım Hikmet etkinliğine çağrı bildirisi...

“Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala...”

Umudumuzu, acılarımızı, gelecek güzel günlere olan inancımızı, öfkemizi şiirleriyle ve devrimci yaşamıyla temsil eden devrimin ve komünizmin şairidir Nazım...

Tüm yaşamını sınıfsız, sömürsüz bir dünya özleminin giderilmesi için adamıştır o. O yaşamının 13 yılını zindanlarda, devrimci kimliğinden, büyük sevdasından ve işçi sınıfı davasından bir an bile tereddüt etmeden yaşamıştır.

*“Dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya
en şanlı elbisesiyle
işçi tulumuyla
bu güzelim memlekette hürriyet...”*

Bugün işçi sınıfı ve emekçilere azgınca saldıranlar, Nazım'ın 100. doğum yılı olması nedeniyle onun yaşamı ve ideallerine de saldırarak onu ehlileştirmeye çalışıyorlar. İnsanlığın uzun yıllar boyu yarattığı

değerleri savaşlarla, katliamlarla yoketmeye çalışanlar yine bu topraklarda yeşeren bir değere, Nazım Hikmet'e, onun devrimci yaşamına ve devrimci sanatına saldırıyorlar. Onun idealleri ve sanatı, kaynağını işçi sınıfı ve ezilen halkların acıları, sevinçleri ve umutlarından alıyor. O hala komünizmin şairi olarak sömürenlerin karşısında dimdik duruyor. Tam da bu duruşundan ötürü her türlü aşağılık saldırıya maruz kalıyor. Her tarafından pislik akan kapitalist düzene karşı o;

*“Alnı yukarıda kırmızı boyun atkısı rüzgarda
yürüyor adım adım, yürüyor ağır ağır
yürüyor
yürüyor o
ıslıkla kızgın bir ölüm marşı çalarak.”*
Kapitalizmin ölümünü muştulayan marşını

kulağımıza fısıldıyor hala. Bu sese kulak vermeli ve geleceğimizi karanlığa gömmeye çalışanlara karşı binlerce Nazım olarak dikilmeliyiz. Tüm değerlerimize sınıksız sarılarak Nazım Hikmet'i kirletmelerine izin vermemeliyiz. Çünkü o, yaşamını işçi sınıfı ve emekçilerin devrim ve sosyalizm mücadelesine adadı. Ona sahip çıkmak da işçi sınıfı ve emekçilere düşüyor...

Mamak İşçi Kültür Evi

Nazım Hikmet'in 100. doğum yılı etkinliği

Tarih : 3 Şubat 2002 (Pazar)

Saat : 15:00

Yer : Mamak İşçi Kültür Evi/Tuzluçayır Mah.,
Tıp Fakültesi Cad., 255/B

Kürt aydınlanmasının sorunları

Aydınlanma kavramının tarihsel ve sınıfsal anlamı

İnsanlığın gelişim tarihine burjuvazinin hediye ettiği bir kavram olan aydınlanma sözcüğünün, kapitalizm öncesi Ortaçağ karanlığına karşı sadece düşünsel alanda değil, aynı zamanda ve bununla bağlantılı bir şekilde yaşamın değiştirilmesi/dönüştürülmesi açısından da ilerici bir içeriğe sahip olduğu tarihsel bir olgudur. Kapitalizmin toplumsal bir sistem olarak ilk kez Avrupa'da tarih sahnesine çıkışı ile birlikte, aydınlanma kavramının Avrupalı bir karakter taşımış olması anlaşılırdır. Ancak bu kabulün Avrupa kapitalizminden daha köklü başka uygarlıkların birikimlerinin ve insanlığın evrensel düzeydeki düşünsel alandaki aydınlanma arayışlarının reddine dayanma eğilimlerine şiddetle karşı çıkmak da bir o kadar anlaşılır ve gereklidir.

Kapitalizmin bugününe karşı durmak, kapitalizmin tarihsel gelişim sürecinde oynadığı ve artık en azından hem düşünsel hem de pratik boyutuyla aşılmış olan geçmişteki ilerici rolüne karşı olmak anlamına gelmez. Dolayısıyla kapitalizmin doğuşundaki ilerici yanını ifade eden bir kavram olan aydınlanma kavramının hala insanlığın ve dolayısıyla bizim gündemimizde olması bir tercih değil, bir olgudur. Bir farkla ki, bu olgu artık sadece kapitalizm öncesi dönemin karanlığını değil, aynı zamanda kapitalizmin mevcut çürüyen, gerileşen ve çözümsüz kalan özelliklerinin de aşılması ihtiyacını ifade etmektedir. En azından bizim bugün aydınlanma kavramına yüklediğimiz anlam budur ve kendisinden önceki bütün gericiliklerle birleşip insanlığı nefes alamaz duruma sokan kapitalizmin hem düşünsel hem de toplumsal yaşam projesi açısından aşılması hedefini önüne koyan sosyalist bir aydınlanma ihtiyacından hareket ediyoruz.

Kısaca vurgulanması gereken diğer bir öncelikli nokta ise, aydınlanma kavramının öz olarak iktidar mücadelesi kavramından ayrı ele alınamayacağı; verili davranış ve düşünce kalıpları içinde, kapitalizmin karanlık delhizlerinde çırpınmanın insanlığı mum ışığı kadar dahi aydınlatma imkanından yoksun olduğunun görülmesi gerektirir. Emperyalist haydutluğun yalın bir kadife örtüsü olan 'demokratik uygarlık' satıcılarının ise, kapitalizmin köleleştirdiği doğu toplumlarının ve bu toplumların mevcut kabul edilemez statülerinden daha aşağı bir konuma mahkum edilen Kürtlerin geleceklerine mum ışığı olmak şurda kalsın, kendi önlerini dahi göremeyecek kadar kördürler ve kopacak toplumsal fırtınaların girdabında yok olup gideceklerdir...

Emperyalist haydutların hiçbir sınır tanımaksızın dünyamızın en küçük bir hücreğine kadar hükmetme çabaları ve uygulamaları da yine bu durumu değiştirmeyip aksine daha da pekiştirmektedir. Bir toplumun gelişim ve değişim imkanları, o toplumun yaşadığı maddi gerçeklikten koparılıp ne idüğü belirsiz "evrensel değerlere" bağlanmaya başladığı an, aydınlanma bir yana, en küçük bir davranış ve düşünce değişikliği ihtimalinin o toplumun elinden alınıp toplumun başkalarının insafına terkedilmesi kaçınılmaz hale gelir. Bu noktada durup toplumsal aydınlanma ve gelişmeden söz edenler, eğer kara cahil değillerse, kelimenin tam anlamıyla global sahtekar ve yalancılardır!

Günümüzde emperyalist haydutluğun yelkenlerini dolduran gerici ve kasıp kavuran rüzgarlar yüzyıllarca

da esmeye devam etse, eşitlik, bağımsızlık ve özgürlük istemleri bastırılan emekçiler ve halklar, insanlığın aydınlanma alanındaki motoru olmaya devam edeceklerdir ve bugün sosyalizm ve ezilenler adına umutlarını emperyalizmin düşünce çöplüklerinde arayanlar, tarihin karanlık delhizlerine gömülmeden kurtulamayacaklardır. Kürt halkının ülke-vatan sorununu global cambazlıklara ve 'demokratik uygarlık' teranelerine bağlayanların kaderi de efendilerinden farklı olmayacaktır! Onlar, 'ezilenlerin yemliğinde beslenip emperyalistler lehine konuşmaya' devam ededursunlar!

Kürdistan'da ulusal ve sosyal uyanış

Politik mücadeleler, üzerinde yükseldikleri toplumsal yapıları değiştirme; toplumun birikmiş sorunlarına çözümler üretme iddiası ve hedefleri ile ortaya çıkarlar. Bu yönüyle her politik mücadele toplumsal çıkar çatışmalarından beslenir ve temsil edilen toplumsal çıkarlara uygun bir toplumsal yönetim projesine sahip olur. Mücadele süreçleri hangi araçlarla sürdürülürse sürdürülsün, toplumu yönetme aygıtları ele geçirilinceye ya da yenileri yaratılıncaya kadar, sarsılan toplumsal dengelere ve ortaya çıkan ihtiyaçlara göre geçici tedbirlere ve projelere sahip olma zorunluluğu, mücadelenin daha ilk gününde karşımıza çıkar. Mücadele aynı zamanda eskiye veya mevcut toplumsal düzene ait olan bütün olgu ve ilişkilerin; mevcut üretim ve tüketim süreçlerinin ve hepsinden de öncelikli olarak mevcut düşünce ve davranış kurallarının hedeflenen toplumsal proje doğrultusunda bir soruşturmaya alınması demektir. Düşünce ve davranış kuralları aynı zamanda mevcut toplumsal düzendeki ekonomik, siyasal, kültürel, ahlaki ve dinsel süreçleri de tanımlarlar ve mevcut toplumsal çıkar çatışmalarının, toplumsal çelişkilerin anlaşılmasını kolaylaştırırlar. Birey bulunduğu toplumsal zemine göre bir davranış ve düşünce sistemine sahip olur, bunun sonucunda mücadele

süreçlerinin aktif ya da pasif bir tarafı durumundadır. Ortada bir yerde duran söz ve davranışlar yoktur aslında ve bireyin doğası gereği kendi çıkarları doğrultusunda düşünmesi ve davranması anlaşılırdır.

Kürdistan, kuşkusuz PKK öncesi ulusal ve toplumsal mücadelelere yataklık etmiş bir coğrafyadır. Kürt toplumu sayısız kez toplumsal çalkantı ve sarsıntılar yaşamıştır. Her defasında toplumun fokusu değişimler yaşamış, toplumsal düşünce ve davranış kuralları yaşanan mücadeleler doğrultusunda etkilenmiş, olumlu/olumsuz süreçler geçirmiştir. Ancak gerilla kavramı ile birlikte Kürdistan tarihinde ilk kez, hem iç toplumsal dengeler, hem de Kürdistan üzerindeki dış egemenliklerin ortaya çıkardığı bölgesel ve evrensel dengeler politik bir soruşturma sürecine alınmışlardır. Hem sömürgeci düzenler, hem de bu düzenlere bağlı olarak Kürt toplumunda hüküm süren egemenlik ilişkileri ciddi bir düşünce ve davranış süzgecinden geçirilmişlerdir. Kapsamlı bir düşünsel soruşturma sonucunda ortaya çıkan hedef ve istemlere göre ortaya genel bir toplumsal yönetim projesi konmuştur.

Çıkışın ana kaynağı hem sömürgeci egemenlik aygıtları altında, hem de gerici iç egemenlik süreçlerinin baskı ve sömürü süreçlerinde inim inim inilen yoksul emekçi ve yoksul kesimlerdir. Bu yönü ile de ilk kez yoksul Kürt emekçileri, Öcalan'ın sahsında teslimiyete uzanan çizgiye rağmen ve bu çizgiye nazire edercesine, kendilerinin düşünsel ve davranış öncülüğünü oluşturmuş, mücadeleyi kendi imkanlarıyla ortaya çıkardıkları araçlarla sürdürme iradesini ortaya koymuşlardır. Kürdistan Siyasal Mücadeleler Tarihi'ndeki bu 'ilk' özelliklerin doğal sonucu olarak birçok alanda daha 'ilk' olma düzeyinde gelişmeler ortaya çıkmıştır. Sonuçta Kürt yoksulları ve emekçileri kendi politik mücadele araçları ile bir kurtuluş ve özgürlük arayışını başlatmışlardır. Bu arayış öz olarak, kendi toprakları üzerinde kendisine ait ne varsa; kim tarafından olursa olsun işgal ve gasbedilmiş bütün değerlerinin geri alınması arayışıdır. Yine bu arayışı ilk günkü tanımı ile ifade etmek gerekirse: Kürt toplumu vatan sorununu çözmek üzere geri dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkmıştır. Her halk gibi, kendi toprakları üzerinde nasıl bir yaşam sürdürmek istediği, kendisinin belirleyeceği bir durumdur. Kendi kaderini tayin hakkı olarak da hiç kimsenin hiçbir gerekçe ile reddedemeyeceği bu hak, gerilla ile birlikte başlayan 'Aydınlanmanın' politik, felsefi ve ahlaki boyutlarını içinde barındıran bir kavramdır.

Bu hakkın kullanımının anlamı Kürt yoksul ve emekçilerinin hedef ve istemlerinin de ötesinde ve bunları da kapsayacak düzeyde kapsamlıdır. Kürt toplumunun 'VATAN SORUNU' objektif bir olgudur ve PKK'nin çıkışının esas anlamı, sorunların temel kaynağı olan bu olgunun çıplak bir şekilde ele alınıp çözülmesi için, ödenecek bedel ne olursa olsun, gerekli mücadelenin yürütülmesi kararı ve iradeinin ortaya konmuş olmasıdır. Aydınlanma kavramı tarihsel ve güncel boyutlarıyla ele alındığında, günümüzün sahte peygamberlerinin ve global şarlatanların bütün aldatma ve çarpıtma çabalarına rağmen, yurt ya da vatan olgusu ile kopmaz bağlarını sürdürmeye devam ediyor. Bu durum sadece bizim istediğimiz ve ısrarımızdan kaynaklanmayıp dünyamızın mevcut demografik ve politik yapısından beslenen bir gerçekliğin sonucudur.

Kürt toplumunun siyasal, sosyal ve kültürel

dokusunda 1970'li yılların başından itibaren meydana gelen gelişmeler, toplumun yaşadığı sarsıntılar ve biriken sorunları burada ele almayacağız. Toplumun düşünce ve davranış dünyasında, geriye dönmeyecek adımların atıldığı; 'biz duygusu'nun ruhsal yapısının şekillenmeye başladığı ve buna bağlı olarak toplumsal bilinç ve uyanışın ciddi bir düzeye ulaştığını vurgulamak gerekiyor. Aydınlanma kavramı kalıcı mevizlere henüz kavuşturulmamış da olsa, tek başına bu gelişmenin toplumsal bir aydınlanmanın gerekli ve yeterli koşulu olduğu açıktır. Kuşkusuz ulaşılan düzey henüz kendi kaderini tayin etme konusunda bir donanım ve yeterliliği ifade etmekten uzaktır. Ancak toplumun kendi özgür geleceğine ulaşmasının önündeki bütün iç ve dış engeller açığa çıkarılmış; herşeyden de önemlisi, Kürt halkının vatan sorununun çözüm yolları gerilla mücadelesi ile ortaya konmuştur. Toplumsal güç ve enerjinin, yakalanan bilinç ve birikimler ışığında, ihtiyaç duyulan mekanizmaların yaratılarak açılan gelişim kanallarında ustaca kalıcı kazanımlara dönüştürülmesi yakıcı bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bunun için genel olarak toplumsal aydınlanmanın ve özel olarak da düşün dünyamızın önündeki sorunların ortaya konması, çözüm yollarının geliştirilmesi için gerekli ve zorunludur.

Hem hareket olarak kendi tarihimizle yüzleşmek ve biriken sorunlarımızı aşmak, hem de sadece Kuzey Kürdistan için değil, bir bütün olarak Kürdistan sorununun çözüm olanaklarını ciddi bir şekilde etkilediği için, PKK sürecinin Kürt düşün dünyası ve toplumsal aydınlanma konusundaki olumlu/olumsuz yanlarını ortaya koymak bizim için hem bir görevdir, hem de üstlenmemiz gereken sorumluluğun gereğidir. Bu kaçınılmazlık bizim toplumumuza karşı politik ve ahlaki sorumluluğumuzun da bir gereği ve sonucu olarak algılanmalıdır. Burada diğer Kürdistan devrimci ve yurtsever güçlerin toplumsal gelişimimize ve düşün dünyamıza katkılarını gözardı etmediğimizi; katkılarının yanında kendi süreçlerinden kaynaklanan sorunları ortaya koymayı kendilerinden beklediğimizi ifade etmekle yetineceğiz.

Devrimimizin birikim ve kazanımları saldırı altında

Gerilla ile başlayan düşünce ve davranış sürecinin bütün sonuç ve etkileri toplumu sardı, kavradı. Bu doğrultuda toplumsal bir bilinç, bellek ve ruhsal yapı şekillendi. Öcalan çizgisinin iktidar ve yönetim anlayışına rağmen, toplumsal bir aydınlanma sancılı ve ağır da olsa gelişmeye başladı. Bu gelişmeye denk düşen aydın kavramı, Öcalan'ın aşağılayıcı, dağıtıcı ve bastırıcı anlayışına rağmen, hiç bir tartışmaya yer vermeyecek şekilde savaş alanlarında ortaya çıktı. Bu gelişmeyi zorlayan, engelleyen ve hatta ortaya çıkan olumlu sonuçlarını yoketmeye çalışan etkenleri kapsamlı bir şekilde açığa çıkarmak hareket olarak önümüzde duran önemli görevlerden biridir. Bu yazıda konunun satır başlıklarını vurgulamakla yetineceğiz.

1. Gerilla kavramı ile birlikte ortaya çıkan aydınlanma sürecinin genel sorunları: Ulusal Kurtuluş Savaşının öncülüğünü Kürt yoksulları ve emekçileri yaptı, savaşın yükünü esas olarak bu kesimler taşıdı. Dolayısıyla bu savaş ile içiçe gelişen aydınlanma sürecinin Kürt yoksul ve emekçi kesimlerinin rengini alması anlaşılır bir durumdur. Kürt yoksullarının kendi kendisini yönetme konusundaki deneyimsizlikleri ve zaafı bire bir aydınlanma sürecine yansdı. Dolayısıyla aydınlanma süreci bu sorunlardan ötürü ağır ve sancılı geliştirdi.

2. Öcalan anlayışının ve politik çizgisinin aydınlanma süreci üzerindeki tahribatları bugün sanıldığından çok daha kapsamlı ve ağırdır. Bu tahribat teorik düzeyde kısmen aydınlatılmış olsa da, toplum yaşamında ortaya çıkardığı pratik sonuçlarının

ve zararlarının anlaşılması zaman alacaktır. Ne İmralı Partisi yönetenlerinin kukla mevcudiyeti, ne de Öcalan yaratması dalkavuk aydın çabaları, Öcalan çizgisinin tahribatlarını gizlemeye yetmeyecektir. Esasen geldiği noktada Öcalan, emperyalist aydınlanma kavramını Türk sömürgeciliğinin çıkarlarına ve istemlerine uyarlamaya çalışan bir pozisyon almış durumdadır. İmralı'da yapmak istediği budur! İmralı Partisi yönetenlerinin içinde bulunduğumuz günlerde Partimizin bütün değerlerinden kopmak üzere 8. Kongre sürecinde oldukları biliniyor. Bu kongrede Ulusal Kurtuluş Hareketinin otuz yıllık davranış ve düşünce birikiminden koptuklarını, yeni bir oluşum ile ilan edeceklerdir. Bununla birlikte başta Öcalan olmak üzere bütün İmralı dalkavukları, artık Kürt aydınlanmasının önündeki bir iç engel olmaktan çıkıp sömürgeci efendileriyle bütünleşecek ve dolayısıyla toplumsal gelişimimize dışarıdan sokulmuş bir hançer adımı alacaklardır.

3. Türk sömürgeciliğinin Kürt aydınlanması üzerindeki tahrip edici çabaları yoğunlaştırılmış bir şekilde sürüyor. Bu çabalar sadece devletin açık

yönetenleri ve organları tarafından değil, aynı zamanda sağında solunda bulunan bir çok kesim tarafından yürütülmektedir. Yalçın Küçük, Doğu Perinçek, Mahir Kaynak, Doğu Ergil vb. sömürge düzeninin savunucuları, dün Öcalan'ın dizinin dibinde Kürt aydınlanmasına karşı faaliyet yürütüyorlardı. Bugün bunlara İslami cepheden, soldan ve sağdan katılan sayısı kabarık bir koro eklenmiş durumda ve bu kez Öcalan ile birlikte, TC'nin dizinin dibinde Kürt Aydınlanmasının otuz yıllık birikimlerini yok etmek üzere iş başındadırlar.

4. Geleneksel Kürt egemen kesimlerinin sözcülerinin iktidar arayışları ve bu doğrultudaki faaliyetleri dün Öcalan'ın icazetini ve desteğini alarak modern Kürt aydınlanmasını içerden kemiriyordu; bugün bu kesimler, devrimimizin kazanımlarını sömürgecilere pazarlayarak istikbal arayışlarına hız vermiş durumdadırlar. İmralı Partisi yönetenlerinin tasfiye sürecinde rant peşinde koşan bu kesimler, tarihsel 'İşbirlikçi sınıf' geleneklerinin gereği gerilla sürecinin kazanımlarını tahrip edip dağıtmada ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda uğursuz 'Kürdi' bir rol oynamaktadırlar.

5. Batılı emperyalist merkezlerde beslenen çıkar grupları, dün hümaniter giysileriyle Öcalan dostluğu sayesinde Kürt Aydınlanmasını kemiren bir işlev görüyordu. Bu kesimler bugün artık Öcalan ve İmralı tasfiyecileriyle değil, doğrudan Türk sömürgeciliğiyle kol kola girerek Ulusal kurtuluş sürecinin kazanımlarına karşı faaliyet yürütmektedirler. Yine Batılı sömürgecilerin arka bahçelerinde beslenen bir çok Kürt kişi ve kuruluşu, emperyalizmin 'ıslah projeleri' kapsamında dünden daha açık ve pervasız bir biçimde devrimimizin otuz yıllık kazanımlarını

pazarlamak üzere kurumlarımızın başına çöreklenmişlerdir.

Aydınlanma birikimimizi savunmak bir yurtseverlik görevidir

Yukarıdaki etkenlerin hepsi İmralı sürecinde kesişmekte ve bu nedenle İmralı sürecinin aydınlanma dünyamız üzerindeki çabalarını bir kaç noktada toplamakta yarar görüyoruz.

Esas olarak 'Vatan' kavramının reddi üzerine oturtulan İmralı Süreci, savaş yıllarındaki karşıtlarına dönüşme çabasının adıdır. Bunun için İmralı öncesi mücadele içinde ve etrafında sorun olarak değerlendirilen ilişkiler ve anlayışlar, İmralı süreci ile birlikte hayatın her alanında konumlandırıldılar. Bununla neler hedeflenmektedir?

1. Gerilla kavramı etrafında ortaya çıkan davranış ve düşünce sisteminin parçalanmak istenmesi. Devrimin ortaya çıkardığı aydınlanma dinamiklerinin sözcüleri ile birlikte tasfiye edilmesi, yerlerine tasfiye sürecine uygun davranış ve düşünceler üreten pespaye aydın ilişkilerinin hakim kılınması.

2. Aydınlanma sürecinin kurum ve mevzilerinin işlevsizleştirilmesi, dondurulması, tahribi ve böylece yok edilme sürecine alınması hedeflenmektedir. Gerek ülkedeki, gerek ülke dışındaki Kürt aydınlanmasının kurumsal dünyası ciddi bir Türkleştirilme kampanyası ile tahribat sürecine alınmıştır. Henüz faal gibi görülen kurumlar ve mevziler ise rant kapısı olarak kullanılmakta ve İmralı projesinin yürütülmesi için gerek duyulan şarlatan, hırsız ve dalkavuk aydın tipinin beslendiği alanlar olarak kullanılmaktadır. Bu dalkavuk ve rantçılara ihtiyaç duyulmayacağı gün geldiğinde ise, bu kurumların kapılarına kilit asılacaktır! Bu bakımdan işgal altındaki mevcut kurum ve mevzileri savunup kurtarmaya çalışmak siyasal görüşü ne olursa olsun her Kürt yurtseverinin ve ve onurlu aydının görevidir!

3. İşbaşında tutulan sahtekar ve dalkavukların düşünce ve davranış bozuklukları doğrultusunda yapılan işlerin, daha doğrusu ortaya çıkan çirkinliklerin, Ulusal Kurtuluş Hareketinin değerler sistemine ve böylece toplumumuzun bütününe yedirilmesi hedeflenmektedir.

4. Kimlik bildiri adı altında oynanan ortaoyununun yanında, Kürt yurtseverliğinin yok edilmesini hedefleyen Türkleştirme çabaları ciddi bir tehlike düzeyinde sürdürülmektedir. Mevcut kurum ve mevzilerin ciddi oranda 'Kürt dostu' adı altında sömürge düşünce yapısında olanlarla doldurulduğu biliniyor.

5. Kürt toplumu üzerinde bir baskı aygıtına dönüşen Başkanlık Konseyinin, başta gerilla mevzileri olmak üzere toplumumuza zapt-u rapt altına almaya çalışan, farklı düşünce ve gelişmelere hayat hakkı tanımayan şiddet uygulamaları ciddi bir sorun olarak orta yerde durmaktadır.

Sonuç olarak; Kürdistan'ın bütün alanlarında son otuz yılda ortaya çıkan somut kazanımları ortak payda olarak temel alan ve bu zemin üzerinde yükselmeyi esas alan aydınlanma hareketinin güçlendirilmesi temel görev olarak hepimizin önünde durmaktadır. Pratik anlamda işgal altındaki ve bitirilmesi hedeflenen mevzi ve kurumların devrimci bir temelde sahiplenilmesi, günümüz Kürt yurtseverliğinin görevidir. Yine bilim sanat özgürlüğü doğrultusunda yeni kurum ve mevzilerin oluşturulması; Güney Kürdistan'daki bilim, sanat ve kültür alanlarındaki kurumsal yapılanmalarla pratik içinde sıkı ilişkiler kurmak, karşı karşıya olduğumuz tehlikelere karşı almamız gereken tedbirlerin başında gelmektedir.

15 Ocak 2002

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları
(Ara başlıklar SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...)

İnsan hakları mücadelesi onurlu bir sesini kaybetti...

Ayşe Nur Zarakolu yaşamını yitirdi

Aydın onuruna yaşamı boyunca sahip çıkan insan hakları savunucusu Ayşe Nur Zarakolu 28 Ocak günü kanser tedavisi gördüğü Çapa Tıp Fakültesi'nde yaşamını yitirdi.

1946 yılında Antakya'da doğan Ayşe Nur Zarakolu henüz gençlik yıllarında düşüncelerinden taviz vermeyen kişiliğiyle tanınıyordu. Öğrenim gördüğü Hukuk Fakültesi'nde hocası olan Profesör Orhan Aldıkaçtı ile 141 ve 142. maddeler

üzerine yaşadığı tartışma yüzünden okulu terketti. Öğrenimine Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nde devam etti. Öğrencilik yıllarında TIP Gençlik Kolları'nda ve Yol-İş Sendikası'nda çalıştı. O dönem ilerici gençliğin örgütlenmesi olan Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun kuruluşunda aktif olarak yer aldı.

1977 yılında Belge Yayıncılık'ı kuran Ayşe Nur Zarakolu ölümüne kadar bu yayınevinin çalışmalarını yönetti. Yayınevi başta Kürt sorunu olmak üzere diğer yayınevlerinin uzak durduğu birçok konuda, değişik halkların kültürleri hakkında yüzlerce kitap yayınladı.

Sermaye iktidarı, dayatmalarına boyun eğmeyen tüm onurlu insanlara yaptıklarını Ayşe Nur Zarakolu'na da yaptı. Yürüttüğü insan hakları mücadelesi, yazıları ve yayınladığı kitaplar nedeniyle DGM'ler tarafından hakkında sayısız dava açıldı. Bu nedenle cezaevinde yattı. Ayşe Nur Zarakolu, Türkiye'deki insan hakları mücadelesinin önde gelen insanlarından biriydi. İnsan Hakları Derneği'nin kurucularındandı, birçok dönem derneğin çeşitli kademelerinde yöneticilik yaptı. İnsan hakları alanındaki mücadelesi nedeniyle "Dünyanın 50 Cesur Kadını" arasında sayılıyordu. Dostları, onun hasta yatağında, "Bu ülkenin onurlu insanlara ihtiyacı var. Öyle kolay pes etmek yok. Yaşayacağım ve insan hakları mücadelesine kaldığım yerden aynı azimle devam edeceğim" dediğini aktarıyorlar.

Gerçekten de bu ülkenin onurlu, yüreği büyük insanlara, aydınlara belki de her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Ayşe Nur Zarakolu bu konuda üzerine düşeni fazlasıyla yapıp aramızdan ayrıldı. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Ayşe Nur Zarakolu kalabalık bir topluluk tarafından uğurlandı...

Ayşe Nur Zarakolu 30 Ocak günü kitlesel bir cenaze töreniyle toprağa verildi.

İlk tören İHD İstanbul Şubesi önünde düzenlendi. Törene İHD Genel Merkez ve şube yöneticileri ile Türkiye İnsan Hakları Vakfı temsilcileri, tutsak yakınları, gazeteciler, şairler, yayıncılar ve sendikacılardan oluşan 200 kişi katıldı. İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül ve İHD İstanbul Şube Başkanı Av. Eren Keskin burada birer konuşma yaptılar.

Ardından Zarakolu'nun cenazesi, sevdiği "Hoşça kalın dostlarım" şarkısı eşliğinde buradan ayrıldı.

Daha sonra HADEP Beyoğlu İlçe Binası önüne gidildi. HADEP Genel Başkanı Ahmet Turan Demir

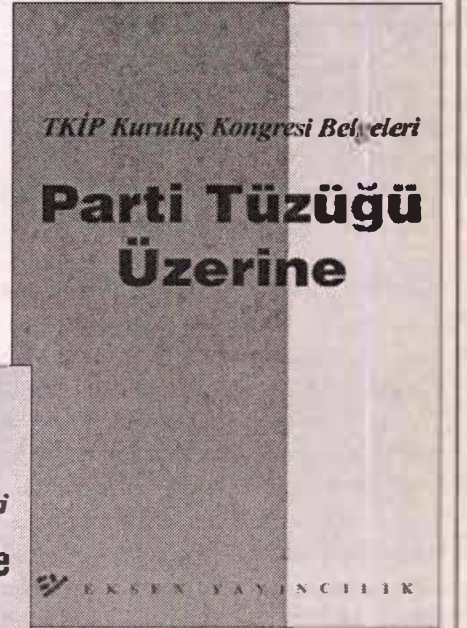
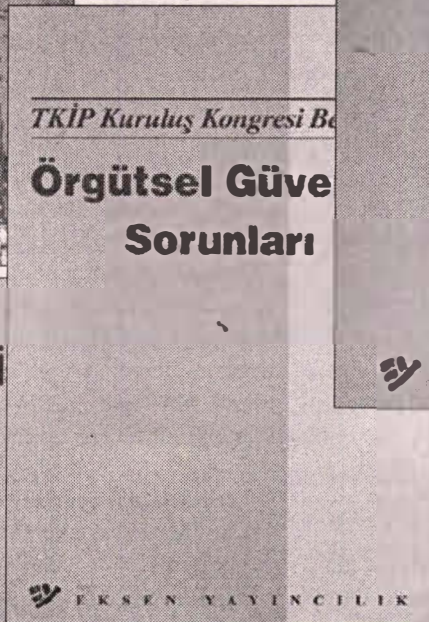
burada bir konuşma yaptı.

Ayşe Nur Zarakolu'nun tabutu kadınlar tarafından gömüleceği Kozlu Mezarlığı'na kadar taşındı. Hüsnü Öndül ve Zarakolu'nun oğlu Deniz Zarakolu mezar başında birer konuşma yaptılar. Deniz Zarakolu, "Ona verdiğim sözü tutacağım, devrim ve sosyalizm mücadelesine sonuna kadar devam edeceğim" dedi.

Cenaze törenine İHD Genel Merkez ve şube yöneticileriyle üyeleri, Türkiye İnsan Hakları Vakfı temsilcilerinin yanı sıra aralarında tutsak yakınlarının, şair ve yazarların, gazetecilerin de bulunduğu yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

S.Y. Kızıl Bayrak/İstanbul

Son Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

EKSEN YAYINCILIK

Mücadele

Postası...

Aydınlık bir dünya sosyalizmle gelecek!

Merhaba yoldaşlar,
Kapitalizmi ayakta tutan, onun taşları, duvarları, kaleleri değil. Onu ayakta tutan, ona beklilik eden zihniyettir. Ülkemizin nüfusu 70 milyon. Bunun küçük bir azınlığı kapitalist patronlar, paşalar, ağalar, vekiller vb. kişilerdir. Geriye kalan en büyük kesim emeğiyle ve namusuyla geçinen, hiç kimseyi sömürmeden yaşayan işçi ve emekçilerden oluşuyor. Kapitalistler için zenginlik üretkenler de bunlardır. Ve bu ülkeyi yönetenler ve bir avuç asalak bu ülkenin zenginliklerini istedikleri gibi kullanıp; istedikleri kadar işçileri sömürebiliyorlar. Bu bir avuç azınlığın işçi sınıfını kendi denetiminde tutması kapitalist devlet sayesinde mümkün olabiliyor. Kapitalist devleti ayakta tutan iki güç vardır. Birincisi silahlı, ikincisi silahsız güçler.

Silahlı güçleri; ordusu, polisi, ajanı, korucusu vb. birçok kurum ve kuruluşları oluşturur. Silahsız güçleri; medya, boyalı basın, eğitim kurumları vb.'dir. Medya kapitalizmini sözcülüğünü ve savunuculuğunu yapan, halkı bütün gerçeklerden uzak tutan ve halk tarafından yaygın izlenen kuruluşlardan oluşmaktadır. Hortumcu, hırsız, katil, naylon fatura düzenleyen düzenbazları, halkın kanını emen asalakları halka dürüst tanıtırken,

emeğiyle ve namusuyla geçinip hakkını arayan, kapitalist düzene karşı çıkan insanları da terörist olarak tanıtır.

Eğitimle de daha ufak yaşta çocukların o temiz beyinlerini zehirlemeye ve kapitalizmin savunucuları haline getirmeye çalışıyorlar.

Din ise insanları kapitalist egemenliğe bağımlı kılan en etkili afyondur. Yoksul halkın karşılaştığı bütün zorlukları, olumsuzlukları, sömürüyü halkın bilincinden uzak tutup onları kaderciliğe bağlayandır. Banka boşaltan, çalıp çırpan, halkı zorla vergilere bağlayan, açlığa, işsizliğe, yoksulluğa ve ölüme sürükleyen sistemi halka "iyi ve kötü her şey allah'tandır" dedirten gücüdür.

Bu sömürü düzeninden kurtulmak için savaşımlar büyük bedeller ödediler ve onların bize öğrettikleri kavga sürüyor. Ve bedel ödemeye devam ediyoruz. Bize düşen görev, halkımızı bu çıkmaz düzenden kurtarıp aydınlıklara yönelmektir. Sınıfsız, sömürsüz ve aydınlık bir dünya ancak sosyalizmle mümkündür.

Kahrolsun kapitalizm ve faşizm!

Yaşasın sosyalizm yolunda devrimci mücadelemiz!

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi/İzmir

Örgütsüz işçi kaybetmeye mahkumdur!

Ürettiğimiz ürünleri Avrupa'ya ihraç eden işveren, son iki sene boyunca elde ettiği kârlarla işyerini büyütürken orta ölçekli bir fabrika haline getirdi. Patron 7 sene içinde nasıl oluyor da böyle kârlar elde edebiliyor. Tabii ki biz işçilerin emeğini sömürerek yapıyor bunu. Patronlar değişik yöntemlerle işçileri denetim altına almayı, böylece daha kolay sömürmeyi başarabiliyorlar.

Üretime çok az işçiyle başlanan fabrikada önce 50, sonra 100, şimdi de 150'ye ulaşıldı ve işçi sayısı yakında daha da artacak. Fransız ortaklı işveren ilk zamanlarda ikramiyeleri, yılbaşı alışveriş çekini düzenli olarak vermiş, fakat bu süre boyunca işten çıkarmalar sık sık yaşanmıştı.

Fabrikada Fransa'daki şirketin kuralları uygulanıyor: İdari yönetimin işçilerle yaptığı toplantılar, işçilerle geliştirilen diyaloglar, iş hakkında işçilerin düşüncelerinin sorulması, öneri vermelerinin istenmesi vb... Zam dönemlerinde de işçilerle toplantı yapılarak fikirleri alınıyor. Amaç, tepki vereceklerin kimler olduğunu saptayarak kapıyı göstermek...

Bu saydıklarımız işçilerin sendikalaşmaya gitmesini önlemek için de uygulanan yöntemler. Buna, çalışma ortamının biraz gevşek tutulması (şimdi öyle değil), rahat izin alınabilmesi, maaşların gününde ödenmesini eklersek, bunların işveren için iyi bir malzeme olduğunu söyleyebiliriz. Ama tüm bunlarla birlikte üretilen ürünler işverene öyle kârlar kazandırmıştır ki, fabrikaya yeni bir bölüm eklenmiş, bu bölüme yeni makineler ve işçiler alınmıştır. Patron hep "ben size iyi haklar veriyorum" havasında. Oysa biz işçiler patrona fazlasıyla kazandırıyoruz. Normalde ikramiye dışında bir sosyal hakkımız yok. İşçiler aynı alan içinde ve iki vardiya halinde çalışıyorlar. Vardiya arası rekabete sokuluyoruz.

İşçiler genelde sömürdüklerinin, ezildiklerini farkındalar. Ama en ileri bilinçli işçiler bile sendika konusunda diğer işçilerden daha umutsuzlar; "bu işyerinde, bu insanlarla olmaz" fikri yaygın. Buna rağmen çoğu sendikaya olumlu gözle bakıyor. Örneğin geçen yılbaşında verilen çekler kriz gerekçesiyle kaldırıldı. Bir tarafta patron işyerini büyütürken ve düzenli yürüyen bir üretim varken, diğer taraftan kriz bahanesiyle çek uygulamayı kaldırılıyor. İşçilerden bazıları, sendika olsaydı böyle olmazdı gibi ifadeler kullanırken, kimi de sesimizi çıkarmadığımızda patronun haklarımızı vermediğini söylüyor. Şimdi önümüzde Ocak ayı zammı var, ücretlerin asgari ücretin üzerine çıkmayacağı söylentisi dolaşiyor. Patronun "iyi haklar veriyorum" havası gitti, yerine sınırlı hakları bile gasp etmeye niyetli bir patron geldi. Yarın ikramiyelerin de gaspedilmeyeceğinin bir garantisi yok.

Öncelikle fabrikadaki öncü işçilerin bir araya gelmesi, bir birlik oluşturması gerekiyor. Öncü işçilerin kurduğu bu sağlam birlik diğer işçileri de peşinden sürükleyecektir. Ancak bu başarıldığında işçiler, kendin söyle kendin işit misali homurdanmaktan kurtulup patronun karşısına çıkabilirler. Böylece korkularını atabilir, güvensizlik duygusunu yenebilir, birbirleriyle uğraşmayı bırakıp hakları için mücadele edebilirler.

Sınıf bilinçli bir işçi/İstanbul

Bir işkenceciye mektup...

Seni gördüm geçenlerde...

"Ve cellat uyandı yatağında bir gece
Tanrım dedi bu ne zor bir bilmece
Öldükçe çoğalıyor insanlar
Ben tükenmekteyim öldürdükçe"

Seni gördüm geçenlerde, başın önde yürüyordun. Suratındaki korkuyu farketmemek imkansız, ama utancın izi bile yok korkak bakışlarında. Yanında dolaşan işkenceci katlettiğin gencecik insanlar ve sen hissediyorsun onları... Birden adımlarını hızlandırıyor un koşarcasına, korkak bir kedi gibi... Ah ne kadar acısın öyle. Onlar ısrarla bakışlarını yakalamaya çalışıyorlar, ama sen, sorgu odasında savunmasız, yapayalnız bir insan gördüğünde aslan kesilen sen, koşar adımlarla, korkakça evine atıyorsun kendini. O kanlı ellerinle seni karşılayan hiçbir şeyden habersiz çocuklarına dokunuyor, sonra da ekmeğini bölüyorsun. Kurtulamıyorsun tabii, çevrede dolaşan katlettiğin insanlar. İşkence yaparak her yerini kan içinde bıraktığın o genç kız geliyor yanına kadar, o korkak bakışlarını yakalıyor ve haline gülüyor. Tedirginsin, bu hesapta yoktu diye düşünüyorsun, oysa cinsel açlığını elindeki copla doyumaya çalışırken, elektrik verirken, azgınca saldırdırken bunların olacağını hiç düşünmemiştin. Şimdi ne olacak! Ne olacak biliyor musun? Yüzünü ezberle biliyoruz artık. Tanınmamak için ne yaparsan yap tanırsın seni, unutmuyoruz o iğrenç yüzünü, yoldaşlarımızın kanı var üzerinde.

Sen zulmün fotoğrafının artık belleklerde, korku değil nefretsin.

Ama bak, iyi bak! Yıkamadın bizleri, yıkamazsın da yok edemezsin de... Bir gider bin geliriz bizler. Uğradığımız tecavüzlere, işkencelere rağmen ayakta duruyoruz, başımız dik ve senin katlettiğin yoldaşlarımızdan aldığımız mirasla yürüyoruz geleceğe. Çünkü biz işçi sınıfının kurtuluşuna, sınıfsız-sömürsüz bir dünya yaratmaya adanmış kendimizi. İşçi sınıfından alıyoruz bu gücü. Senini yaptığın katliamlar eğdiremez başımızı, yarım bıraktıramaz mücadelemizi.

Belki şimdi utanmazca sırtılabılır in içindeki korkuyu gizlemek için, devam da edebilirsin işkencelerine. Ama yaptığın ve yaptırdığın her şeyin hesabını vereceksin, yaptığın işkenceler cezasız kalmayacak. Bizzat işçi sınıfı ve halk verecek senin cezayı. Düşün bir de bizim kinimizi, tecavüz ettiğin, katlettiğin genç insanların analarının kinini düşün.

Nereden doğdu bu açık mektubu yazma ihtiyacı, durduk yere niye hatırlattım korkunu? Yazmak istedim sadece, senden hesap sormak için hepimizin hazır olduğunu!

Bir okur/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat:
3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydın Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

1994'te Sudan'daki kıtlık esnasında çekilen aşağıdaki fotoğraf "Pulitzer Ödülü" almış. Fotoğrafın çekildiği yer Birleşmiş Milletler kampına sadece 1 km uzaklıktaymış...

Akbaba, yemek için çocuğun ölümünü bekliyor...

Hiç kimse bu çocuğa daha sonra ne olduğunu bilmiyor, fotoğrafı çeken Kevin Carter da bunlara dahil.

Kevin ise bu fotoğraftan 3 ay sonra depresyona girerek intihar etmiş...

İşte size Fukuyama'nın bahsettiği "Tarihin gerçek sonu"!...

Huntington'un elitist teorisi...

300 dolar milyarderinin 3 milyar insanın toplamından fazla zenginliğe sahip olduğu

Yeni Dünya Düzeni...

Hepsi tek bir fotoğrafta...

(Bu resim ve metin elimize internet yoluyla ulaşmıştır -SY Kızıl Bayrak...)